

Giới thiệu Độc Thiếp Năm Quyền

Thể loại: Cổ đại, trùng sinh

Editor: Mai Tuyết Vân

Số chương: 61 chương

Kiếp trước nàng bị chính tay phụ mẫu thân sinh và muội muội ruột phản bội. Họ còn cùng tên Thẩm Lương phu quân bạc tình của nàng chung tay sát hại.

Thời điểm nàng sống lại còn bị Lão bà bà giết người đoạt mệnh giống như nàng gây ra oán hận tày trời với Nhị lão phu nhân Hầu phủ.

Vì kiếp thứ nhất nàng chết oan ức mà đời này nàng thề phải khiến tất cả những kẻ gây ra những đau khổ của nàng phải chết không nhắm mắt.

Để cho chúng biết rằng thiện giả thiện báo, ác giả ác báo. Nhưng nàng lại chẳng nghĩ đến rằng ông trời luôn có mắt cuối cùng cũng sẽ không bỏ rơi nàng.

Trích đoạn 1:

Đêm đen như mực, nàng mặc kệ bàn tay của hán đang chạm vào cổ nàng, không hề có chút sợ hãi nào: “Kẻ thù của địch thủ chưa chắc có thể trở thành bằng hữu, nhưng lại có thể thành đồng minh! Tạm thời liên minh, ngươi thấy thế nào?”

Hắn lạnh lùng liếc nhìn nàng, đôi môi mỏng khẽ mở ra: "Thành giao!"

Trích đoạn 2:

Hoa sen nở bên hồ, nàng để mặc cho hán nâng nhẹ cằm của mình, đáy lòng hỗn loạn: “Toàn bộ lý do để ta sống đến hôm nay chỉ để báo thù, huống hồ ta lại là đệ muội của ngươi, chẳng lẽ ngươi muốn làm loạn tam cương ngũ thường?”

Hắn khẽ nhếch hàng chân mày, cười như không cười: “Có gì không được!”

Trích đoạn 3:

Vì báo thù mà nàng trở thành kẻ ngay cả chính nàng cũng không nhận ra, “Lòng của thiếp như rắn rết, ngay cả đứa trẻ vô tội cũng không bỏ qua. Thiếp như người đã chết, địa ngục chính là nơi thiếp cần đến, sao chàng phải tự làm khổ mình như vậy?”

Hắn ôm nàng vào lòng, đôi môi phủ kín môi nàng: “Lên trời xuống đất, đều không xa rời!”.

Bạn đang đọc truyện *Độc Thiếp Năm Quyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 0-1: Mở đầu (thượng)

Editor: Mai Tuyết Vân

" . . . . . Phụ thân hỏi con lần cuối cùng, thật sự con lại dễ dàng tha thứ cho nữ nhân khác mà không tha thứ cho muội muội ruột của con sao? Còn vì thế mà muốn đuổi cả phụ mẫu thân sinh của con ra ngoài, con không sợ bị trời đánh à? Hừ, có phải con cho rằng mình đã đủ lòng đủ cánh cứng cáp rồi phải không, nên phụ thân hết cách với con ư? Nói thật cho con biết, trong ly rượu thịnh tội của muội muội mà con vừa mới uống, đã bị phụ thân hạ độc rồi. Còn hài tử trong bụng muội muội con vẫn còn ở đấy, mẫu thân con vốn không hề mang thuốc sảy thai đến cho nó uống, con ngu ngốc nhưng phụ mẫu của con không hề ngu ngốc! Ngày hôm nay, con đồng ý để muội muội con bước vào Thôi gia thì tốt, không đồng ý cũng phải đồng ý. Nếu không con chỉ còn cách chờ độc phát tác rồi bỏ mình mà thôi, đừng mơ tưởng rằng phụ thân sẽ cho con thuốc giải độc!"

Dưới ánh nến mờ, một nam nhân tuổi chừng năm mươi, thân hình béo mập vô cùng không tương xứng với bộ trường sam bằng tơ lụa mặc trên người. Làm cho người khác cảm thấy bộ y phục kia là do ông ta mượn của kẻ khác mặc để đến đây hung dữ tra hỏi.

Thẩm Lương nửa quỳ nửa nằm trên mặt đất, mặc dù không thể cử động, nhưng ánh mắt nhìn về phía ông ta lại sắc lạnh như một thanh kiếm vừa rút ra khỏi vỏ, không thể lạnh hơn được nữa. “Thế này mới là vong ân phụ nghĩa, muội muội thật vô sỉ không ai bằng, còn phụ mẫu ích vì lòng riêng thấy lợi là ham. Cho dù là bị ông trời đánh, mặc kệ có bị phát độc mà chết, ta cũng không muốn ở cùng với các người dưới một mái nhà! Các người cút đi cho ta, lập tức đi ngay, từ nay về sau cũng không được bước chân vào cửa nhà ta một bước. Nếu không đừng trách ta không khách sáo, sẽ đi báo quan rằng các người tự ý xông vào nhà người khác đấy!"

Muội muội ruột thịt sao? Phụ mẫu thân sinh ư? Hừ!

Ánh mắt lạnh lùng của Thảm Lương lướt qua ông ta, đây cũng chính là bộ mặt thật xấu xa hám lợi của người mà nàng gọi là phụ thân, Thảm Thiêm Tài. Ánh mắt lại lướt đến người bên cạnh, kẻ mà nàng gọi là mẫu thân, Đỗ thị có chút xấu hổ và chột dạ, còn không đánh nhìn thẳng vào nàng. Cuối cùng, ánh mắt của nàng mới chuyển về phía người đang quỳ trên đất, nhìn khuôn mặt này còn có nét trẻ con, cũng không hơn mười bốn mười lăm tuổi là bao. Y phục màu trắng mặc trên người, cài vài cây trâm bạc trên tóc, người thiếu nữ trông rất điềm đạm đáng yêu.

Người con gái này, nói là ít thì cũng có đến năm phần giống nàng, không phải ai khác chính là muội muội cùng phụ mẫu với nàng. Trong người nàng ta cũng chảy dòng máu như nàng, mà nàng lại rất yêu thương muội muội. Không tiếc của, bỏ ra rất nhiều tiền mời danh sư về dạy cho nàng ta đọc sách viết chữ, cầm kỳ thi họa. Một lòng muốn nuôi dưỡng muội muội thành một tiểu thư khuê các, để nàng ta có thể gả cho một người tốt. Không cần phải sống khổ cực như nàng năm xưa như vậy, muội muội duy nhất của nàng, Thảm Băng!

Chỉ mới trong một ngày, Thảm Lương còn cảm thấy mình vô cùng may mắn, coi như kiếp này nàng không hải tử, không có phúc làm mẫu thân. Nhưng trời cao đối đãi với nàng không tệ, bởi vì đã ban cho nàng một tri kỷ cũng chính là muội muội tốt này của nàng. Nhưng sao ông trời lại lập tức giáng cho nàng một bạt tai như vậy, làm cho nàng biết rằng, rốt cuộc nàng đã sai hết rồi!

Bị Thảm Lương nhìn chăm chăm như vậy, khuôn mặt vốn trắng bệch vì chột dạ, Thảm Băng đã run rẩy nay càng run rẩy dữ dội hơn. Rất lâu sau mới nghẹn ngào sợ hãi nói: “Tỷ tỷ, muội thật sự biết sai rồi. . . Muội không nên có tình cảm quá phận với tỷ phụ, cũng không nên quá phép như vậy, khi chưa được tỷ đồng ý lại càng không nên cùng với tỷ phụ. . . Dù là nói thế nào, thì ngàn vạ sai lầm đều là lỗi của muội, tỷ tỷ đối xử với muội như vậy là ân trọng như núi, mà muội lại đối xử với tỷ như vậy, thật sự xin lỗi tỷ. . . Muội thật sự biết sai rồi, từ trước đến giờ tỷ luôn yêu thương muội nhất, cầu xin tỷ tỷ hãy tha thứ cho muội lần này thôi, chấp nhận lời phụ thân. Nếu không thật sự tỷ tỷ sẽ mất mạng. . . Muội xin đảm bảo sau khi vào sẽ không bao giờ đòi hỏi gì với tỷ tỷ, nhất định cũng sẽ không bao giờ phân tranh với tỷ, mọi việc đều nghe theo lời tỷ tỷ, sẽ là như vậy. . . Cầu xin tỷ hãy gật đầu đồng ý với phụ thân đi, bằng không nếu tỷ không đồng ý, có thể sẽ. . .”

Cái gì gọi là ‘không nên có tình cảm quá phận với tỷ phụ, cũng không nên quá phép như vậy’? Cái gì còn gọi là ‘khi chưa được tỷ đồng ý lại càng không nên cùng với tỷ phụ. . .’?

Tai nghe những lời Thảm Băng nói, Thảm Lương không nhịn được mà cười lạnh. Nơi đáy mắt đọng đầy bi thương và sự gấu cợt, đây là Thảm Băng đã biết sai rồi sao, thái độ thành tâm nhận lỗi đây ư? Hay là nàng ta vẫn cho rằng nàng chưa từng nghiêm túc đọc sách viết chữ, giống như trước khi gả vào Thôi gia, ngay cả tên họ nàng cũng không biết viết ư, cũng không nghĩ nàng biết “Phát hồ tình, chi hồ lễ”^{*} có nghĩa là gì ư?

^{*}Phát hồ tình, chi hồ lễ : Ý nói có tình cảm với người khác phái nhưng vẫn giữ đúng lễ nghĩa

Nếu nàng sớm biết sẽ có một nàng ta sẽ cướp mất trọng phụ của mình, còn ở sau lưng nàng mang thai hải tử của trọng phụ. Làm cho nàng biết được cảm giác khi bị muội muội ruột thịt và người đầu gối tay ấp cùng lúc phản bội. Cuối cùng sau khi xảy ra chuyện, kẻ cả phụ mẫu nàng cũng không từ thủ đoạn, thậm chí là hạ độc nàng để ép nàng ngênh đón nàng ta vào cửa. . . Thì ngày đó dù quả thật nàng ta có bệnh chết trước mặt nàng, Thảm Lương cũng sẽ không thêm liếc mắt một cái!

Chỉ tiếc, không có nhiều chữ ‘nếu’ như vậy, nàng giúp người lại hại chính mình, cuối cùng còn bị con sói mình tốt bụng cứu giúp quay lại cắn nàng một cái!

Nàng tiếp tục nhìn chăm chăm Thảm Băng không hề chớp mắt. Thảm Lương nghe thấy chính mình lạnh lùng hỏi từng chữ: “Có phải muội cho rằng tỷ chưa từng nghiêm túc đọc sách, cho nên cũng không biết ‘phát hồ tình, chi hồ lễ’ có nghĩa gì sao? Tỷ bỏ ra một số tiền lớn mời danh sư dạy muội đọc sách viết chữ, là muốn dạy dỗ muội thành một tiểu thư khuê các. Để tương lai có thể gả cho một người tốt, không cần phải sống khổ cực như tỷ năm xưa. Chứ không phải để muội dùng những thứ này quyến rũ tỷ phụ, muội không cần giả vờ trước mặt tỷ, cũng không cần làm bần lời dạy của Thánh nhân, cũng đừng làm dơ lỗ tai của tỷ!”

Đúng vậy, nàng chưa bao giờ nghiêm chỉnh đọc sách, trước khi gả vào Thôi gia, ngay cả tên họ của mình nàng cũng không biết viết. Nhưng bảy năm qua, vì việc buôn bán bị hạ nhân che giấu và các đối thủ cạnh tranh, hơn nữa gần đây ngài trọng phụ Tú tài^{*} của nàng càng giữ khoảng cách. Để tránh việc hấn chê nàng cả người mang mùi vị tiền bạc, giữa phu thê ngày càng xa cách, thật ra nàng đã âm thầm cố gắng đọc sách viết chữ. Đến tận bây giờ xem như cũng có một chút thành quả, nàng định mấy ngày nữa sẽ cho hắn một niềm vui bất ngờ. . . Đáng tiếc, lần đầu tiên nàng sử dụng đến học vấn lại là tình huống như thế này, buồn cười làm sao, đáng thương làm sao!

^{*}Ngài Tú tài: Lệ thi hương ngày xưa ai trúng cách (đỗ) gọi là tú tài.

" . . . . . Tỷ tạo điều kiện cho muội ăn ngon ở tốt, cảm y ngọc thực, có nô tỷ sai bảo, để muội trở thành một tiểu thư khuê các. Thậm chí chi phí ăn mặc của muội còn tốt hơn cả tỷ, đây chính là sự báo đáp của muội với tỷ sao? Muội quyến rũ trọng phụ của tỷ, còn không bỏ qua việc lấy danh nghĩa nhận tội mà lừa tỷ uống rượu độc, buộc tỷ phải đồng ý đón muội vào cửa là cách muội báo đáp tỷ sao? Sớm biết muội là con sói hôm nay quay ngược lại cắn tỷ, thì ban đầu tỷ đã trơ mắt đứng nhìn muội bênh chết rồi! Muội còn mặt mũi cầu xin tỷ tha thứ sao, bắt tỷ cho phép muội qua cửa ả, giải độc cho tỷ ư, lương tâm của muội có phải cũng bị chó ăn hết rồi không? Muội còn là người ư? Quả thật muội còn không bằng cảm thú!"

Thảm Lương càng nói càng kích động, không che giấu sự tức giận ngập trời trong giọng điệu. Khiến cho Thảm Băng vốn đã run rẩy nay nghe xong lại càng không khỏi run rẩy, lưng lay như lá rụng trong gió rét. Cuối cùng không chịu được sự xấu hổ, sợ hãi cúi thấp đầu xuống, một câu cũng không nói ra được.

Thảm Thiêm Tài và Đỗ thị ở một bên thấy vậy, liếc mắt nhìn nhau một cái, không khỏi sốt ruột. Đại nữ nhi mềm không được, rắn không xong, thà chết cũng không đồng ý để Tiểu nữ nhi đã mang thai hải tử của Đại hiền tể^{*} bước vào nhà. Còn ra lệnh cưỡng chế cả nhà bọn họ dọn đi ngay lập tức, chẳng lẽ bọn họ lại muốn chuyển đi sao? Chuyển ra khỏi nhà cao cửa lớn của hiền tể trở lại căn nhà xấu xí chật hẹp của mình. Lại trở về ăn cơm rau dưa sống qua ngày như trước, cuộc sống thiếu thốn y phục, bọn họ hoàn toàn có thể từ bỏ cuộc sống ăn ngon mặc đẹp, có người hầu hạ như hiện nay sao?

*Đại hiền tể: Chồng của con gái đầu lòng.

Không được, bọn họ đường đường là nhạc phụ, nhạc mẫu của ngài Tú tài, hơn nữa xung quanh đây mười mấy dặm họ đều nổi tiếng là Lão thái gia và Lão thái thái của Thôi phủ giàu có. Sao có thể trở về cuộc sống nghèo khổ thấp hèn trước đây chứ? Thật sự không xứng đáng với thân phận tôn quý của bọn họ! Huống chi, bọn họ còn ba nhi tử vẫn chưa lấy vợ, nếu thật sự dọn đi, hài tử của họ làm sao có thể cưới được nữ nhân tốt, gia thế trong sạch đây? Bọn họ phải làm thế nào mới lấy được số tiền sinh lễ hậu hĩnh chứ?

Suy nghĩ vừa mới xuất hiện, Đỗ thị đã không kiềm lòng lấy lời nói ngày hôm qua khi bà đã khuyên Thẩm Lương, nhắc lại khuyên nàng một lần nữa: "Lương Nhi, mẫu thân biết lần này con đã chịu uất ức, nhưng có có từng nghĩ, cô gia* ngày hôm nay đã là ngài Tú tài, xem như hấn còn nhớ tình xưa nghĩa cũ, không lấy việc con bảy năm không sinh được hài tử để bỏ con. Nhưng không sớm thì muộn, hấn cũng sẽ nạp người mới vào cửa để nối dõi tông đường. Chẳng lẽ con thật sự đồng ý nhìn gia nghiệp to lớn của Thôi gia do một tay con gây dựng lại rơi vào tay một nữ nhân khác sinh được nhi tử sao?"

Thôi gia có được như hôm nay, thậm chí cô gia có thể thi đỗ Tú tài, đều là công lao của con mà? Chẳng lẽ con thật sự cam tâm sao, "nước phù sa không chảy vào ruộng người ngoài". Muội muội của con và con đều cùng chảy một dòng máu, cũng là do mẫu thân đứt ruột đẻ ra. Đón nàng vào nhà, chẳng phải so với việc ghênh đón nữ nhân khác còn tốt hơn gấp trăm lần sao? Huống chi trong bụng nàng đã có hài tử, chỉ cần đợi vài tháng nữa, con lập tức đã có cả nhi tử và ngoại sanh* rồi. Kể từ nay về sau, lòng của hiền tể đều ở bên cạnh con, cũng có thể chặn miệng người ngoài. Gia nghiệp to lớn này cũng sẽ không thể rơi vào tay người ngoài nữa, chẳng phải mọi chuyện đều tốt đó sao? Con đồng ý đi, nếu không như thế độc được sẽ bộc phát đấy, dù phụ thân con cho con thuốc giải, chỉ sợ sẽ chậm mất. . . "

*Cô gia, hiền tể: con rể

Ngoại sanh: cháu trai, con trai của chị em gái.

Thẩm Thiêm Tài lại tiếp tục đen mặt: "Nàng còn nói nhảm với nó nhiều như thế làm gì, nó là nữ nhi do ta sinh ra, ngày hôm nay ta hạ độc ép chết nó, ai có thể cấm ta đây?"

Nói xong qua về phía Thẩm Lương, hung dữ nói: "Bây giờ ta hỏi con lần cuối cùng, rốt cuộc con có đồng ý để muội muội gả vào Thôi gia làm thiếp hay không? Nếu con đồng ý, ta lập tức đưa cho con thuốc giải, nếu như con không đồng ý thì đừng trách phụ thân không niệm tình phụ tử. Dù sao không có nữ nhi như con thì ta cũng còn muội muội của con, chỉ cần hiền tể vẫn là ngài Tú tài, người nào gả cho hấn đối với ta mà nói cũng không hề khác nhau!"

Rồi lại quát tháo ra lệnh cho Thẩm Băng: "Còn không mau qua đây thề với tỷ tỷ, thề rằng cả đời này nhất định con sẽ kính trọng tỷ tỷ, giúp tỷ tỷ giữ được lòng của cô gia, giúp tỷ tỷ giữ chặt gia nghiệp to lớn này!"

Thẩm Băng nghe vậy, sắc mặt vốn đã trắng bệch miễn cưỡng tiến lên, không thể chống lại sức ảnh hưởng của Thẩm Thiêm Tài bao năm qua. đành phải vừa quỳ vừa lết đến trước mặt Thẩm Lương, chảy nước mắt, giọng nói run rẩy lắp bắp: "Đại tỷ, xin tỷ yên tâm, muội thề nhất định sẽ không tranh giành với tỷ, chắc chắn sẽ giữ lời thề, đời này đều nghe theo tỷ, tỷ nói cái gì thì là cái đó. . . Tỷ tỷ, trước hết mau đồng ý với phụ thân đi, nếu không tỷ sẽ thực sự mất mạng đó. . . Hu hu hu. . . "

Lúc đó, bởi vì Thẩm Lương phát độc, nên thần trí không rõ ràng, trong ánh nến mờ ảo nàng nhìn thấy phụ mẫu nói gì đó không ngừng, sắc mặt tham lam vô sỉ. Lại nhìn thấy bộ dạng vô tội trước sau như một của Thẩm Băng, mà nàng từng thương yêu nhiều năm. Nói những lời vô sỉ đáng khinh, lòng nàng hận không thể nhào đến nuốt hết bọn họ vào bụng để cả đời này họ không thể siêu sinh!

Bạn đang đọc truyện *Độc Thiếp Năm Quyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 0-2: Mở đầu (Hạ)

Editor: Mai Tuyết Văn

Lời nguyện rửa độc ác nhất thoát ra khỏi miệng, nhưng trong lòng Thẩm Lương lại tự khuyên chính mình. Đồng ý với bọn họ đã, trước tiên cứ đồng ý với họ đi, chỉ cần qua được ngày hôm nay, nàng sẽ có cách trừng trị bọn họ. Có rất nhiều cách để khiến bọn sói đội lớp người này muốn sống không được, muốn chết cũng không xong. Nhưng dù nàng có tự khuyên nhủ bản thân, một lần lại một lần nữa thì nàng vẫn không thể nào đồng ý với họ, họ đều là người thân ruột thịt của nàng, tại sao vì tiền tài mà có thể mất hết tính người mưu hại nàng như vậy? Nàng còn phải đối xử như thế nào với họ đây, cho họ ăn ngon mặc đẹp, để mặc cho họ cười nhạo sau lưng về nàng với bọn hạ nhân. Lại dễ dàng tha thứ khi họ làm mưa làm gió ở nhà nàng, tôn xưng thành Lão thái gia và Lão thái thái. Vì ba tiểu đệ mà nàng bỏ ra rất nhiều tiền mời phu tử về, hy vọng về sau bọn họ có thể có được tiền đồ sáng lạng, nàng còn phải đối xử với bọn họ như thế nào nữa đây!

Nhất là Thẩm Băng, nàng còn phải yêu thương nàng ta đến mức nào? Từ góc độ nào đó mà nói, tình cảm của nàng đối với Thẩm Băng, thậm chí còn sâu hơn tình nghĩa phụ nữ mấy phần! Năm đó, vì Thẩm Lương cố tình gả vào một nhà nghèo tay trắng, là Thôi gia, gả cho một người dân tầm thường. Đến

nổi làm phụ mẫu quyết liệt phản đối, nếu không có Thẩm Bãng lúc đó mới tám tuổi lên lút đưa nàng đi, sau đó còn hái trộm hoa ở Liễu gia cho nàng. Nàng đến Thôi gia, tất nhiên không thể dựa vào tay nghề trồng hoa ngày xưa mà chống đỡ cái nhà đã nát này. Mẹ chồng nàng đã khổ cực cả đời chắc chắn cũng không chống đỡ nổi, và đương nhiên cũng không có cách nào chịu đựng được đến khi trượng phu nàng thi đỗ làm Tú tài. Nàng phải góp nhặt từng đồng, một tay gầy dựng gia nghiệp to lớn của Thôi gia như vậy, trở thành gia đình giàu có nổi danh khắp mười dặm xung quanh.

Đối với Thẩm Bãng, chẳng những Thẩm Lương có tình cảm tỷ muội, mà không hề muốn để nàng ta dấn vào vết xe đổ của mình. Sống cực khổ chịu đựng vất vả như nàng năm xưa như vậy, cũng chính nàng đã chôn sâu sự cảm kích trong lòng..... Cho nên ba năm trước đây khi phụ mẫu của nàng mang theo Thẩm Bãng đang sốt cao và ba đệ đệ đến “làm khách”, nàng mới có thể ngầm cho phép họ ở lại, hơn nữa chi phí ăn mặc của Thẩm Bãng so với đương kim Chủ mẫu của Thôi gia là nàng còn tốt hơn nhiều. Nhưng bây giờ Thẩm Bãng lại tuyệt tình như vậy phản bội nàng! Đỗ thị thật sự đã nói đúng, nàng sẽ dễ dàng nguyện ý tha thứ cho người ngoài vì sinh con cái. Nàng cũng sẽ không tha thứ cho muội muội ruột của mình, nếu không hôm qua sau khi nàng biết chuyện cũng đã không cho người mang thuốc sảy thai đến đưa cho Đỗ thị để Thẩm Bãng uống. Bây giờ điều duy nhất nàng hối hận nhất, chính là tại sao hôm qua nàng không tận mắt chứng kiến Thẩm Bãng uống thuốc, để ngày hôm nay lại nhất thời mềm lòng, tối đây uống ly rượu mà Thẩm Bãng gọi là "Rượu tạ lỗi!"

Muốn nàng chấp nhận Thẩm Bãng, đồng ý với Thẩm Thiêm Tài và Đỗ thị, cầu xin bọn họ tha cho nàng, nàng thà chịu chết còn hơn! Thẩm Thiêm Tài vẫn còn nói những lời tàn độc: “Rất cuộc con có đồng ý hay không? Nếu như con không đồng ý nữa, chờ độc phát đến lúc phủ ngũ tạng, có dùng thuốc giải cũng sẽ không kịp nữa, lúc đó đừng trách lòng dạ phụ thân độc ác!”

Nếu như nói lúc vừa bắt đầu Thẩm Thiêm Tài hạ độc Thẩm Lương, cũng chỉ vì muốn buộc nàng đồng ý, định trước khi độc phát tác sẽ cho nàng uống thuốc giải. Nhưng đến mức này, hẳn đã thật sự nổi sát tâm, mặc kệ Thẩm Lương có đồng ý đón Thẩm Bãng qua cửa hay không đều không cho nàng thuốc giải. Có người nào không biết gia nghiệp của Thôi gia lớn như vậy là do Đại nữ nhi một tay gầy dựng? Chẳng lẽ muốn để hấn trở mặt ra nhìn gia nghiệp này rơi và tay một nữ nhân sinh nhi tử khác sao? Vậy ông ta và ba nhi tử, tương lai chỉ có thể uống gió Tây Bắc thôi ư? Từ trước đến giờ Đại nữ nhi đều luôn mạnh mẽ, còn có tâm kế có thủ đoạn, ai có thể bảo đảm sau hôm nay nàng sẽ không tính món nợ cũ lẫn nợ mới một lượt với họ? Vì thế trực tiếp loại trừ khả năng này, đến lúc đó ông ta muốn đưa Tiểu nữ nhi lên, cũng càng dễ dàng hơn nhiều!

Đỗ thị và Thẩm Bãng thì đang khóc: “Lương Nhi, con hãy đồng ý đi, nếu không con sẽ thật sự mất mạng đó...”. “Tỷ tỷ, muội thật sự sẽ không tranh giành với tỷ, muội nhất định sẽ nghe theo lời tỷ mà, tỷ hãy đáp ứng phụ thân đi, van xin tỷ hãy đồng ý đi, đừng kéo dài nữa nếu không sẽ muộn mất.....” Thẩm Lương chợt nhớ tới, hôm qua sau khi nàng buôn bán từ bên ngoài vào. Thì bị Đỗ thị và Thẩm Thiêm Tài gọi vào phòng, biết được Thẩm Bãng đã mang thai hài tử của tướng công nàng. Nàng thật sự muốn gặp Thôi Phóng một lần, nhưng lại không dám, nàng sợ hấn vừa thấy nàng sẽ nói với nàng rằng muốn đón Thẩm Bãng vào cửa. Cũng vì vậy mà nàng không biết thái độ của Thôi Phóng trước việc này thế nào, cũng chưa từng nghe qua bất kỳ lời giải thích nào của hấn.

Nàng yêu Thôi Phóng như thế, đến nỗi nàng không dám chứng thực chuyện này với hấn. Chỉ sợ nghe chính miệng hấn nói ra chuyện này là thật, nàng chỉ có thể lừa mình dối người tự an ủi bản thân, tất cả đều là lỗi của Thẩm Bãng. Chỉ cần đưa trẻ trong bụng Thẩm Bãng không còn, chỉ cần đuổi nàng ta ra ngoài, chuyện này tự nhiên cũng sẽ qua đi! Nhưng bây giờ, nàng sẽ chết, cho dù là chết, nàng cũng phải chết cho rõ ràng! "Ta muốn gặp..... Thôi Phóng! Lập tức đi tìm chàng, ta muốn đối mặt hỏi chàng, chỉ cần chàng nói muốn Thẩm Bãng vào cửa, ta tuyệt đối không trái lời....." Thẩm Lương dần dần cảm thấy mình chẳng những không thể nhúc nhích, mà còn bắt đầu đau nhức trong bụng. Nàng biết độc được đang phát tác càng lúc càng phát ra kịch liệt, chẳng mấy chốc nàng sẽ chết thôi. Nhưng đến nước này, nàng nhất định phải gặp mặt Thôi Phóng một lần, nhất định phải chính tai nghe hấn tỏ rõ thái độ của hấn với chuyện này, nếu không nàng chết rồi cũng không thể nhắm mắt!

Bạn đang đọc truyện *Độc Thiếp Năm Quyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 0-3: Mở đầu (Hạ 2)

Edit: Nhận

Sau khi nghe xong yêu cầu của Thẩm Lương, Đỗ thị lập tức muốn đứng dậy đi tìm Thôi Phóng. Theo ý nàng, Thôi Phóng chắc chắn sẽ vui vẻ đón Thẩm Bãng vào cửa, dù sao năm nay hấn cũng đã hai mươi sáu tuổi rồi, dưới gối cũng không có một đứa bé, ba đời Thôi gia đều có một đứa con, dùng những lời của người đọc sách mà nói, đây gọi là ‘Bất Hiếu Hữu Tam, Vô Vi Hậu Đại’*, đối với đại nữ nhi hấn có lòng cảm kích, lại có tình cảm sâu đậm, thế nhưng cũng không chịu nổi khát vọng muốn có một đứa con.

*: Theo Mạnh Tử, tội bất hiếu có ba loại, tội lớn nhất đó chính là không có con nối dõi.

“Ngươi quay trở lại cho lão tử!” Thẩm Thiêm Tài hét to, nhìn Thẩm Lương cười lạnh, nói: “Ngươi cho rằng không có sự đồng ý của cô gia, chúng ta lại dám làm như thế đối với ngươi? Buổi sáng, ta đi tìm cô gia để nói chuyện này, mặc dù hấn không tỏ rõ thái độ, nhưng cũng không phản đối, rõ ràng là ngầm cho phép, chỉ là hấn nhớ tới tình nghĩa nhiều năm cho nên không đành lòng nói với ngươi thôi, nếu cô gia thật sự tự mình nói ra, ngươi cho rằng ngươi có thể phản đối? Cô gia nể mặt ngươi, cho nên mới để chúng ta nói với ngươi, cho ngươi mặt mũi mà ngươi không nhận, vậy thì đừng trách lão tử ta không khách khí....”

“Ngươi nói vậy!” d13ndanl3quYdon Thẩm Thiêm Tài nói chưa xong đã bị âm thanh lạnh lùng của Thẩm Lương cắt đứt: “Tướng công hấn sẽ không làm như vậy với ta, nhiều năm như vậy, bất kỳ chuyện gì hấn cũng thương lượng với ta, hấn tuyệt đối sẽ không làm như vậy, ngươi nói vậy!”

Thẩm Lương thét chói tai, đồng thời tâm cũng theo đó mà chìm đến đáy cốc, những năm gần đây, mỗi khi có chuyện Thôi Phóng đều thương lượng cùng với nàng, nhưng lần này, dù sao hắn cũng đuối lý, với tính tình của hắn, lần này thật sự không tiện nói với nàng, cho nên mới phải ngậm cho phép Thẩm Thiên Tài và Đổ thị hành động.

Ngay sau đó nàng nghĩ đến những năm qua, nhất là hai năm gần đây hắn rất khát vọng có một đứa bé, mặc dù trước mặt nàng hắn chưa bao giờ nói rõ, vì nàng cầu y xin thuốc cũng chưa bao giờ dứt đoạn. Ban đêm trên giường cũng chưa bao giờ buông lỏng, điều này cũng có thể thấy được hắn có bao nhiêu khát vọng muốn có một đứa bé để truyền thừa hương khói. Cuối cùng vào ngày hôm nay, mặc kệ đứa bé đó ở trong bụng của nữ nhân nào, hắn cũng nhất định bảo vệ nữ nhân kia chu toàn!

Nghĩ đến đây, dường như Thẩm Lương nhịn không được nữa ghen ngào lên tiếng.

Chẳng lẽ nàng lại không muốn có một đứa bé chỉ thuộc về nàng mà Thôi Phóng thôi sao? Nàng gả vào Thôi gia đã được bảy năm, nàng cũng đã hai mươi hai tuổi rồi, chẳng lẽ nàng lại không muốn có một đứa bé của chính mình hay sao?

Mà nàng không có con, là lỗi của nàng sao? Nếu không phải vì năm đó Thôi gia nhà nghèo, Thôi mẫu lại bệnh nặng nằm liệt giường, khiến nàng ngày đêm vất vả, khó khăn lắm mới mang thai. Lúc mang thai được ba tháng phải lo tang lễ cho Thôi mẫu mà sảy thai, thân thể bị tổn thương, nếu không hôm nay nàng đã là mẹ của mấy đứa bé, chẳng lẽ nàng lại không đau lòng?

Mất thấy Thẩm Lương gào thét xong, trên mặt tràn đầy bi thương nằm trên đất không nói một câu, Thẩm Thiên Tài không nhịn được, cười lạnh nói: “Những việc khác, có lẽ cô gia có thể thương lượng với người, nhưng đây là chuyện liên quan đến hương khói của Thôi gia, người cho rằng hắn còn có thể nghe lời người? Người cũng nên vì cô gia mà suy nghĩ, hắn cũng đã hai mươi sáu tuổi rồi, những người bằng tuổi hắn, con của họ đều đã đến tuổi cập kê rồi, thế mà đến nay hắn cũng chưa có một đứa bé trai hay gái. Cho đến bây giờ hắn cũng chưa nạp thiếp, đó là vì hắn cảm kích người... người đừng ý mạnh mà chọc tức hắn, hắn sẽ lập tức nạp mười tám người thiếp vào cửa, đến lúc đó sinh rất nhiều đứa bé, vậy thì người ngồi một chỗ mà khóc đi!”

“Không, tướng công hắn sẽ không làm như vậy với ta, hắn sẽ không...” Cuối cùng Thẩm Lương không nhịn được nữa mà rơi nước mắt, trong nháy mắt cả người như bị rút đi gân cốt, mềm nhũn đến nỗi không chống đỡ được cơ thể của mình.

“Hắn sẽ không đối với người như vậy?” Đổ thị lấy sự khinh thường chê cười của Thẩm Thiên Tài: “Xem ra người chưa thấy quan tài chưa đổ lệ.”

Nói qua gọi vọng ra bên ngoài một tiếng: “Tứ Bình vào đi!”

Chỉ thấy một người mười bảy mười tám tuổi, là một nam tử mi thanh mục tú có chút không tự nhiên tiến vào. Không phải ai khác mà chính là gã sai vặt thân cận của Thôi Phóng, Tứ Bình.

Thẩm Lương thấy Tứ Bình, giống như thấy Thôi Phóng, cuối cùng lại có mấy phần tinh thần, lập tức nói: “Tứ Bình, đi mời lão gia, nói ta có chuyện muốn hỏi hắn, lập tức đến đây!”

Tứ Bình không nhúc nhích, trên gương mặt tràn đầy thương xót mà nhìn nàng, lúc lâu sau mới ngập ngừng nói: “Phu nhân, ngài đáp ứng Lão Thái Gia đi, đây cũng là ý tứ của lão gia... Lão gia nói, thân tỷ muội, dù sao cũng hơn người ngoài, tỷ muội hai người cùng hầu hạ chung một chồng, truyền ra ngoài cũng là một đoạn giai thoại...”

“ ‘Ý tứ của lão gia’? ‘một đoạn giai thoại’?” Thẩm Lương lúng ta lúng túng lặp lại một lần nữa những lời Tứ Bình vừa nói, chợt cười to: “Ha ha ha ha... Một đoạn giai thoại? Một đoạn giai thoại!” Nàng vì Thôi Phóng mà rạn nứt tình cảm với cha mẹ, hầu hạ mẫu thân của hắn, chống đỡ cái nhà này, để hắn không phải sầu lo mà chuyên tâm đọc sách, lấy cho được Tú Tài, đậu Cử Nhân, quay đầu lại liền thấy bốn chữ này!

Thẩm Lương chậm rãi quét mắt nhìn từng khuôn mặt của mỗi người, cuối cùng không thể nhìn nữa mới lạnh lùng nói: “Ta cho các người biết, cho dù chết, ta cũng sẽ không đồng ý chuyện này, cho dù ta chết! Các người đừng mơ tưởng ép buộc ta đồng ý, đừng mơ tưởng!”

Bị ánh mắt lạnh lùng của nàng nhìn qua, mỗi người đứng trong căn phòng này không nhịn được mà rung mình một cái, chỉ có Thẩm Thiên Tài cố gắng lấy hết can đảm tiếp tục ồn ào: “Được, nếu người muốn chết, vậy lão tử sẽ thành toàn cho người!” Ra lệnh cho Đổ thị, Thẩm Băng, Tứ Bình: “Các người đi ra ngoài hết, đợi lão tử đốt nơi này cho nàng chết cháy, để xem nàng còn mạnh miệng hay không!”

Nói xong, chỉ do dự trong <dan!Bquydon chớp mắt, sau đó một tay đẩy ngã giá cắm nến, đốt một bên màn.

Dọa cho đám người vừa ra khỏi phòng đều trắng mặt, kêu lên: “Người làm thật sao? Còn không mau dập tắt lửa, đưa thuốc giải cho nàng!”

Đổ thị bị Thẩm Thiên Tài đẩy ra ngoài, ngay sau đó chính mình cũng đi ra ngoài, khóa trái cửa lại: “Đã đến nước này rồi, quay lại là không thể, nếu đã làm thì làm cho xong, tránh để lại tai họa về sau...”

Thế lửa rất nhanh lan tràn ra, Thẩm Lương không thể cử động, chỉ có thể cố nén cảm giác đau đớn trên da thịt bị lửa liếm vào, chỉ có thể cố nén Địa Ngục Nghiệp Hỏa đang đốt cháy xương cốt của mình vang lên những tiếng xì xì. Trong lòng yếu đuối, đã không biết bao nhiêu lần hi vọng lương tâm Thẩm Thiên Tài, Đổ thị, Thẩm Băng trời dậy, mở cửa cứu nàng ra, cũng chỉ có thể gửi hi vọng vào Thôi Phóng nhìn thấy hậu viện bốc cháy sẽ tới cứu nàng, thậm chí nàng còn hi vọng bọn hạ nhân thấy, sẽ có người tới cứu nàng!

Chỉ tiếc, hy vọng của nàng đều không có, trừ lúc vừa bắt đầu thỉnh thoảng còn nghe được tiếng Đổ thị cùng Thẩm Băng đang van xin Thẩm Thiên Tài: “Cha đứa nhỏ, dù sao nó cũng là nữ nhi của chúng ta, tại sao người lại độc ác như vậy, còn không mau cứu nàng ra...”, “Cha, van cầu người cứu tỷ tỷ, cứu tỷ tỷ đi...” Sau đó nàng không nghe thấy gì nữa.

Lại càng không nghe hay thấy Thôi Phóng tới cứu nàng!

Hận ý cùng tuyệt vọng khiến Thảm Lương không gửi hi vọng vào những người gọi là thân nhân cùng người yêu sẽ vào cứu nàng ra nữa, nàng cũng không còn thấy cảm giác đau đớn, cũng không còn thấy cảm giác đau đớn vì bị lửa thiêu,. Trong lòng nàng chỉ còn lại một ý niệm, sau khi nàng chết, nàng phải hóa thân thành Tu La lệ quỷ, khiến những kẻ hại chết nàng phải trả giá gấp trăm nghìn lần những gì nàng phải chịu. Cho dù đó là phụ mẫu của nàng, muội muội của nàng, là người chồng nàng yêu thương, nàng muốn cho bọn họ nợ máu phải trả bằng máu, trọn đời không thể siêu sinh!

Từ giờ trở đi, nàng không cần người thân, cũng không cần người yêu nữa. Nàng. . không tin bất cứ kẻ nào nữa.

Bạn đang đọc truyện *Độc Thiếp Năm Quyền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Ác mộng

Làm Hoạt tử nhân có tư vị gì, Thảm Lương lần đầu tiên cảm nhận được.

Trong ánh trăng mờ, nàng cảm thấy trước mặt có bóng người đang lay động, cũng nghe được có người lớn tiếng, cũng có người nhỏ giọng nói chuyện nhưng lại không nghe rõ họ đang nói cái gì. Nàng chỉ cảm thấy toàn thân cao thấp không có chỗ nào là không đau, nhất là đầu, đau như muốn nứt toác, nàng rất muốn mấy người đó đi ra, không cần tranh cãi trong đầu nàng nữa.

Nhưng nàng thử mấy lần nhưng cũng không có biện pháp phát ra âm thanh, nàng muốn nhìn rõ nhưng cũng không thể nhấc nổi mí mắt lên chứ đừng nói đến việc cử động tay chân.

Vừa bắt đầu, Thảm Lương cứ tưởng đây chỉ là một giấc mộng yêm, chỉ cần chịu đựng một hồi rồi sẽ không sao nữa. Nhưng nàng rất nhanh đã phát hiện ra, giấc mộng yêm này tựa như không có điểm dừng, rõ ràng đã rất lâu, tựa như đã trôi qua cả một đời người mà vẫn không có dấu hiệu kết thúc.

Chẳng những không thể tỉnh táo lại mà trong bóng tối, còn có người nâng đầu của nàng lên, nhét cái gì đó lạnh lạnh tê tê thô sáp vào giữa hai kẽ răng của nàng, ngang ngược cạy miệng nàng, đem nước canh đắng nghét đổ vào.

Thảm Lương muốn phản kháng, nhưng tay chân lại hoàn toàn không có khả năng nhúc nhích, toàn thân chỉ sợ còn miệng với đôi tai là thuộc về nàng.

Trải qua mấy lần khổ sở như thế, Thảm Lương vẫn không có cách nào tỉnh lại từ giữa cơn ác mộng.

Nàng hoảng sợ nghĩ đến việc bản thân đã chết, đã xuống Địa Phủ gặp Diêm Vương, cho nên mới gặp phải những chuyện đáng sợ như vậy, thế nên mới không có cách nào tỉnh lại. Nhưng nàng rõ ràng không hề nhìn thấy Hắc Bạch Vô Thường hay đầu trâu mặt ngựa!

Vừa nghĩ đến việc có thể mình đã chết, Thảm Lương đột nhiên nghĩ đến lời nguyện rủa của mình trước khi chết, hận ý ngập trời lấp đầy lồng ngực, tất cả lắng lại chỉ còn đau đớn cùng bi phẫn.

Nàng nhớ rõ mình từng đoạn tóc thề độc, sau khi chết sẽ hóa thân thành Tu La Lệ quỷ, khiến những người hại nàng chết thảm phải trả giá gấp trăm gấp nghìn lần, nợ máu trả máu, trọn đời không được siêu sinh, vì sao trời cao đến cả ước nguyện của nàng trước khi chết cũng không đồng ý? Lại chỉ bắt nàng nằm ở đây, động cũng không thể động. Ác giả ác báo, những người kia đáng lý nên gặp báo ứng, chẳng lẽ ông trời cũng không chịu báo thù cho nàng?

“...Trời cao chính là như vậy, bắt nạt kẻ yếu, lấn thiện sợ ác, cho nên huyết hải thâm thù của chúng ta chỉ có bản thân mới có thể báo!” đang lúc Thảm Lương còn tự mình bi phẫn, bên tai chợt truyền đến tiếng nữ nhân khàn khàn lạnh lùng, âm thanh như bị đè nén lại bằng sự hận thù.

Thảm Lương theo bản năng liền hỏi lại: “Người là ai?”

Âm thanh kia thấy nàng hỏi liền “Ha ha...” cười to hai tiếng, mới lẩm bẩm nói: “Ta là ai? Ta là ai? Ta là ai?...” Nói xong cuối cùng, âm thanh dường như nghẹn ngào, nhưng rất nhanh liền khôi phục lạnh lẽo: “Ta là ai không quan trọng, người chỉ cần nhớ, từ hôm nay trở đi, ta là người, người là ta, người không chỉ báo thù cho huyết hải thâm cừu kia của người mà phải báo cả cho ta, hải nhĩ vô tội của ta còn chưa có cơ hội ngắm nhìn nhân gian này, ta muốn đòi lại công đạo cho hải nhĩ của ta! Người phải nhớ lời ta nói, người nhất định phải nhớ, cũng nhất định phải làm, nếu không, ta trước khi siêu sinh sẽ đến tìm người quậy phá, khiến người ngày đêm không thể sống yên ổn! Van người nhất định phải nhớ kỹ.....van người...cầu xin người...”

Âm thanh kia đầu tiên là cứng rắn, dần dần mềm xuống, dần dần yếu ớt rồi sau đó không còn âm thanh nào nữa.

Thảm Lương bị âm thanh kia làm cho hồ đồ, căn bản không thể hiểu nổi câu nói “Ta là người, người là ta” của nàng ấy là có ý gì, mãi đến khi âm thanh kia biến mất hồi lâu, nàng mới hồi thần.

Nàng vội vàng kêu lên: “Ta không hiểu rõ ý của người, cái gì gọi là ta là người, người là ta, người có thể nói cặn kẽ một chút được không? Còn nữa, người hiện tại nói cho ta biết ta đang ở đâu, ta chết rồi hay vẫn còn sống?”

Không ai trả lời nàng, giống như nàng cùng âm thanh kia đối thoại chỉ là ảo giác.

Thẩm Lương cảm thấy mơ hồ, rất muốn lớn tiếng gọi thanh âm kia quay lại để hỏi cho rõ đầu đuôi ngọn ngành, nhưng đầu nàng rất nhanh đã đau trở lại, một lần nữa lại mơ mơ hồ hồ, rốt cục cũng không nhận được mà lâm vào một mảnh bóng tối vô tận.

Chờ Thẩm Lương lấy lại được ý thức, nàng cuối cùng cũng nghe rõ mấy kia đang nói cái gì đó

“...Nhị phu nhân đều mỗi ngày uống thuốc của Tổng đại phu nhưng vẫn như cũ, không có chuyển biến tốt, nếu không khi phu nhân về đổi đại phu tới xem một chút?” Một đạo âm thanh già nua vang lên.

Một người khác có âm thanh rất thanh thúy, nghe ra số tuổi cũng không lớn: “Nương, vạn lần không được! Người khác có lẽ không biết sao Nhị phu nhân xảy thai, chẳng lẽ nương lại không biết? Lục Vi tiện nhân này ghen tị Nhị phu nhân có thai, trong lòng không cam lòng, liền len lén cho hoa hồng vào thuốc dưỡng thai của Nhị phu nhân, nhưng người trong nhà có ai không biết Lục Vi là phu nhân đưa cho Nhị gia? Hôm nay coi như đánh Lục Vi đến chết, phu nhân tuy ở đây, nhưng Thái phu nhân lại không có ở trong phủ, Tổng đại phu vẫn không được, Nhị gia tự tìm người mới, nếu phu nhân trở về, đổi đại phu đến sẽ có chuyện gì xảy ra? Ngộ nhớ phu nhân muốn nhân cơ hội này gây khó dễ cho Nhị phu nhân, chẳng phải là...”

Âm thanh rất khản trương, nhưng cũng đã đè thấp giọng, xem ra nàng rất kiên kỵ vị “Phu nhân” trong lời nói của nàng.

Lại nghe âm thanh hơi có vẻ già nua nói: “Người yên tâm, phu nhân coi như không vui về gì với Nhị phu nhân nhưng Nhị nãi nãi là người Thái phu nhân chọn cho nhị gia, là cháu gái bên ngoại của thái phu nhân, phu nhân có bất mãn cũng không dám gây bất lợi gì nhiều, nếu không sáng mai Thái phu nhân trở lại, nàng muốn vạn khó khăn bẩm báo, Hầu gia ở đó, phu nhân cũng không bẩm báo nổi, Hầu gia ta nổi tiếng là hiếu tử. Huống hồ Phu nhân muốn gây bất lợi cho Nhị phu nhân, ngày đó cũng sẽ không ngầm cho phép nhị gia mời đại phu, có thể thấy trong lòng phu nhân vẫn còn kiêng kỵ Thái phu nhân, cũng sợ Nhị gia xa lạ với bản thân. Ngược lại, Nhị phu nhân hôn mê vài ngày mà không có dấu hiệu tỉnh lại, ta thật sợ...” Nói xong câu cuối cùng, âm thanh già nua đã có đôi chút nức nở.

“Đừng, nếu Nhị phu nhân không tỉnh lại, làm thế nào cho tốt....” Âm thanh trẻ tuổi cũng sụt sùi theo.

Thẩm Lương một lần nữa lâm vào mơ hồ.

Nhị phu nhân trong miệng các nàng là ai? Không phải là nàng. Nàng lúc nào thì biến thành Nhị phu nhân rồi? nàng hiện tại rốt cục đang ở nơi nào? Đến tột cùng đã chết hay còn sống?

Còn có cái phu nhân gì kia? Đó là ai? Nhị gia là ai, chẳng lẽ là tướng công của Nhị phu nhân? Còn có, Thái phu nhân là ai? A, đúng rồi, nếu nàng là vị nhị nãi nãi trong miệng các nàng, vậy tại sao lại nói thái phu nhân cho Nhị gia”? không phải cười hỏi à?

Từng vấn đề một cứ nổi cộm dần lên, làm đầu Thẩm Lương đau như muốn nứt, rốt cuộc nhận không được rên rì: “Đau...”

May mắn lần này, nàng cuối cùng đã phát ra được âm thanh.

Bạn đang đọc truyện *Độc Thiếp Năm Quyền* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Còn sống

“Đau.....”

Đầu đau như muốn nứt ra, cuối cùng cũng như ý nguyện của Thẩm Lương, nàng cũng phát ra âm thanh đầu tiên sau một thời gian lâu như vậy.

Nàng cứ nghĩ rằng mình đã dùng hết sức lực của bản thân, nhưng kỳ thật âm thanh của nàng không khác gì con muỗi đang vo ve, đến nỗi hai âm thanh đang khóc của một già một trẻ cũng không nghe được.

Nhưng đầu nàng thật sự đang đau như búa bổ, nàng cảm thấy nếu không kêu lên vài tiếng, nàng thật sự sẽ chết vì đau, ý chí mãnh liệt điều khiển thân thể, thật sự không nhận được lại kêu lên vài tiếng nữa, cũng yếu ớt giằng co, cuối cùng cũng dẫn tới sự chú ý của hai người già trẻ kia.

“Nhị phu nhân cử động!”

Đầu tiên là âm thanh của người trẻ tuổi mừng rỡ kêu lên.

Ngay sau đó âm thanh già nua kia cũng vui mừng kêu lên: “Thật! Nhị phu nhân, cuối cùng ngài cũng có phản ứng, thật sự là quá tốt.....” Nói xong, lại không nhận được mà khóc sụt sùi, cũng nghe được rõ ràng âm thanh vui vẻ.

Thẩm Lương giãy giụa, đồng thời muốn mở mắt ra xem một chút đến tột cùng đây là đâu, nhưng bất luận nàng dùng sức như thế nào, mí mắt như bị vá lại không thể nào mở ra được.

Nàng chỉ có thể chán nản bỏ qua.

Ngay sau đó, đầu của nàng lại một lần nữa bị nâng lên, nhưng mà lần này không có thứ gì đó lạnh lạnh thô sáp cạy miệng của nàng: “Nhị phu nhân, van cầu ngài uống hết chén thuốc, uống hết chén thuốc này rồi, ngài sẽ khỏe hơn!”

Âm thanh già nua kia lại niệm Phật: “A Di Đà Phật, cuối cùng cũng khá hơn rồi! Chỉ cần biết đau, chỉ cần có tri giác, vậy ngày tỉnh lại cũng không còn xa!”

Thẩm Lương không thấy được dáng vẻ hai người già trẻ này trông như thế nào, cũng không biết quan hệ giữa mình và các nàng là như thế nào, nhưng lại có thể cảm nhận được rõ ràng sự vui sướng và ân cần của hai người bọn họ, trong lòng không khỏi cảm thấy ấm áp, thuận theo đó mà há miệng ra, mặc cho bọn họ đút thuốc cho nàng. Mấy ngày qua, nàng đã uống rất nhiều chén thuốc đắng.

Nhưng mà sau khi uống thuốc xong, nàng vẫn không thể nào mở mắt nhìn hai người đó, đã lập tức chìm vào trong bóng tối.

Mất thấy Thẩm Lương an ổn ngủ thiếp đi, Văn mục mục không nhìn được lấy tay áo lau chùi nước mắt trên mặt, lúc này mới nhỏ giọng nói với nha hoàn Cẩm Tú đang cầm khăn ướt đứng trước giường lau mặt cho Thẩm Lương: “Mặc dù Nhị phu nhân không mở mắt, nhưng cuối cùng cũng đã biết uống thuốc, không cần phải ép buộc uống nữa, cũng xem như là đã phát ra âm thanh rồi. Thật sự là Bồ Tát phù hộ, lão gia và phu nhân trên trời linh thiêng!”

Cẩm Tú nghe vậy, liếc mắt nhìn người trên giường tóc tai rối bời, sắc mặt tái nhợt, trên váy và tay áo không thiếu dấu vết của nước thuốc, vẫn đang ngủ mê man, lỗ mũi đau xót, thiếu chút nữa nhìn không được lại rơi lệ. Nàng vội vàng cố gắng nhìn xuống, tí mỉ kéo chân, vì giấc ngủ của chủ tử của mình, sau đó cũng giảm thấp âm thanh nói: “Chính xác là lão gia và phu nhân trên trời linh thiêng. Nhị phu nhân mới có thể chịu đựng qua một kiếp này, đợi sáng mai Nhị phu nhân khỏe hơn, chúng ta phải thấp cho lão gia và phu nhân một nén hương mới được!”

Văn mục mục gật đầu một cái, lại nhỏ giọng nói: “Còn có Nhị gia, cũng nên lập tức đi báo một tiếng, thứ nhất để Nhị gia yên tâm, thứ hai mời Tổng đại phu chẩn mạch lại cho Nhị phu nhân. Còn có phu nhân nữa, chúng ta đều biết Đạo phu nhân không muốn nhìn thấy Nhị phu nhân, nên mới phải làm ra vẻ mặt đó, k muốn cũng không được. Nếu không sẽ bị người ta nắm thóp....Thừa dịp lúc này Nhị phu nhân đang mê man, chúng ta chia nhau đi báo tin!”

Lập tức già trẻ hai người thương lượng mấy câu đề lạt nữa nên nói như thế nào với mấy người kia, sau đó lại gọi một tiểu nha đầu vào chăm sóc cho Thẩm Lương rồi phân công nhau đi báo tin.

Thẩm Lương không biết mình đã ngủ bao lâu, nàng chỉ biết bất luận nàng cố gắng tỉnh dậy từ con ‘Ác mộng’ này như thế nào cũng không được.

Mơ mơ màng màng tỉnh lại mấy lần, nàng đều nghe người khác gọi nàng là ‘Nhị phu nhân’, quanh đi quẩn lại lại những khuôn mặt đó, âm thanh đó. Rất cẩn thận đút thuốc cho nàng, lau mặt, thay y phục cho nàng, thậm chí hết sức nhẹ nhàng diu nàng đi nhà xí.

Thẩm Lương vẫn không biết mình đang ở nơi nào, cũng không biết tại sao những người đó luôn miệng gọi nàng là ‘Nhị phu nhân’, điều duy nhất nàng có thể xác định chính là mình chưa có chết, xác thực bản thân mình còn sống, bởi vì những hành động của hai người già trẻ kia, những cảm xúc kia quá chân thật.

Nàng có thể nhận biết vị đắng của thuốc, mùi hương của cháo, ngửi được mùi dầu bôi trên tóc cùng hương phấn trang điểm, cảm giác được họ lau mặt cho nàng thậm chí là lau toàn thân cho nàng. Hay những lúc bọn họ diu nàng đi nhà xí, nàng cảm giác được sự mềm mại của thảm lót dưới chân.

Nếu như nàng đã chết thì đã không còn sống, tại sao lại có thể cảm nhận được mọi việc một cách chân thật đến như thế?

Nàng chỉ có thể an ủi chính mình, nếu mình còn sống, nếu chính mình còn cố gắng uống thuốc, tỉnh tâm điều dưỡng, vậy chắc chắn ngày nàng tỉnh lại sẽ không còn xa, như vậy nàng cũng sẽ biết rõ tình hình trước mắt như thế nào!

Sự thật chứng minh, Thẩm Lương dự đoán tương đối đáng tin.

Một ngày, khi một lần nữa nàng từ trong cơn mê man dần dần khôi phục ý thức, nàng phát hiện mình có thể mở mắt, cũng có thể nhìn rõ ràng cảnh vật xung quanh. Lúc này nàng mới biết cuối cùng nàng đã có thể thoát khỏi cơn ‘Ác mộng’ đã hành hạ nàng trong một thời gian dài như vậy.

Nàng lập tức mở to hai mắt, quan sát bốn phía.

Giường khám nga voi khắc hoa tinh xảo, rèm giường bằng lụa mỏng thêu bức tranh thủy mặc Yên Hà Sắc, chăn gấm màu mật ong thêu trăm điệp.....Khi Thẩm Lương còn đang mê man trong cơn ‘Ác mộng’ thì đã mơ hồ cảm thấy mình nằm trên chiếc giường vô cùng thoải mái, hơn nữa nàng còn đắp chăn, cảm xúc tròn nịm mà nàng chưa từng thấy trong chính cuộc đời mình.

Nhưng nàng vẫn không ngờ, cảnh vật trước mắt mình sẽ tinh xảo xa hoa đến mức này!

Nàng không khỏi có cảm giác lo lắng, tim đập mạnh và loạn nhịp, đến tận cùng là chính nàng đang ở nơi nào? Trong những người nàng quen biết, trong tất cả những bằng hữu của nàng, căn bản là không có ai là người có điều kiện như vậy, huống chi cho dù có, cũng không thể lập tức tới cứu nàng đúng lúc như vậy!

Thẩm Lương vẫn còn khiếp sợ, nàng khẽ vén màn trướng lặng lẽ nhìn khuôn mặt già nua của phụ nhân, khuôn mặt hiền lành, nàng mặc trên người áo ngoài màu vàng, tóc được búi tỉ mỉ và được cố định bằng chiếc lược làm cho người ta có cảm giác thoải mái nhẹ nhàng.

Thẩm Lương nhớ khi nàng vẫn còn mê man trong cơn ‘Ác mộng’ đã từng nghe người khác gọi phụ nhân này là ‘Văn mụ mụ’, nàng cũng biết người chăm sóc mình cũng là nàng. Bởi vì đối với nàng ấy, nàng có một cảm giác thân cận. Chợt ánh mắt kia nhìn nàng, nàng không tự chủ kêu lên một tiếng “Văn mụ mụ!”

Văn mụ mụ vừa vén màn trướng, bởi vì dieend4nl33quydd0nmuốn nhìn xem Thẩm Lương ngủ có yên ổn không, dự định một lát nữa sẽ cho nàng uống thuốc. Lại không nghĩ tới vừa vén màn lên, lập tức đối mặt với một đôi mắt mở to, trong suốt sáng ngời, không giống với ánh mắt vô lực mệt mỏi của người bị bệnh. Nàng không khỏi ngừng động tác một lúc, sau đó vui mừng kêu lên: “Nhị phu nhân, ngài đã tỉnh lại rồi!”

“Cầm Tú, Bán Hạ, mau vào hầu hạ! Nhị phu nhân đã tỉnh, Nhị phu nhân đã tỉnh lại!” Văn mụ mụ vừa vui mừng kêu lên, đồng thời tay chân cũng mau chóng vén màn lên, đưa tay ra đỡ Thẩm Lương ngồi dậy, cũng không biết lấy cái gối lớn ở đâu đặt sau lưng cho nàng dựa vào, Phương Hàm vui mừng quá mà khóc, vừa vội vàng đặt một đồng câu hỏi: “Nhị phu nhân có khát không? Có đói bụng không? Có chỗ nào cảm thấy khó chịu không?”

Trong lúc nhất thời Thẩm Lương căn bản không để ý tới Văn mụ mụ, lực chú ý của nàng đều bị những thứ bài trí khác trong nhà hấp dẫn đi mất.

Bạn đang đọc truyện *Độc Thiếp Năm Quyền* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3: Tái sinh

Toàn bộ ngôi nhà có ba phòng, phòng khách, phòng ngủ và một phòng kế bên đều do gỗ hoa lê khảm hoa điều thứ tứ bình phong ngăn cách thành, phòng ngủ cùng phòng khách ở giữa cái tủ kệ thượng bày các loại đồ sứ Ngọc Thạch tượng gỗ các loại, thanh nhả cổ điển, vừa nhìn liền biết nhất định không phải phẩm vật. Bức tranh sơn thủy vậy mực rất lớn được treo trên tường, cơ hồ chiếm hơn phân nửa mặt tường, nhìn tranh lòng người an tĩnh, đầu óc khai sáng. Trên án kỷ điều rồng Thanh Ngọc có tay cầm, lư hương ba chân, đèn hương đốt bên trong, lộ ra mùi cam thuần mát lạnh, một mùi hương nàng chưa bao giờ được ngửi qua.

Mặt đất được bao phủ bởi hoa địa y màu đỏ thẫm, cửa sổ cũng khắc một đồ án riêng biệt, trên án đặt cổ cầm, còn để bốn bảo vật và một bình hoa mã não lớn màu thiên thanh, trong bình cắm vài nụ hồng mới nở.

Cả gian phòng lộ ra một cổ xa hoa khiêm tốn mà đầy quý khí.

Thẩm Lương nguyên tưởng rằng căn phòng lúc mới tỉnh dậy đã xa hoa lắm rồi, không ngờ rằng căn phòng này còn xa hoa gấp bội, nàng cảm thấy may mắn bởi mấy năm nay nàng đều ra ngoài làm ăn, trải qua nhiều điều, trông thấy nhiều thứ nên cũng không tròn mắt há mồm khi thấy mấy vật này.

Một bên Văn ma ma liên tiếp hỏi Thẩm Lương mấy vấn đề đều không nghe thấy câu trả lời của nàng, lại đợi một hồi lâu, thấy nàng vẫn ngây ngốc, không khỏi hoảng hồn, Nhị phu nhân thế này là thế nào? Không nói chuyện, cũng không có phản ứng khác, chẳng lẽ lần bệnh này quá lâu dẫn đến thương tổn đến đầu óc sao?

Bà vừa lấy tay lau trán, vừa thất thanh kêu lên: “Nhị phu nhân! Tiểu thư! Người đây là làm sao? Người không cần hù dọa ma ma!”

Lúc đó Cầm Tú cùng một nha hoàn thanh tú trông như mới mười ba mười bốn tuổi, mặc áo khoác màu xanh lá, tên gọi Bán Hạ đi vào, nhìn Thẩm Lương ngạc nhiên, lại nghe thấy lời của Văn ma ma, niềm vui vì Thẩm Lương tỉnh lại liền biến mất sạch, thay vào đó là sự hốt hoảng. Văn ma ma ở bên cạnh Nhị phu nhân lâu năm, bà hiểu rất rõ tính cách của nhị phu nhân, nghe bà hoảng hốt như vậy, nhị phu nhân có lẽ có vấn đề.... Bán Hạ tuổi nhỏ hơn một chút, lúc này liền bị dọa sợ mà bật khóc, Cầm Tú từ trước đến giờ là người lão luyện thành thục cũng không nhịn được mà hồng hồng vành mắt.

Bán Hạ bất thành linh cát tiếng khóc khiến trái tim đang đập mạnh mà loạn nhịp của Thẩm Lương hồi thần lại, nàng định mở miệng nói chuyện lại lo lắng nhìn thấy tay mình lộ ra ngoài chăn gối, không khỏi lại ngây dại lần nữa.

Trước mắt là đôi bàn tay trắng nõn, nhẵn nhụi, mười ngón tay tiêm tiêm, mém mại tựa không xương, ngay cả móng tay cũng qua chăm sóc sửa chữa tỉ mỉ cũng chú tâm bảo dưỡng. Trên cổ tay khá ái muội mà là một cái vòng phi thủy, bên tay kia lại mang vòng bạch ngọc... Thân thể kia của nàng phải làm việc nặng nề, dù sau này gia cảnh có khá giả, cũng không cần nàng phải động tay vào mọi việc, nhưng dù có chú trọng bảo dưỡng đến đâu cũng không thể nào óa được vết chai cũng vết thương trong lòng bàn tay.

Coi như người chữa cho nàng có tài phú thông thiên cũng không thể trong thời gian ngắn có khả năng đem tay nàng mượt mà được như thế này. Trừ khi đổi cho nàng một thân thể khác.

Ý niệm vừa thoáng qua, Thẩm Lương chợt nhớ ra câu nói trong lúc bị bóng đêm đem qua “Từ giờ trở đi, người là ta... ta là người...”, lòng nàng chợt giật mình, một ý nghĩ hoang đường từ từ xông lên trên đầu nàng, cơ hồ không đợi đại não phát ra chỉ thị, miệng đã bật thốt: “Cầm cho ta cái gương!”

Âm thanh mềm mại ngọt nhu (ngọt ngào+nhu hòa), có một chút vô lực do vừa mới khỏi bệnh, khẩu điệu mang theo vài phần lần điệu Giang Nam nhẹ nhàng.

Đây cũng không phải là âm thanh của Thẩm Lương nàng.

Cái ý niệm vừa xuất hiện trong đầu nàng càng ngày càng rõ ràng.

Văn ma ma cùng đám người đang hoảng hốt không biết làm thế nào cho phải, nghe thấy thanh âm của Thẩm Lương liền ngẩn ra, sau đó lần lượt hồi thần lại, Cẩm Tú nhanh nhẹn, nhanh chân đi lấy cái gương ở trong hộp trang sức đưa cho Thẩm Lương, còn gấp miệng hỏi: “Nhị phu nhân, người cảm thấy thế nào? Trong người còn khó chịu nữa không?”

Thẩm Lương lắc đầu một cái, lời ít ý nhiều trả lời vấn đề của nàng: “Ta không thấy khó chịu chỗ nào.” Nói xong liền chuyển chú nhìn vào tấm gương.

Người con gái trong gương có gương mặt trái xoan, da thịt trắng nõn nhẵn nhụi, hạnh mầu tròn to, lông mày lá liễu, hai bên má còn có hai lúm đồng tiền khả ái như ẩn như hiện, coi như vừa mới bệnh nặng mà sắc mặt trông có hơi tiêu tụy một chút nhưng vẫn không làm giảm sắc đẹp của nàng, từ trước đến giờ Thẩm Lương chưa nhìn thấy tiểu nhân nhi nào mà đẹp như vậy.

Tâm tư đã chuẩn bị đủ mà tận mắt nhìn thấy dung mạo xa lạ trong gương, tim nàng vẫn đập rất nhanh, mắt rất nhiều tự chủ để không giơ tay che miệng mà là hét thốt thanh.

Chuyện tá thi hoàn hồn thật sự là quá mức không thể tin tưởng được, trong nhận thức của Thẩm Lương, chuyện mượn xác sống lại như này chỉ xảy ra ở trong truyền thuyết hoặc trong các thoại bản, ai mà nghĩ tới có một ngày lại rơi trên người nàng chứ?

Nếu không phải nàng đã ngủ quá lâu, quá nhiều, Thẩm Lương chắc hoài nghi bản thân bị hoa mắt.

Nhận rõ sự thật này là một chuyện, muốn Thẩm Lương trong thời gian ngắn mà tiếp nhận chuyện này lại là một chuyện khác, vì vậy nàng lại trở về trạng thái ngây ngốc.

Đám người Văn ma ma đứng một bên nhìn, tâm tư vừa thả xuống một nửa liền lại bị treo thật cao lên trên.

Chốc lát, Văn ma ma mới thận trọng hỏi: “Nhị phu nhân, người thật sự không có chuyện gì chứ? Người có nhớ lão nô là ai không? Còn nhớ Cẩm Tú Bán Hạ là ai không?” Thấy bộ dạng này của Nhị phu nhân dường như không còn nhớ mấy người bọn họ là ai. Thế này làm sao mà tốt! Làm sao tốt được đây!

Thẩm Lương nhìn bộ dạng của Văn ma ma liền không đành lòng nói thật, cố đè ép dây thần kinh đang căng lên của mình, an ủi mấy người họ: “Ma ma yên tâm, ta thực sự không có chuyện gì, chỉ là bệnh lâu, đầu óc có chút mơ hồ, không còn nhớ rõ những chuyện xảy ra lúc trước, ma ma có thể nói qua cho ta một chút không?” Nói như vậy chắc không phát hiện ra sơ hở gì chứ đúng không?

Nàng chỉ hy vọng Văn ma ma đừng nhìn ra chút sơ hở nào, nếu không nàng cũng không biết phải nói rõ ràng như thế nào? Chỉ sợ trong tình cảnh này, nàng lại bị coi là yêu quái, mời pháp sư tới bắt giết không biết chừng.

Chỉ là ngoài cảm giác khiếp sợ, trong lòng Thẩm Lương dâng lên mấy phần sáng khoái, trời cao mặc dù không biến nàng thành Tu La Lệ quỷ như nguyện cầu, ít nhất ngài để nàng tá thi hoàn hồn mà tái sinh, như vậy, những người hại chết nàng đừng mơ tưởng có thể chạy khỏi lòng bàn tay nàng, nàng nhất định sẽ khiến bọn họ chết không được tử tế. Nợ máu phải trả bằng máu!

Nghe Thẩm Lương nói mình không nhớ rõ những chuyện lúc trước, mặt Văn ma ma đại biến: “Nhị phu nhân thật không nhớ những chuyện lúc trước? Nhị phu nhân có nhớ mình là người nào không?”

Thẩm Lương cố làm ra vẻ mờ mịt lắc đầu, ưỡn oai nói: “Không nhớ rõ, biết ma ma cũng chỉ là do lúc nửa tỉnh nửa mê nghe thấy có người gọi người là ma ma, cho nên ta mới biết... Ma ma, ta đây là sao? Rốt cuộc ta mắc bệnh gì? Sao lại nằm trên giường lâu như vậy, và lại những chuyện lúc trước ta cũng không nhớ được? Ma ma mau nói cho ta biết, lòng ta cảm thấy thật hoảng hốt, không biết mình là ai, đã xảy ra chuyện gì, sau này ta phải làm thế nào bây giờ?”

Nghe Thẩm Lương nói xong, Văn ma ma lập tức rơi lệ, sau đó liền cắn răng đầy hận ý: “Đều do cái đồ điểm Lục Vi (đừng mắng ta, câu của tác giả còn ác hơn cơ, ta đã tránh nặng tìm nhẹ, cực kì lịch sự rồi đó) hại Nhị phu nhân thành ra như vậy, nếu lão gia phu nhân có linh, có lẽ không để cho nhị phu nhân phải chịu ủy khuất như vậy.”

Nói rồi bảo Bán Hạ: “Nhanh đi mời Nhị gia trở về, lại mời Tổng đại phu đến xem cho Nhị phu nhân một chút!”

Đội Bán Hạ đi, Văn ma ma mới nói rõ ràng thân phận này cho Thẩm Lương nghe.

Bạn đang đọc truyện *Độc Thiếp Năm Quyền* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4: Tình cảm lúc trước

Điều khiến Thẩm Lương cảm thấy may mắn là sau khi Văn mụ mụ nghe nàng nói ‘bệnh tình kéo dài khiến cho đầu óc của nàng mơ hồ, không nhớ ra

được những chuyện trước kia’ cũng không có nghi ngờ nàg, còn mời ‘Nhị gia’ trở về, sau đó lập tức mời đại phu, lại ngồi trên ghế con trước giường vì nàg tí mĩ nói rõ thân phận và lý do nàg bệnh lâu như vậy tất cả vì tình cảm trước đây.

Nghĩ đến cũng đúng, dù sao mượn xác hoàn hồn cũng là chuyện không thể tưởng tượng nổi, người bình thường làm sao có thể nghĩ tới những chuyện như vậy được?

Như vậy, cuối cùng Thẩm Lương cũng đã hiểu rõ thân phận của mình cùng tình hình trước mắt.

Nữ tử nàg ‘mượn xác hoàn hồn’ này tên là Chu Quân Uyển, năm nay mười tám tuổi, người Giang Nam, cha nàg từng là huyện phủ Huyện lệnh Giang Nam. Chỉ tiếc trời cao không có mắt, đồ kỵ anh tài, khi Chu Quân Uyển mười hai tuổi thì phụ thân bị bệnh mà qua đời khi còn trẻ. Bất hạnh hơn là sau khi phụ thân nàg qua đời không lâu, Chu mẫu quá bi thương mà đi theo.

Chỉ còn lưu lại một mình Chu Quân Uyển, một cô nhi không nơi nương tựa, lại không có chỗ dựa vào, chỉ đành phải sống dưới sự bảo bọc của bà vú Văn thị và sự hộ tống của mấy lão bộc, đến Kinh Thành tìm người cô của Chu phụ để nương tựa.

Năm đó, người cô này gả cho một võ tướng, vị võ tướng này rất có bản lĩnh, số phận cũng tốt, dần dần được làm Chính Tứ phẩm của một Tổng binh, sau khi vị võ tướng này qua đời, chức quan được chuyển cho con trai ông, lại càng như điều gặp gió. Đầu tiên là quản lý binh lính, sau đó chuyển vào Kinh Thành làm Chính Tam Phẩm Kiêu Kỵ Doanh Chỉ Huy Sứ. Sau đó bọn man di xâm lược, lại tự động xung phong đi giết giặc, cũng đánh lui bọn man di, lập được chiến công hiển hách, được đương kim Hoàng Thành phong làm nhất đẳng hầu tước Tây Trữ Hầu.

Nhi tử được phong Hầu Gia, Chu cô cô đương nhiên là mẫu quý bằng tử, cũng nhờ đó trở thành nhất phẩm cáo mệnh, Tây Trữ Hầu Thái phu nhân, trở thành đối tượng được người người ca ngợi ở quê hương.

Chu Thái phu nhân giàu sang nhưng cũng không quên người thân, cũng không lên mặt, chẳng những hàng năm sai người đưa tài vật về quê nhà cung đường những người nghèo khổ trong tộc, mà còn không ghét bỏ Chu Quân Uyển mồ côi, cũng không đuổi nàg vì nàg là bà con xa, vừa thấy nàg đã lập tức lưu lại, nuôi dưỡng bên cạnh mình, tất cả chi phí ăn mặc của nàg không khác gì cháu gái ruột của mình, năm nàg mười bảy tuổi cũng chính là thời gian thu qua đông tới, bất chấp sự phản đối của Hầu Gia và Hầu Gia phu nhân, dốc hết sức quyết định gả nàg cho Nhị gia hầu phủ Tề Thiếu Du làm Nhị phu nhân của chi thứ hai. Tuy là vợ bé, nhưng không giống thiếp thất bình thường, tương lai nếu Tề Thiếu Du có bản lĩnh, có thể xin phong tước cùng lúc với vợ cả, cũng vì nàg xin một chức Cáo mệnh phu nhân, cũng coi như là một chuyện tốt.

Mặc dù thân phận của Chu Quân Uyển kém hơn các tiểu thư của Hầu phủ, nhưng nàg cũng xuất thân từ dòng dõi thư hương, cũng là một tiểu thư dòng chính, đương nhiên sẽ không nguyện làm vợ bé.

Nhưng thứ nhất, nàg tha phương vào Hầu phủ nương tựa, vừa nhìn thấy Thiếu Du thì đã thương, lấy thân phận của nàg không thể làm vợ cả của Thiếu Du, nếu muốn bên cạnh hân cả đời chỉ có thể uất ức làm vợ bé. Thứ hai, Chu Thái phu nhân gả nàg ấy cho người khác cũng không yên lòng, như vậy chẳng bằng cưới vào nhà mình, cũng đỡ cho nàg tuổi đã cao mà còn phải lo lắng, lại còn bày ra về tuổi đã cao mà tri kỷ bên cạnh một người cũng không có, chỉ hi vọng có nàg ấy bên cạnh phân ưu.

Như thế tình cùng ân đều vẹn cả đôi đường, nếu không một cô nương mười bảy tuổi như Chu Quân Uyển làm sao chống đỡ được? Mặc dù biết rõ Hầu Gia phu nhân, đó là mẹ ruột Tề Thiếu Du, nàg cũng không chào đón mình lắm, cũng biết rõ Chu Thái phu nhân chỉ là nói cho dễ nghe, nhưng thật ra cũng chỉ coi là con dâu và mẹ chồng đầu đá với nhau, còn giả vờ như không thấy chuyện này. Một ngày chạng vạng, ngồi trong kiệu vào cửa làm vợ của Tề Thiếu Du chi thứ hai, năm tháng sau cũng đã có bầu.

Tề Thiếu Du cũng đã đính hôn từ trước, thê tử tương lai là nữ nhi duy nhất của tể tư Quốc Tử Giám Hàn phu nhân, cũng là tí muội tốt của Ninh phu nhân. Bởi vì Tề Thiếu Du chưa đủ tuổi, phải chờ hân hai mươi hai tuổi, cũng là một tháng sau khi Chu Quân Uyển chuẩn bị sinh hài tử, mọi việc mới có thể thành công.

Nói cho dễ nghe thì Chu Quân Uyển là Nhị phu nhân của chi thứ hai, nói một cách thẳng thừng thì nàg chỉ là một thiếp thất mà thôi. Trên dưới Hầu phủ gọi nàg một tiếng ‘Nhị phu nhân’ là vì nể mặt mũi của Chu Thái phu nhân. Người ngoài cũng không biết đến sự tồn của nàg, vợ cả của Tề Thiếu Du còn chưa vào cửa, con trai trưởng còn chưa sinh ra, như vậy hài tử của nàg làm sao có thể có mặt trên đời này được?

Tề nhị thiếu phu nhân tương lai xuất thân từ dòng dõi thư hương, phụ thân lại là tể tư Quốc Tử Giám, chức quan mặc dù không lớn, chỉ là tam phẩm, thế nhưng môn sinh lại trải rộng khắp triều đình và thiên hạ, mà quan trọng nhất là Hàn đại nhân chỉ có thể nuôi dưỡng nữ nhi duy nhất của con vợ kế trở thành dòng chính nữ, tương lai của hân đều dựa vào những người này, sau này còn không phải chỉ có thể do con rể Tề Thiếu Du thừa kế?

Cho nên Ninh phu nhân tuyệt đối không thể để cho người nàg cực kỳ ghét, Chu Quân Uyển thuận lợi sinh hạ trưởng tử. Nàg tí mĩ chọn lựa con dâu tương lai, thậm chí còn trở mặt với Chu Thái phu nhân, cũng không thể để lộ nửa điểm tin tức ra ngoài, để tránh phá hủy hôn sự mà nàg đã tốn công vun đắp.

Vì vậy khi vừa biết tin Chu Quân Uyển mang thai, thái độ của Ninh phu nhân thay đổi hẳn, không những hỏi han ân cần với Chu Quân Uyển mà còn cho người tới làm rất nhiều trang phục cho đứa bé, lại còn tự mình đi đến miếu cầu xin phù bình an cho mẹ con của nàg.

Tuy lúc bắt đầu Chu Quân Uyển có hoài nghi, nhưng nghĩ tới dù đây cũng là tôn tử của Ninh phu nhân, là đứa cháu đầu tiên của nàg, mà đây cũng là đứa trẻ đầu tiên của thế hệ thứ tư của Tây Trữ Hầu. Ninh phu nhân không chào đón nàg cũng không thể không đau lòng cho đứa cháu của mình? Cho nên nàg dần dần buông lỏng cảnh giác.

Nhưng không nghĩ đến biến cố xảy ra sau khi nàg buông lỏng cảnh giác.

Một nha đầu thông phòng của Tề Thiếu Du tên là Lục Vi, chính là Ninh phu nhân đưa cho, tục chải tóc cho Chu Quân Uyển khi vào cử vẫn còn sớm. Nàng là do chủ mẫu đưa cho, lại cậy vào việc ngày thường rất được sự sủng ái của Tề Thiếu Du, kiêu ngạo cho rằng bản thân mình có thể sinh được trưởng tử, mẫu bằng quy tử mà được làm di nương, không muốn Chu Quân Uyển đến sau đoạt hết tất cả. Đương nhiên là bình dấm chua ghen tuông nổi lên, thừa dịp không có ai chú ý, vụng trộm bỏ hoa hồng vào thuốc dưỡng thai của Chu Quân Uyển. Sau khi nàng uống hết, rất nhanh đã thấy máu chảy ra, chẳng những không thể giữ được đứa bé mà chính mình cửu tử nhất sinh, hôn mê một thời gian dài như vậy, vẫn chưa tỉnh lại!

“..... May mắn tiểu thư là người hiền lành nên được trời cao phù hộ, cuối cùng cũng tỉnh lại, nếu không sau này lão nô có chết đi cũng không còn mặt mũi nào mà nhìn lão gia và lão phu nhân dưới tuổi vàng!” Văn mụ mụ nói đến đau lòng, không nhịn được mà khóc sùi sụt.

Thẩm Lương được nâng kê lại toàn bộ mọi chuyện, nghe xong trong lòng tràn đầy phần nộ và đau lòng.

Tức giận là vì Chu Thái phu nhân biết rõ con dâu không muốn gặp Chu Quân Uyển, lại còn cố gắng lấy ân huệ ra dụ dỗ nàng làm thiếp của Tề gia Nhị gia, rõ ràng là không quan tâm sự sống chết của nàng. Còn có Ninh phu nhân, hồ dữ còn không ăn thịt con, nàng ta lại có thể ác độc mượn tay nha đầu thông phòng sát hại tôn tử ruột thịt của mình, thật là cực kỳ ác độc!

Nàng còn đau lòng hơn là, Văn mụ mụ cứ tưởng rằng Chu Quân Uyển ăn ở hiền lành được trời cao phù hộ, thoát khỏi một kiếp mà không biết rằng nàng đã không còn, thật sự đã không còn tỉnh lại nữa rồi!

Bạn đang đọc truyện *Độc Thiếp Năm Quyển* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 5: Khuyên giải

Văn ma ma sụt sùi mấy tiếng, lơ đãng lại thấy Thẩm Lương mắt tròn không chớp, khuôn mặt lộ vẻ bi phẫn, hận ý đối với những âm mưu ngoài sáng trong tối hại mẹ con nàng, bà chỉ sợ nàng nghĩ không thông, lại làm ra chuyện điên rồ gì đó bởi vậy bà không dám khóc, nhẹ giọng khuyên giải nàng: “Tiểu thư, ma ma biết chuyện này rơi vào người ai cũng là thất vọng và khổ sở, nhưng chúng ta nay đang ở dưới mái hiên người ta, không thể không cúi đầu? Huống hồ Lục Vi cũng đã bị đánh chết, người chết đầu thế đối chứng, chúng ta đứng trước mặt thái phu nhân cùng Hầu gia không có nửa điểm tiện nghi... Chúng ta ở nhà này cả đời, tuy nói có thái phu nhân làm chỗ dựa, không dễ nghe nhưng thái phu nhân tuổi cũng đã lớn, ai có thể biết sống được thêm mấy năm nữa? Nhị gia dù sao cũng là con ruột của phu nhân, qua mấy tháng nữa đã muốn cưới thêm bình thê vào cửa, có mới nói cũ chính là bản sắc nam nhân.”

Khuyên giải rồi vẫn thấy vẻ bi phẫn lộ trên gương mặt Thẩm Lương, bà biết nàng không nghe lời mình nói vào tai, cũng không thêm để ý tôn ti trật tự nữa, nghiêm khắc nói: “Ngài cũng không thể để tâm mãi vào những chuyện vụn vặt, làm việc ngốc độn mình đến góc tường, phu nhân vẫn đang đợi bất lấy cái chân đau của ngài (ý muốn nói rình bắt khuyết điểm), đến lúc đó chẳng khác nào tát một cái vào mặt thái phu nhân, ngài vạn lần nên an tĩnh lại, không thể làm theo ý của phu nhân! Ngài còn trẻ, thời gian còn nhiều, sẽ có ngày ngài báo được thù, rửa được hận, trước vẫn là hảo hảo điều dưỡng thân thể, trước khi vị bình thê kia vào cửa, nhanh chóng mang thai thiếu gia, đến lúc đó thái phu nhân trở lại, phu nhân tự nhiên không dám làm khó dễ ngài, đợi bình an sinh hạ hài tử, chẳng những cả đời mẫu bằng tử quý, lão nô dù sau có xuống dưới tuổi vàng cũng dễ ăn nói với lão gia phu nhân.”

Văn ma ma chính là bà vú của Chu Quân Uyển, đưa đến bên người Chu Quân Uyển cũng là có tính toán trước, vì vậy trước khi Chu lão gia Chu phu nhân mất đã giao nàng cho Văn ma ma. Bà lại không có con cái, liền đem tất cả tâm huyết của mình đặt lên Chu Quân Uyển, tình cảm còn hơn hẳn cả ruột thịt, nay Chu Quân Uyển gặp chuyện như vậy, bà không thể không đau lòng.

Chỉ là nàng có rất ít có thể tin tưởng được, căn bản không thể đối kháng, ít nhất tính ở trong Hầu phủ, nàng đã không có cách nào đối phó với Ninh phu nhân, chớ đừng nói đến chuyện báo thù rửa hận, cho nên cũng chỉ đem bi phẫn cùng không cam lòng dè xuống.

Thẩm Lương lúc đó cũng là bi phẫn muốn chết, không chỉ bởi những lời Văn ma ma nói, càng thêm bởi giọng khàn khàn lạnh lẽo lúc nàng hôn mê đã từng nói: “Trời cao chính là như vậy, bắt nạt kẻ yếu, lấn thien sợ ác, cho nên mối thù của chúng ta là huyết hải thâm thù, chỉ có thể dựa vào bản thân!... Cho nên người không chỉ báo mối thù của mình, còn phải thay ta báo mối thù của ta, bởi vì hài tử của ta cơ hội được ngắm nhìn trần gian này cũng bị tước mất, ta muốn đòi lại công đạo cho hài tử của ta!”

Chủ nhân của giọng nói đó chắc chắn là nguyên chủ của khối thân thể này – Chu Quân Uyển. Theo lời Văn ma ma giải thích, thời khắc Chu Quân Uyển bị sảy thai đã bỏ mình trùng với thời khắc nàng bị hạ độc mà chết, chính vì vậy mà nàng có cơ duyên sống lại.

Chu Quân Uyển mặc dù đã chết nhưng lại giống nàng, mang theo oán khí cùng không cam lòng mà rời đi, vì vậy trong lúc nàng hôn mê mới nói với nàng những lời như vậy, ít ra nàng còn tốt hơn nàng ấy, nàng còn có cơ hội tự tay báo thù cho mình.

Nàng ta thì hoàn hồn, lại bởi lời nói của nguyên chủ, nàng không thể không rửa thù báo hận, vì mẹ con họ mà đòi lại công đạo!

Thẩm Lương vừa nghĩ tới, sắc mặt liền hòa hoãn, chầm chước trả lời Văn ma ma: “Ma ma yên tâm, ta hận không thể xẻ thịt nuốt gan những kẻ hại con ta nhưng ta cũng biết đạo lý quân tử báo thù, mười năm chưa muộn. Ta chẳng những không làm những việc ngốc, ta còn muốn sống thật tốt, ta muốn thấy những kẻ hại mẹ con ta từng người từng người một gặp báo ứng!”

Chẳng những muốn xem tiện nhân hại mẹ con Chu Quân Uyển gặp báo ứng, nàng còn muốn nhìn những kẻ hại nàng chết gặp báo ứng!

Thấy sắc mặt Thẩm Lương hòa hoãn, nói chuyện cũng mạch lạc rõ ràng, có tính toán trước sau, Văn ma ma cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm. Tiểu thư nhìn qua nhu nhu nhược nhược, kì thực tâm lại rất mạnh mẽ, một khi đã quyết định chuyện nào đó, chín trâu cũng không thể kéo lại được, giống như ban đầu nàng muốn gả cho Nhị thiếu gia chỉ thứ hai, vô luận khuyên thế nào cũng không chịu xoay chuyển, chỉ chốc lát đã nghĩ thông, quả thật không thể tốt hơn được nữa.

Lại nghe Thẩm Lương nói: “Nhưng đầu óc ta vẫn mơ mơ hồ hồ, vẫn không nhớ hết những người trong phủ, không bằng ma ma nói qua cho ta một lượt, thứ nhất ta nghe qua cũng có thể nhớ, thứ hai tránh trước mắt người khác lộ chân tướng.”

Đối với tình huống trong Tây Trữ Hầu phủ, Thẩm Lương hoàn toàn không biết gì cả.

Bắt đầu từ năm trước, tất cả cây cảnh bồn hoa đều do một tay nàng cung ứng, mặc dù ngày thường nàng chỉ giao tiếp với quản sự của Hầu phủ nhưng qua lại cũng lâu, nàng hoàn toàn có thể lí giải tình huống trong phủ.

Nàng biết Tây Trữ Hầu Tề Hanh là dựa vào công lao hộ giá, rất được Hoàng Thượng tin chiều, rất có uy vọng trước các võ tướng, cũng biết Tề phu nhân xuất thân con nhà quan, ngoài việc cha là Tổng Đốc Giang Nam, tiền đồ rộng mở, bản thân bà ta càng thích thể hiện mình là một người lương thiện, Tề Hanh có ba nhi tử, nhưng nổi tiếng chỉ có Nhị thiếu gia, tài trí hơn người, tướng mạo như Phan An, là phu quân trọng vọng của tất cả các tiểu nữ trong Kinh thành, trái lại Đại thiếu gia và Tam thiếu gia lại không có tiếng tăm gì.

Ban đầu đây chỉ là những câu chuyện nghe tiêu khiển của Thẩm Lương ngoài tửu lâu, nghe qua rồi thôi, chưa bao giờ nàng có ý để lại trong lòng, dù sao Hầu phủ cũng cao cao tại thượng, nàng dù có cả đời cũng với không tới.

Nhưng bây giờ lại khác, nàng không chỉ là Thẩm Lương, mà còn là Chu Quân Uyển, và lại còn là Chu Quân Uyển trong một thời gian rất dài, nếu muốn sống trong Hầu phủ nhiều thị phi này, bắt buộc phải tìm hiểu tình hình trước, không sớm thì muộn cũng đi đời nhà ma.

Nhìn vị Tề phu nhân Ninh thị, ngay cả tôn từ ruột thịt cũng có thể tâm ngoan thủ lạt hạ độc thủ, bà ta đối với cái danh “Đại thiện nhân Kinh thành” có cỡ nào không xứng, chỉ cần ví dụ một người là có thể hiểu trên dưới Hầu phủ là cái dạng người gì. Toàn lũ người sống hai mặt, Hầu phủ bên ngoài vinh quang chói lọi, không chừng bên trong đã sớm âm dương quái khí, nếu nàng sống ở đây, không chỉ bởi vì mình, mà còn vì mẹ con Chu Quân Uyển, nhất định phải biết người ta mới có khả năng đối đầu.

Văn ma ma nghe những lời của Thẩm Lương, thấy vẻ mặt nàng bình tĩnh, yên lòng gật đầu: “Tiểu thư nói đúng, lão nô gái thích cho ngài.”

Bà không nhận ra tiểu thư nhà mình sau khi tỉnh lại có cái gì khác lạ, cũng bởi tính tình Thẩm Lương cùng Chu Quân Uyển có nhiều điểm tương tự, chỉ là Thẩm Lương sinh trưởng ở phố phường, mấy năm làm ăn buôn bán nên khôn khéo hơn một chút, Chu Quân Uyển ngược lại lại đằm đằm đơn thuần hơn, may mắn khiến Thẩm Lương tiết kiệm miệng lưỡi phải giả thích.

Văn ma ma còn chưa kịp nói đã có ma ma khác vào bẩm báo có đại phu tới xem mạch.

Bà ngừng nói, đưa tay gỡ màn Thẩm Lương xuống, lại đem tay của nàng từ trong chăn lấy ra, cầm khăn đặt lên cổ tay, làm xong mọi việc mới mời đại phu vào.

Bạn đang đọc truyện *Độc Thiếp Năm Quyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Tổ yến

“..... Mạch đập trầm ổn có lực, khí huyết cũng thông suốt không ít, có thể thấy được là trở lại bình thường rồi, đợi thêm hai ba ngày, có thể ngừng uống thuốc, nhưng mà ăn uống hàng ngày phải chú ý nhiều một chút, điều dưỡng thân thể khoảng mười ngày nửa tháng, lập tức khỏi hẳn.”

Lời nói của đại phu chẳng những khiến cho Văn mụ mụ nhẹ nhõm mà còn khiến cho Thẩm Lương thở phào nhẹ nhõm. Thế nhưng nàng còn có rất nhiều việc phải làm, nàng phải bảo thủ cho chính mình và cả Chu Quân Uyển. Vậy mà nàng lại chẳng thể làm gì ngược lại còn phải nằm trên giường thêm một thời gian nữa, nàng kìm nén muốn phát điên rồi, nhưng may mắn là nàng chỉ nằm trên giường thêm nửa tháng, sau đó nàng có thể cử động tự do thoải mái rồi.

Sau khi tiễn đại phu, Văn mụ mụ treo màn lên, cười nói với Thẩm Lương: “Nhị phu nhân cũng nghe được lời nói của đại phu chứ? Chúc mừng ngài, Nhị phu nhân, người sẽ khỏe lại nhanh chóng thôi!” Trước mặt những người khác, Văn mụ mụ sẽ không gọi chủ tử của mình là “Tiểu thư”, tránh cho người ta nắm thóp.

Sau khi nghe Văn mụ mụ nói xong, Thẩm Lương còn chưa kịp mở miệng, Cẩm Tú, Bán Hạ và hai nha hoàn khác, một là Kim Linh, một là Ngân Linh, cũng cười rộ lên, quý gồi xuống nói: “Chúc mừng Nhị phu nhân, rất nhanh người có thể khỏi hẳn rồi!”

Thẩm Lương cười cười, nói: “Thời gian qua các người đã khổ cực rồi.”

Lại nhìn Văn mụ mụ: “Ta muốn thưởng cho mỗi người bọn họ ba tháng tiền lương, mụ mụ thấy có được không?” Theo như những lời Văn mụ mụ nói lúc trước, mặc dù chủ tớ bọn họ sống nương nhờ vào phủ Tây Trừ Hầu, nhưng cũng không phải là kẻ có tiếng không đáng một xu, dù sao Chu gia chỉ còn lại một mình Chu Quân Uyển, trước khi Chu mẫu qua đời đã đưa tất cả tiền bạc bao năm qua nàng tích góp được cho nữ nhi duy nhất của mình là Chu Quân Uyển, hơn nữa tiền bán đất đai ruộng vườn cũng không phải là một khoản nhỏ, đều do Văn mụ mụ cất giữ, vì vậy Thẩm Lương mới trung cầu ý kiến của nàng trước mặt tất cả mọi người.

Thẩm Lương cảm thấy bất lực bởi thân phận thấp kém hiện tại của nàng, có rất nhiều việc, đừng nói là tự thân tự lực, chỉ sợ muốn ra khỏi cửa phòng cũng không dễ dàng, dù sao nàng chưa nghe nói thiếp thất di nương nhà nào có thể hành động tự nhiên thoải mái, điều đó không hợp quy củ, cho nên biện pháp tốt nhất, đừng cố nghĩ cách biến người bên cạnh thành của mình.

Cầm Tú là từ Chu gia, đi theo Chu Quân Uyển tới Hầu phủ, sự trung thành và tận tâm thì không cần phải nói. Sau này Bán Hạ, Kim Linh, Ngân Linh mới tới hầu hạ nàng, cũng không biết sau lưng bọn họ còn có chủ thờ nào khác không? Gia đình bọn họ đều là người hầu, nếu có thể khiến cho bọn họ trung tâm với nàng, sau này giúp nàng báo thù, không thể nghĩ ngờ là có rất nhiều chỗ tốt, bởi vậy nàng tuyệt đối không ngại ở thời điểm thích hợp, ban ơn huệ nhỏ thích hợp cho các nàng, thu mua lòng người.

Điều nàng lo lắng nhất chính là Văn mụ mụ có mất hứng vì hành động này của nàng? Dù sao nàng cũng không phải là Chu Quân Uyển, khó tránh khỏi lo lắng.

Lại không nghĩ rằng Văn mụ mụ rất tán thành hành động này của Thẩm Lương. Nguyên nhân là vì chuyện xảy thai của nàng, tiểu viện của các nàng giờ đây không bằng lúc trước. Văn mụ mụ không muốn vào lúc quan trọng như thế này lại còn phải đề phòng người của mình theo chủ tử khác mà chủ động đi cầu xin thêm người, đến lúc đó ai biết sẽ bị nhét hạng người gì vào đây? Còn không bằng cho bọn họ ít tiền, ít nhất bọn họ cũng đã quen việc rồi.

Vì vậy sau khi nghe được lời nói của Thẩm Lương, Văn mụ mụ lập tức cười nói: “Nhìn Nhị phu nhân nói này, ngài muốn thưởng cho mọi người, chẳng lẽ lão nô dám ngăn cản hay sao? Như vậy chẳng phải là làm phản rồi sao?” Sau đó hành lễ cảm tạ Thẩm Lương.

Nghe vậy, sự khấn trương trên gương mặt mỗi người cũng biến mất, thờ phào nhẹ nhõm, mặt mày hớn hở cũng bận rộn hành lễ tạ ơn Thẩm Lương, ba tháng tiền, là ba tháng tiền lương đó. Mặc dù ngày thường Nhị phu nhân cũng thường xuyên khen thưởng, hào phóng như vậy thì đây là lần đầu tiên, cũng không uổng công bọn họ hết lòng hầu hạ nàng mấy ngày nay!

Không khí trong phòng cũng vì vậy mà trở nên vui sướng nhiệt liệt lên, xua tan không khí trầm thấp mấy ngày vừa qua.

Ngay tại không khí vui tươi như vậy, Đinh Đương bước vào, tóc búi hai búi tròn được cố định bằng hai cái trâm cài, một phụ nhân với gương mặt nghiêm túc đưa cái khay trên tay cho tiểu nha hoàn cầm rồi đi vào.

Vị phụ nhân này không phải ai khác mà chính là nữ mẫu của Nhị gia Tề Thiếu Du, rất có thể diện trước mặt Tề phu nhân, hôm nay lại như điều gặp gió trong viện của Tề Thiếu Du, Cao ma ma.

Nhưng mà Cao ma ma có quan hệ mật thiết với Tề phu nhân, cho nên xưa nay cũng không thích Chu Quân Uyển, cũng chưa bao giờ bước chân vào phòng của nàng nửa bước. Không biết hôm nay ngọn gió nào lại đưa nàng ta tới đây?

Vì vậy Cầm Tú cùng một đám nha hoàn, còn có cả Văn mụ mụ đứng chờ ra tại chỗ.

“Khụ khụ khụ.....” Cao ma ma giả vờ ho khan mấy tiếng, ý muốn mọi người khôi phục lại tinh thần, Văn mụ mụ lập tức thể hiện khuôn mặt tươi cười, tiến lên nửa bước quỳ gối làm lễ với Cao ma ma: “Hôm nay Cao ma ma rảnh rồi tới viện của chúng ta đi dạo sao?”

“Cao ma ma an khang!” Đám nha hoàn cũng rồi rít hành lễ với Cao ma ma.

Cao ma ma đỡ Văn mụ mụ đứng lên, cũng gật đầu một cái với đám nha hoàn, lúc này mới tới giường của Thẩm Lương, quỳ gối hành lễ với nàng, cười nhạt nói: “Gia nghe tin Nhị phu nhân đã tỉnh, cho nên cố ý dặn dò phòng bếp nấu cho Nhị phu nhân một chén yến thượng hạng, ngài còn nói là bỏ khí ích máu, kính xin Nhị phu nhân mau chóng ăn lúc còn đang nóng!” Sau khi Cao ma ma nói xong, tiểu nha hoàn bưng khay có đặt chén súp tinh xào tới, đưa tới trước mặt Thẩm Lương.

Tề Thiếu Du sai người nấu súp tinh cho nàng ăn? Nói như vậy, hẳn đối xử với nàng, không, là đối xử với Chu Quân Uyển có mấy phần tình cảm là thật đúng không? Tim Thẩm Lương đập hơi mạnh và loạn nhịp. Nhưng nếu hẳn có tình cảm với nàng, vậy thì tại sao nàng bệnh lâu như thế cũng không thấy hẳn đến thăm nàng dù chỉ một lần? Hẳn phải biết nàng vừa bị Tề phu nhân độc ác hại nàng mất đi hài tử nhưng cũng là hài tử của hẳn, mà đây cũng là hài tử đầu tiên, chẳng lẽ hẳn không đau lòng, cũng không nghĩ tới thăm nàng, trấn an nàng sao?

Không tự chủ đưa mắt nhìn Văn mụ mụ mang theo ý tứ dò hỏi.

Lúc này, trong lòng Văn mụ mụ cũng xoay chuyển liên tục. Phải biết rằng lúc trước cũng bởi vì phòng bếp nấu thuốc dưỡng thai cho Nhị phu nhân mới hại nàng mất đi hài tử. Sau này Văn mụ mụ cũng không dám tùy tiện cho nàng ăn bất kỳ thứ gì phòng bếp đưa tới nữa. Trước khi cho Nhị phu nhân ăn, Văn mụ mụ đều phải nếm qua trước. Nhưng đây là súp tinh khó có được, lại ở trước mặt Cao ma ma, mà Văn mụ mụ chỉ là một nô tài, không dám không biết tôn ti trật tự mà nếm thử trước được.

Trong khi đang suy nghĩ lại nhận được ánh mắt dò hỏi của Thẩm Lương, Văn mụ mụ lại càng thêm căng thẳng, chỉ nghĩ nàng cũng giống như mình, sợ tổ yến này có bỏ thêm thứ gì vào đó... Văn mụ mụ không tiếp tục suy nghĩ nữa, hé ra khuôn mặt tươi cười, nói với Cao ma ma: “Tiểu nha hoàn mới đưa thuốc cho Nhị phu nhân, ta còn muốn đi lấy chút thức ăn để chút nữa Nhị phu nhân có thể ăn đấy, hay là Cao ma ma để chén yến này lại đây, đợi sau khi Nhị phu nhân uống thuốc xong, ta sẽ cho Nhị phu nhân ăn?”

Cao ma ma nghe vậy, khóe miệng mỉm cười, âm thầm cười lạnh, đúng là chủ tử nô tài giống nhau, đều là một dạng đầu óc suy nghĩ nông cạn. Cũng không nghĩ lại, nếu Phu nhân thật sự muốn mạng các nàng, cũng có trên dưới trăm loại biện pháp, sử dụng thủ đoạn này không phải để cho người ta nắm thóp sao? Nói đi nói lại, có trách cũng chỉ trách nàng ta quá ngu ngốc, lòng dạ mềm yếu, cũng không nhìn xem có xứng đáng với đối phương hay không, thật sự không làm cho người ta cảm kích!

Hắng giọng một cái, lập tức muốn châm biếm Thẩm Lương mấy câu.

Nhưng lại không ngờ Thẩm Lương lại mỉm cười mở miệng nói: “Kính xin ma ma trở về thay ta cảm ơn Nhị gia đã thương, nói với ngài ấy đợi mấy ngày nữa thân thể ta tốt hơn, sẽ lập tức tự mình tới thỉnh an tạ ơn Nhị gia.” Nói xong lập tức nhận lấy chén sứ trong tay Cao ma ma, múc từng ngụm từng ngụm lên ăn.

Làm ăn mấy năm qua có chỗ tốt nhất, chính là học được cách nhìn mặt mà nói chuyện. Nàng chỉ cần nhìn Văn mụ mụ trong mắt thoáng hiện sự thấp thỏm cùng ánh mắt khinh thường của Cao ma ma, Thẩm Lương không khó đoán ra ý nghĩ trong lòng của hai người này.

Ý nghĩ của nàng và Cao ma ma cũng không sai biệt lắm, Tề phu nhân thân là đương gia chủ mẫu cao cao tại thượng tại Hầu phủ, muốn làm gì nàng, tuyệt đối là chuyện dễ như trở bàn tay, lại không cần làm những chuyện hại người trước mặt bao nhiêu người khác khiến bọn họ đều biết. Có thể thấy được chén yến này không có bỏ thứ gì trong đó. Và lại nếu thật sự do Tề Thiếu Du phân phó đưa tới, nàng làm sao lại không làm hấn đẹp mặt, để sau này khi hấn biết, trong lòng thoải mái một chút? Dù sao hấn cũng là phu quân của nàng, là núi dựa sau này của nàng, là lợi thế để nàng báo thù sau này, cho nên cũng không thể đắc tội được!

Mắt thấy Thẩm Lương thật sự ăn tổ yến, và lại sắc mặt bình tĩnh, mặt mày tươi cười, không chút nào hoài nghi. Thật sự khiến Cao ma ma rửa mắt mà nhìn, nhưng rất nhanh đã hiểu nhất định Thẩm Lương đã nhìn thấu tâm tư của mình, sau đó nhân nhát nói: “Sau khi lão nô trở về nhất định sẽ chuyển lời của Nhị phu nhân!” Sau đó yên tĩnh nhìn nàng ăn hết chén yến, chào một cái rồi lập tức lui ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Độc Thiếp Năm Quyền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7: Dung hợp

Cao ma ma vừa đi, Thẩm Lương súc miệng lại cùng Văn ma ma hàn huyên mấy câu, thấy trong người có chút mệt mỏi nên tạm thời để Văn ma ma lui ra, còn mình thì nằm xuống nghỉ ngơi. Mặc dù nàng còn tỉnh táo nhưng thân thể vẫn còn rất suy yếu, giằng co một trận này thật có chút không chịu nổi.

Nàng vừa nằm xuống, Văn ma ma cùng Cẩm Tú tươi cười đi vào. Sau khi hành lễ liền không kịp chờ đợi mà nói: “Nhị thiếu phu nhân, nô tì vừa lên đi theo sau Cao ma ma, quả nhiên thấy bà ta đi vào thư phòng nhị gia phục mệnh, có thể thấy chén tổ yến kia là do gia phân phó người đưa tới, Nhị gia trong lòng vẫn còn nhớ thương Nhị thiếu phu nhân đấy ạ”

Văn ma ma nghe vậy liền cười nói: “Nhị gia trọng tình nghĩa, lại là thanh mai trúc mã với Nhị thiếu phu nhân, từ nhỏ cùng nhau lớn lên, tình cảm tự nhiên không thể tầm thường, nhớ thương Nhị thiếu phu nhân cũng là lẽ thường. Nhị thiếu phu nhân cần hảo hảo tĩnh dưỡng thân thể.... thừa dịp vào lúc này cũng Nhị gia ân ái, sớm lại mang thai sinh quý tử.”

Vốn bà còn lo lắng chén tổ yến kia có vấn đề, thấy Thẩm Lương lại dám ăn trước mặt Cao ma ma, lo lắng không chịu được, chỉ sợ nàng lại xảy ra chuyện gì, vào lúc này lại xác nhận canh này đích xác là Tề Thiếu Du phân phó người đưa tới, tâm không khỏi nhộn nhạo vui mừng.

Trong lòng Thẩm Lương nửa điểm vui mừng cũng không có, nếu có cũng chỉ có châm chọc cùng bi phẫn, lúc Cao ma ma nói đây là canh do Tề Thiếu Du đưa, tâm nàng liền tràn ra hận ý vô cùng lãnh liệt.

Hận ý đó chỉ thoáng qua rồi biến mất, so với nỗi hận của nàng đối với Thẩm gia chỉ có hơn chứ không có kém, cường liệt tựa như sắp nổ tung lồng ngực nàng, đau đến nỗi trái tim cứ như bị cắn nuốt bởi hận ý!

Thẩm Lương biết hận ý này là của bản thân Chu Quân Uyển, mặc dù nàng không phải Chu Quân Uyển nhưng hoàn toàn có thể cảm ứng được.

Quả thật ban đầu Chu Quân Uyển chịu gả cho Tề Du cũng là do Thái phu nhân đứng giữa khuyến khích cùng dụ dỗ, mặc dù Chu Quân Uyển không phải cô nhi đã mất tất cả, nàng còn trẻ, thiếu gì cách báo ân? Nhưng cuối cùng nàng lại lựa chọn gả cho Tề Thiếu Du làm thiếp, chỉ sợ nguyên nhân lớn nhất nàng phải lòng Tề Thiếu Du, cho nên mới uất ức chính mình!

Nhưng Tề Thiếu Du đối đãi với nàng như thế nào? Để mặc cho mẹ ruột giết chết con mình, còn hại chết cả nàng, đúng là “Vi mẫu mà mạnh”, huống chi lại cướp đi tính mạng của Chu Quân Uyển, nàng có thể không hận sao? Nàng hận chết hấn cũng là điều không quá đáng!

Bởi thế nàng chỉ nhân nhát nói một câu: “Ta biết rồi. Ta mệt, cần nghỉ một lát, các người lui xuống đi!” Nói xong liền lật người hướng mặt vào trong, không nói thêm lời nào nữa.

Văn ma ma cùng Cẩm Tú nhìn nhau, không nhìn được thâm thở dài một hơi, Văn ma ma cảm xúc lại càng ngổn ngang, nén nước mắt vào trong.

Ban đầu tiểu thư kiên trì muốn gả cho Nhị gia, bà đã hết lời khuyên nhủ, có dụ dỗ với uy hiếp, thế mà tiểu thư vẫn quyết gả. Tiểu thư là chủ, bà là nô, tâm tiểu thư đã quyết, bà chỉ còn nước thuận theo, còn có thể thế nào được nữa? May mắn Nhị gia còn mấy năm thanh mai trúc mã, phạm nghi ở nội viện ba ngày đã có hai ngày nghỉ trong phòng tiểu thư, cùng tiểu thư vô cùng ân ái, khiến tiểu thư rất nhanh đã mang thai, trái tim bà theo đó mới đặt xuống, nghĩ lần này dù tiểu thư sinh nam hài hay nữ hài, nửa đời sau vẫn có thể dựa vào!

Ai có thể nghĩ chuyện lại xảy ra như vậy? Bên ngoài là Lục Vi vì ghen tị mà bỏ hoa hồng vào đồ ăn khiến tiểu thư xảy thai, bên trong ai có thể đảm bảo rằng phu nhân không tham gia. Nhị gia mắt không mờ, không thể nào không nhìn ra, thế nhưng lại chỉ gọi đại phu đến, một lần đi qua thăm cũng chưa từng!

Trong phủ đều nói Nhị gia là người đa tình lại mềm lòng, nhưng thật chất hẳn lại là người vô tình nhất, khó trách tiểu thư tâm lạnh, những người phục vụ bên người như bà chỉ còn cách khuyên tiểu thư nghĩ thông suốt, tránh trường hợp tình cảm giữa nhị gia và nhị thiếu phu nhân xa cách. Ngày tháng còn dài, để nhị gia biết tiểu thư oán hận hẳn, chủ tử bọn họ ở phủ này thật không có chỗ đặt chân.

Vàng trang thanh lãnh ngự trên cao, vây quanh là những vì tinh tú lấp lánh, sắc trời lạnh ngắt xanh xám, nổi bật cái yên tĩnh đến lạnh người trong đêm.

Thẩm Lương lẳng lẳng nằm trên giường, không động đậy, nhìn xa giống như đã ngủ say, đến gần mới biết mắt nàng vẫn mở to, thần sắc thanh tĩnh.

Bởi vì liên tiếp ngủ mấy ngày, nhiều hơn là cái nóng rực đang đốt cháy trái tim, vừa nghĩ đến chuyện sáng ngày, hận ý trong lòng lại tràn ra mãnh liệt, hận đến nỗi hai hàm răng ma sát với nhau tạo ra tiếng nghiến “kèn kẹt”.

Nàng theo bản năng ôm chặt hai cánh tay, thế nhưng ngọn lửa hận thù vẫn thiêu đốt làm nàng phát đau. Nỗi hận của nàng tựa như cây đuốc rực lửa U Minh (lửa địa ngục), đau đớn làm nàng cuộn chặt người, thân thể bộc phát đến cực hạn, trong mắt nàng đỏ như máu, hiện lên từng khuôn mặt của những người đã hại nàng.

Thật hận, thật hận! Hận không thể lóc thịt, phân thây mấy người này, để bọn họ chết không được từ tế, chết không toàn thây!

Thẩm Lương không tự chủ được mà cắn chặt răng, phát ra tiếng nghiến rợn người, trong đêm an tĩnh tựa như tiếng oán thán của oan hồn.

Không biết bao nhiêu lâu, trong nhà rốt cuộc đã khôi phục được sự yên tĩnh, hơi thở lạnh lẽo phát tán trong không khí cũng đã biến mất.

Thẩm Lương hít sâu một hơi, ép buộc mình tĩnh táo lại, nếu trời cao cho nàng một cơ hội được sống lại lần nữa, nàng tất nhiên sẽ không bỏ phí cơ hội này, nàng sẽ đem những người kia nợ máu phải trả bằng máu!

Nàng không tiếng động cười lạnh, Thẩm Thiêm Tài, Đỗ thị, Thẩm Băng, còn có Thôi Chi Phóng, các người nhất định không ngờ ta còn sống! Các người sẽ nhận báo ứng ngay thôi, ngày đó ta chịu khổ sở, các người tương lai nhất định khổ gấp trăm ngàn lần.

Còn có Ninh phu nhân, Chu Thái phu nhân, Tề Thiếu Du, các người cũng chờ đấy, Chu Quân Uyển chịu nỗi đau như thế nào, ta sẽ tăng nỗi đau gấp trăm nghìn lần trên người các người.

Kể từ ngày hôm nay, Thẩm Lương là Chu Quân Uyển, Chu Quân Uyển là Thẩm Lương, trên vai nàng gánh vác hai huyết hải thâm thù, nàng sẽ vì cả hai người mà đòi lại!

Bạn đang đọc truyện *Độc Thiếp Năm Quyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8: Thề độc

Mãi cho đến khi qua canh năm, Chu Quân Uyển mới buồn ngủ chịu không nổi, đã ngủ.

Mở mắt ra thì trời đã sáng choang rồi.

Trong nhà rõ ràng đã được quét dọn sạch sẽ, tất cả rèm cửa đều được vén lên, lộ ra cái cửa sổ nhỏ cửa được mở hé ra, trên bàn nhỏ trước giường được cắm một bình hoa nhũ điều tươi tắn, tuy đã vào mùa xuân nhưng trong góc giường vẫn còn đốt một chậu than tơ bạc.

Thấy tình cảnh này, Chu Quân Uyển không nhịn được mà thở phào nhẹ nhõm. Nàng còn đang sợ hãi, một khi nàng tỉnh lại sẽ lập tức phát hiện những chuyện xảy ra lúc trước chỉ là một giấc mộng, thật ra nàng đã chết rồi. Vì vậy nàng thức mãi cho đến lúc nửa đêm, cho dù không mở nổi mí mắt, thế nhưng nàng cũng không dám nhắm mắt lại mà ngủ.

Vô cùng may mắn là nàng vẫn còn sống, thật là tốt!

Chu Quân Uyển vui mừng một hồi, lập tức vùng vẫy muốn xuống giường, sau đó có thể đi đi lại lại cho thỏa thích.

Nằm nhiều ngày như vậy, nàng cảm thấy xương cốt rã rời, quan trọng nhất là, nàng rất hy vọng được đi lại để có thể cảm nhận được cảm giác hai chân còn có thể giẫm trên mặt đất. Chỉ khi đã chết qua một lần mới biết, có thể sống lại được là điều quý báu biết bao. Lúc trước nàng còn mơ mơ màng màng không thể hành động như thường cũng thôi, hôm nay thật không dễ dàng mới tỉnh lại được, đương nhiên nàng muốn cảm thụ một chút.

Chu Quân Uyển vừa vén chăn lên, Cẩm Tú đã đi vào, thấy nàng muốn xuống giường, vội vàng tiến lên mấy bước, mỉm cười nói: “Nhị phu nhân nằm đã lâu thấy khó chịu, muốn xuống giường đi lại một chút sao?”

“Thật sự thấy khó chịu.” Chu Quân Uyển gật đầu một cái.

Vừa dứt lời, Cẩm Tú xoay người gọi ra bên ngoài một tiếng: “Bán Hạ, Nhị phu nhân đã tỉnh, mau vào hầu hạ!” Sau đó vén chăn lên, sau đó lấy chiếc áo choàng trùm những cánh hoa nhỏ, chế tác tinh xảo khoác lên người nàng.

Bán Hạ vừa tiến vào phòng lập tức ngồi xổm trước giường, nhẹ nhàng mang giày thêu cũng được chế tác xinh xắn mang vào chân cho nàng.

Chu Quân Uyển hơi không thích ứng, sau này Thôi gia ăn nên làm ra, cũng mua vào hơn mười hạ nhân để hầu hạ, nhưng không biết có phải nàng trời sanh mệnh khổ hay không, dù sao đi chăng nữa nàng cũng không quen với việc com được đưa tới miệng, y phục được đưa tới tay, mọi chuyện đều có hạ nhân hầu hạ. Bởi vậy có rất nhiều việc nàng đều tự thân tự lực, nhưng ngay từ đầu, Thôi Phóng thích ứng rất nhanh. Nàng vội vã lắc đầu xua tan những suy nghĩ này ra khỏi đầu, nắm lấy tay Cẩm Tú và Bán Hạ, xuống giường, bắt đầu bước những bước đi chậm rãi.

Nàng mới đi chậm rãi mấy vòng ở trong phòng đã mệt phải thở hồng hộc, nhưng nàng vẫn không chịu dừng lại, càng không muốn lên giường nằm tiếp. Nàng muốn đi ra ngoài một chút, nàng vẫn chưa từng đi ra khỏi phòng đó!

Cẩm Tú cùng Bán Hạ thấy nàng mệt mỏi, mặt mũi trắng bệch nên cũng có chút khản trương, bởi vậy Cẩm Tú lập tức khuyên nhủ: “Thân thể của Nhị phu nhân vẫn chưa khôi phục hoàn toàn, hay là hôm nay chỉ đến đây thôi, người lên giường nghỉ ngơi lấy lại sức, đợi sáng mai thân thể khá hơn, chúng ta sẽ đi ra ngoài?”

Chu Quân Uyển đứng lại nghỉ ngơi một chút, sau đó cười nói: “Chỉ mới mấy bước mà thôi, ta không yếu đến nỗi mới đi mấy bước mà chống đỡ không nổi chứ? Và lại, ta nằm trên giường đã nhiều ngày trời, cảm thấy xương cũng đau, đang muốn hoạt động một chút để giãn gân cốt đấy. Các người không cần lo lắng, thân thể của ta ta tự biết, không có việc gì, mau đi ra bên ngoài đi, nếu ta cảm thấy khó chịu chỗ nào lập tức nói cho các người biết.” Nàng biết các tiểu thư, cô nương của các gia đình giàu có đều được cung phụng, cũng chính vì như vậy nên phần lớn thân thể của các nàng đều không tốt. Nếu hôm nay nàng đã là Chu Quân Uyển thì điều đầu tiên nàng phải làm chính là làm cho thân thể này khỏe mạnh hơn trước.

Thấy nàng kiên trì, Cẩm Tú cùng Bán Hạ không khuyên nữa, đành phải thận trọng đỡ nàng. Thật ra phòng ngủ và phòng khách chỉ được ngăn cách bằng một số đồ nội thất.

Trong phòng khách được treo một bộ câu đối bọc vàng, bên trên là chữ viết rồng bay phượng múa, Chu Quân Uyển nhận ra đó là chữ của Trương Húc. Bàn ghế đều được làm từ gỗ hoa lê, do chính những thợ thủ công giỏi tí mỉ chế tạo nên, trên bàn bày một cái bình men sứ Thanh Ngọc, trong bình còn cắm vài chiếc lông khô tước, gió vừa thổi vào, những cọng lông rung rung theo gió, trông rất đẹp mắt.

Chu Quân Uyển không nhìn được mà nhớ tới chuyện xưa.

Đó là sau khi Thôi Phóng đặt Cừ Nhân, nàng nghĩ hẳn không giống như xưa nữa, nếu để bạn học của hân, Lai gia đến làm khách, nhìn thấy bầu không khí mộc mạc trong nhà thật sự không ổn, vì vậy dành chút thời gian tự mình đi mua những món đồ trang trí xa xỉ về bày biện. Không nghĩ tới, sau khi Thôi Phóng thấy lại nói nàng ‘chỉ có mấy nhà đột nhiên giàu có, mới hận không thể lấy hết vàng bạc ngọc ngà treo đầy nhà, chỉ sợ người khác không biết mình có tiền’, lại còn cười nàng là ‘nhà giàu mới nổi’. Sau đó, không biết hân lấy mấy món đồ cũ từ nơi nào bày biện lại, nói đây mới chính là phong thái của gia đình thư hương nên có.

Khi đó trong lòng, trong tim nàng đều là hân, cho dù hân nói cái gì, làm cái gì nàng cũng cảm thấy đúng đắn, cũng nghe theo lời hân vô điều kiện, chỉ ngoại trừ việc hân không cho nàng tự mình ra cửa bán chuyện làm ăn, muốn nàng giao tất cả những chuyện này cho quán sự làm, hân còn nói đây là đáng về của một đương gia chủ mẫu, nương tử của Cừ nhân nên có. Nàng thật sự thích buôn bán, cũng không yên tâm giao giang sơn do chính tay mình tạo ra giao cho người khác. Cho nên, mặc dù mỗi đêm hai người bọn họ vẫn nằm chung trên một chiếc giường nhưng tâm dần dần cách xa!

Nhưng dù như thế nào, bọn họ cũng là vợ chồng son, cùng chung hoạn nạn, tại sao hân lại có thể sau lưng nàng mà làm cho muội muội của nàng mang thai đứa bé của hân. Còn bày mưu đặt kế cho thân sinh phụ mẫu của nàng, buộc nàng phải đồng ý ngênh đón Thẩm Băng vào cửa, nếu không lập tức thiêu cháy nàng? Thật là qua cầu rút ván, vong ân phụ nghĩa, uổng công nàng chịu nhiều đau khổ, uất ức vì hân, thậm chí ngay cả cơ hội làm mẹ cũng đoạn tuyệt, vậy mà hân lại đối xử với nàng như thế. Nàng không để cho hân chết không có chỗ chôn thân, thế không làm người!

“Ai nha, tại sao các người lại để cho Nhị phu nhân xuống giường, thân thể của Nhị phu nhân vẫn còn chưa hồi phục đâu! Thật là hồ đồ!” Hai tay của Chu Quân Uyển đang nắm thật chặt, hàm răng cũng cắn chặt lấy nhau, Văn mụ mụ bụng khay nước đen đi vào, thấy nàng xuống giường, vẫn còn muốn đi ra gian ngoài, lập tức mắng Cẩm Tú và Bán Hạ, mắng xong lại nhìn Chu Quân Uyển: “Nhị phu nhân, thân thể ngài vẫn chưa hồi phục như cũ, vẫn là nên quay về giường nằm nghỉ ngơi...”

Nói còn chưa dứt lời, lập tức nhìn thấy gương mặt văn vẹo cùng trông mặt lạnh lẽo của Chu Quân Uyển khiến nàng sợ tới mức không dám nói nữa.

Lúc đó, Chu Quân Uyển đã hồi phục thần trí, thấy sắc mặt hốt hoảng của Văn mụ mụ, ánh mắt dời đi không dám nhìn mình, nàng nghĩ nhất định là do thù hận đối với Thôi Phóng biểu lộ ra ngoài, vì vậy nàng vội vàng thu hồi lại sự thù hận thay vào đó là khuôn mặt tươi cười, nói: “Nằm nhiều ngày rồi, xương ta cũng đau, cho nên muốn đi lại một chút, mụ mụ cũng đừng trách Cẩm Tú và Bán Hạ.” Giọng điệu hết sức mềm mại, sắc mặt hết sức điềm đạm, nàng hi vọng Văn mụ mụ không nhìn ra sơ hở gì.

Văn mụ mụ không nhìn được mà hoài nghi, nhất định vừa rồi bản thân mình hoa mắt, từ trước tới nay tiểu thư dịu dàng động lòng người, coi như hôm nay nàng oán trách Nhị gia, nhưng cũng chỉ là tạm thời nghĩ không thông thôi, tại sao lại có thể lộ ra vẻ mặt đáng sợ như vậy? Đúng, nhất định là mình hoa mắt thôi!

Ở trong lòng khuyên nhủ một hồi, Văn mụ mụ tiến lên đỡ Chu Quân Uyển đi tới giường ngồi xuống, nâng chén thuốc nóng hồi lên: “Ta tự mình nấu thuốc, nhân lúc thuốc còn nóng, Nhị phu nhân mau chóng uống đi!”

Chu Quân Uyển không chắc Văn mụ mụ có nghi ngờ hay không, ít làm ít sai, nàng gật đầu một cái, nhận lấy chén thuốc.

Vừa đưa thuốc tới bên miệng, lập tức bên ngoài truyền tới một giọng nữ: “Làm phiền Kim Linh tỷ tỷ thông báo một tiếng, nô tỳ Văn Cẩm, thỉnh an Nhị phu nhân!”

Lời còn chưa dứt, mọi người trong phòng, trừ Chu Quân Uyển, tất cả mọi người đều thay đổi sắc mặt.

Bạn đang đọc truyện *Độc Thiếp Năm Quyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Động phòng

“.....Làm phiền Kim Linh tỷ tỷ thay ta thông truyền một tiếng, báo với Nhị thiếu phu nhân nô tỳ Văn Cẩm đến thỉnh an người.”

Mất thấy mọi người nghe đến giọng nói đều biến sắc, lòng Chu Quân Uyển không khỏi tràn đầy kinh ngạc, không hiểu rốt cuộc chủ nhân giọng nói này là ai lại có thể có bản lĩnh làm mọi người ở đây thay đổi sắc mặt.

Nàng liền mang ánh mắt thăm dò về phía Văn ma ma.

Lại thấy Văn ma ma nghiêng răng, gương mặt tràn đầy thù địch, còn không nhìn nàng liền phân phó với Cẩm Tú bên cạnh: “Nàng ta còn có mặt mũi mà thỉnh an Nhị thiếu phu nhân? Người lập tức đi ra đuổi nàng ta đi, tránh làm dơ bẩn địa phương của Nhị thiếu phu nhân.”

Cẩm Tú cũng là một khuôn mặt giận giữ: “Ta sẽ đi đuổi nàng ta!” Nói xong liền sai bước ra ngoài.

Chốc lát bên ngoài liền nghe thấy giọng Cẩm Tú bén nhọn truyền vào: “Khó được Văn Cẩm tỷ tỷ còn nhớ được cánh cửa này.....Không đúng, không đúng, ta nên gọi người một tiếng Văn Cẩm cô nương mới đúng, kính xin Văn Cẩm cô nương đừng trách tội Cẩm Tú.”

Chu Quân Uyển không khỏi nhú mày, nàng mặc dù cùng Cẩm Tú chung đụng không nhiều lắm nhưng cũng biết nàng là một cô nương ôn hòa hào phóng, ngược lại lại có thời điểm chau ngoa đến vậy khiến nàng lại càng tò mò đối với vị Văn Cẩm cô nương bên ngoài.

Nhìn rồi nhìn, cuối cùng không nhìn nổi nữa liền hỏi Văn ma ma: “Ma ma, Văn Cẩm này...rốt cuộc là ai?”

Văn ma ma có vẻ rất tức giận, không ngờ lại nghe thấy Chu Quân Uyển hỏi, lại nhớ đến chuyện Chu Quân Uyển không nhớ rõ chuyện trước kia, trên khuôn mặt đang giận giữ liền bị bi thương thay thế, bà vội nặn ra một chút ý cười: “Chỉ là ột nha đầu thôi, không đáng để Nhị thiếu phu nhân nhớ trong lòng, Nhị thiếu phu nhân ngài mau thừa lúc thuốc còn nóng uống vào mới hiệu quả.”

Có thể để cho Văn ma ma cùng Cẩm Tú tức giận đến vậy, mà lại cùng bộ với tên của Cẩm Tú...Chẳng lẽ nàng ta cũng là người từ Chu gia mang tới, nàng ta đã làm gì có lỗi với nàng hay sao?

Ý niệm vừa thoáng qua, Chu Quân Uyển liền thử mở miệng dò xét: “Văn ma ma, Văn Cẩm có phải là theo ta từ lúc còn ở Chu gia hay không? Nàng ta đã làm chuyện gì có lỗi với ta à? Ma ma cứ trực tiếp nói cho ta biết là được, tránh cho ta biết chuyện từ miệng người khác, chuyện này mà nháo lên cũng không hay.”

Trong mắt Văn ma ma thoáng qua vẻ giãy giụa, may mắn, chỉ một lúc sau bà mới gian nan gật đầu: “Phải, nàng ta đúng là người theo Nhị tiểu thư từ Chu gia sang, chỉ là...hôm nay nàng ta đã là người của Nhị gia Nhị thiếu phu nhân cũng đừng để trong lòng, nàng ta dù có thể nào đi nữa thì thân phận nàng ta vẫn là một nô tỳ, khế ước bán thân vẫn còn trong tay ngài....Nhị gia ban đầu cũng là do ngài đang trong thời gian mang thai mới thu nàng ta vào phòng, nói cho cùng cũng là nhìn mặt mũi của ngài, chờ thêm mấy ngày nữa khi thân thể ngài đã tốt lên rồi, xem Nhị gia có còn liếc mắt nhìn nàng ta nữa không?” giọng bà nói rất cẩn thận, làm như chỉ cần một chút sơ sẩy sẽ làm cho Chu Quân Uyển tức giận hay đau lòng gì đó.

Lại không biết Chu Quân Uyển không đợi bà nói xong đã thoải mái thở dài một hơi. Nàng còn tưởng Văn Cẩm kia đã làm gì với nguyên chủ khối thân thể này, thì ra là chuyện này.

Nàng còn đang lo lắng không biết mai này khi thân thể nàng bình phục sau một đoạn thời gian dài làm thế nào để không phải hợp phòng với tên kia mà Tề Thiếu Du vẫn giữ được sủng ái với nàng. Coi như nàng có không thừa nhận cũng không được, mặc kệ là nhà cao môn đại hộ hay hàn môn bản gia, nữ nhân được trọng phượng sủng ái khác xa với nữ nhân không được sủng ái. Cơ hội tốt như thế này đưa đến tay nàng quyết không buông.

Nàng liền không trả lời câu hỏi của Văn ma ma mà trực tiếp cất giọng ra bên ngoài: “Cầm Tú, cho Văn Cầm vào đi!”

Vừa dứt lời liền thấy mọi người bao gồm cả Văn ma ma đều tròn mắt chấn kinh, một bộ dáng mình nghe nhầm, Văn ma ma đang gấp lại càng gấp, định mở miệng khuyên nhủ Chu Quân Uyển.

Chu Quân Uyển khoát tay không cho nói, bà lại nhìn thấy đôi mắt bình tĩnh của Nhị thiếu phu nhân, bà đành pahir im lặng chờ diễn biến.

“Nô tỳ Văn Cầm thỉnh an Nhị thiếu phu nhân. Chúc Nhị thiếu phu nhân ngọc thể Khang kiện, vạn phúc an khang!”

Văn Cầm vô cùng xinh xắn, mặt trái xoan, mắt dài nhỏ nhìn mềm mại mà đáng yêu, long mày thon thả, đôi môi đỏ thắm, vóc người đầy đặn, mặc y phục màu hồng nhẹ nhàng, hai đóa trâm hoa bạc cài búi tóc, vung tay ngang đầu nhìn cũng rất thanh tao, thật đúng là một tiểu mỹ nhân.

Chu Quân Uyển vừa quan sát Văn Cầm vừa thầm nghĩ, cỗ thân thể này của nàng là một mỹ nhân hiếm có, Văn Cầm cũng thế, theo như lời Văn ma ma thì Lục Vi đã chết hơn Văn Cầm rất nhiều, tên cận bà Tề Thiếu Du này đúng là nhiều điểm phúc quá đi.

Chỉ là nàng sẽ rất nhanh sẽ cho hắn thấy, chỉ nhìn mà không được ăn cũng là một loại điểm phúc!

“Đứng lên đi!” Chu Quân Uyển cười híp mắt đích thân nâng Văn Cầm đứng dậy, phân phó Ngân Linh mang ghế cho nàng ta ngồi, nàng nhìn thấy Văn ma ma cùng Cầm Tú đều có vẻ mặt không cam lòng.

Văn Cầm không khỏi có chút thị sùng nhục kính*

*Được sủng ái mà lo sợ.

Nàng ta mặc dù đã cùng Nhị gia cùng phòng, tiền lương cũng được tăng, địa vị cũng cao hơn so với lúc trước, gần đây lại bởi vì Chu Quân Uyển say thai, Lục Vi chết mà cũng được Nhị gia sủng ái.

Nhưng nàng ta thân thể vẫn là nô tỳ của Chu Quân Uyển, ban đầu Chu Quân Uyển chải tóc động phòng cho nàng ta, nàng ta cũng biết Văn ma ma cùng Cầm Tú rất tức giận. Hầu Phủ quản lý hạ nhân lỏng lẻo, ngạo sáng trong tối đều có người kiểm nàng ta gây khó dễ, cuộc sống trôi qua không hề thư thả như lúc còn hầu hạ bên người Chu Quân Uyển.

Khó trách nàng ta vừa nghe Chu Quân Uyển đã tỉnh lại liền chạy tới đây để thỉnh an, nàng ta nghĩ nhân cơ hội này làm mềm lòng Chu Quân Uyển, đề phòng tương lai có bị thất sủng cũng không có nơi nương tựa.

Không ngờ nàng ta sẵn sàng đến trước mặt Chu Quân Uyển với tư thái thấp hèn nhất, dù Chu Quân Uyển có nói gì làm gì cũng không chối bỏ....Nàng ta định chuẩn bị mười hai phần nịnh nọt Chu Quân Uyển, thấy nàng thần sắc mệt mỏi, nàng ta thức thời rời đi, chỉ lưu lại một câu: “Nô tỳ sáng mai lại trở lại thỉnh an Nhị thiếu phu nhân.” Cung thuận hành lễ rồi lui ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Độc Thiếp Năm Quyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Tranh công

Edit: Nhận

“..... Nhị phu nhân, ngài cần gì cho tiểu tiện nhân kia cái nhìn hòa nhã chứ? Nàng ta là người bất trung bất nghĩa, nên trực tiếp đuổi ra mới phải, tránh cho con mắt của ngài dơ bẩn, ngài thì thật tốt, còn cho nàng ta vào, làm dơ bẩn chỗ ngồi của ngài.”

Bóng lưng của Văn Cầm vừa biến mất sau màn trúc, Văn mụ mụ không nhịn được lập tức oán trách.

Cầm Tú cũng lâu bầu nói: “Bởi vì trước đây nàng ta làm biết bao nhiêu chuyện hèn hạ, làm hại Nhị phu nhân lúc nào cũng bị nhạo báng. Hôm nay Nhị phu nhân còn thể hiện vẻ mặt ôn hòa với nàng ta. Sáng mai nàng ta sẽ nói với tất cả mọi người trong viện, mọi người sẽ cảm thấy tính tình Nhị phu nhân mềm yếu dễ khi dễ!”

Thật may nàng đã đoán trước được phản ứng của hai người này, đã nghĩ trước phải ứng đối như thế nào...Chu Quân Uyển âm thầm cảm thấy may mắn, lệnh cho Kim Linh, Ngân Linh lui ra ngoài sau đó nói với Văn mụ mụ và Cầm Tú: “Các người làm như ta nguyện ý cho nàng đến để làm bản mặt ta hay sao? Cái này không phải là nói cho nàng ta biết ta đã thay đổi hay sao?”

Ngừng lại một chút, trong lời nói mang theo mấy phần khổ sở: “Nhị thiếu phu nhân sắp vào cửa, bỏ qua chuyện xuất thân cao quý của nàng, bỏ qua bản tính có mới nói cũ của đám nam nhân, chỉ đơn cử dòng chính và thứ cũng đã có sự khác nhau, đã không bằng người ta, mà ta lại...không có hài tử. Mà phu nhân trước sau đều chán ghét không muốn đến nhìn mặt ta, về sau trong viện này ta cũng khó có đất đặt chân! Mặc dù ta còn có Thái phu nhân, mà nói khó nghe một chút, 9dien d?an le

Nói một hơi dài, Văn mụ mụ cùng Cẩm Tú nghe xong cũng buồn bã. Hơn nữa đôi mắt của Văn mụ mụ đỏ lên, chốc lát sau nhỏ giọng nói: “Tiểu thư, thật là uất ức cho ngài!”

Nếu như ngày đó tiểu thư chịu nghe lời khuyên của mình, gả cho nam nhân khác làm nương tử, dù nghèo một chút nhưng bản thân mình vẫn làm chủ, dù sao cũng tốt hơn là bây giờ phải chịu đựng, một nô tài phản bội cũng phải dọ dẫm.... Văn mụ mụ vội lắc đầu, quăng hết tất cả các ý tưởng ra sau đầu, hiện tại hối hận cũng đã muộn, đều đã là chuyện gạo nấu thành cơm rồi, vẫn là suy nghĩ phải làm sao để cuộc sống sau này dễ dàng hơn!

Chu Quân Uyển thấy Văn mụ mụ và Cẩm Tú đồng ý với lời giải thích của mình, không muốn tiếp tục chuyện này nữa, lại càng không muốn để cho hai nàng biết tân Nhị thiếu phu nhân có còn nguyên ý gả vào Tề gia nữa hay không, chỉ là đôi chủ đề hỏi Cẩm Tú: “Đúng rồi, ngươi biết khi nào Thái phu nhân trở lại không?”

Mặc dù đối với vị Thái phu nhân kia nàng không có chút thiện cảm nào, nhưng Chu Quân Uyển biết nếu mình muốn báo thù, nơi dựa dẫm tốt nhất vẫn là nàng ta. Xa không nói, lấy thân phận thiếp thất chỉ thứ hai của nàng mà nói, cái cơ duy nhất để nàng có thể tự do đi lại trong phủ chính là đi thỉnh an Thái phu nhân, nếu không nàng cũng chỉ có thể ngồi ngốc trong viện của mình, bất cứ chuyện gì cũng đừng nghĩ tới, vì vậy nàng rất để ý khi nào Thái phu nhân mới đi lễ Phật trở về.

Cẩm Tú thấy nàng hỏi, vội nói: “Nô tỳ sớm đã nghe qua, mười tám tháng sau Thái phu nhân mới trở về, đến lúc đó thân thể của Nhị phu nhân có thể hồi phục lại như cũ, nhưng (dien)đan l*quydon mà nếu xin Thái phu nhân làm chủ cho Nhị phu nhân, chỉ sợ...” Nếu như Thái phu nhân vừa nghe tin Nhị phu nhân gặp chuyện lập tức trở về thì tốt biết bao?

Tuy Cẩm Tú không nói hết nhưng Chu Quân Uyển hiểu rất rõ ý của nàng, không hỏi âm thầm cười lạnh.

Tranh đấu cùng với con dâu, không thể nghĩ ngờ là Chu Thái phu nhân không chiếm được thế thượng phong, nếu không cũng sẽ không nhọc lòng lợi dụng nàng, trông cậy vào việc nàng đắc tội với Tề phu nhân. Trước không nói nàng có nguyên ý hay không, quan trọng chính là nàng phải có cái năng lực kia, nàng hi vọng vào bản thân nhưng lại càng chỉ có thể trông cậy vào mình!(mình đây là Thái phu nhân ạ)

Cũng may, nàng đã có đại khái kế hoạch, chỉ chờ Chu Thái phu nhân sau khi trở lại, lập tức có thể hành động rồi.

Trong thời gian ngắn, mỗi ngày Chu Quân Uyển không phải đi dạo trong sân một chút, phơi nắng một chút thì chính là trò chuyện với Văn mụ mụ và Cẩm Tú, khéo léo hỏi tất cả tình hình trong Hầu phủ, nếu không thì chính là trình diễn tiết mục ‘Tỷ muội tình thâm’ với Văn Cẩm, mỗi ngày trôi qua cũng không khó khăn lắm.

Về phần thân thể của nàng, cũng nhờ Văn mụ mụ và Cẩm Tú hết lòng chăm sóc, khôi phục lại rất nhanh.

Một buổi sáng đẹp trời, Văn Cẩm lại chạy tới thỉnh an.

Ân cần hành lễ chào hỏi một phen, Văn Cẩm cười làm lành nói: “Khí sắc hôm nay của Nhị phu nhân thật tốt. Sáng nay Nhị gia vừa ra khỏi cửa còn hỏi nô tỳ là Nhị phu nhân có khỏe hơn không, còn nói buổi chiều muốn tới thăm Nhị phu nhân nữa, nếu để cho Nhị gia thấy Nhị phu nhân khỏe lên như vậy, không chừng sẽ rất vui mừng!”

Đây là đang tranh công với nàng sao... Chu Quân Uyển cười lạnh trong lòng, trên mặt không biểu hiện gì, khẽ nhíu mày cố ý nói: “Mặc dù ta sanh non, thân thể còn chưa hồi phục như cũ, Nhị gia đến thăm ta, ngộ nhờ mắc bệnh, vậy chẳng phải ta lại gây ra lỗi lầm sao? Ngươi nên khuyên Nhị gia không cần tới!”

Hiện tại bên cạnh Tề Thiếu Du cũng chỉ có hai người là nàng cùng Văn Cẩm. Mặc dù Văn Cẩm xinh đẹp, mỗi ngày đều là thịt cá, khó bảo đảm sẽ không ngán. Tới viện của nàng chỉ là việc sớm hay muộn, cũng thật làm khó cho Văn Cẩm phải tranh công trước mặt nàng, chỉ là ai bảo nàng (Chu Quân Uyển) đang cần có nàng (Văn Cẩm) chứ, trước tiên tạm chịu đựng.

“Nô tỳ có thân phận gì mà dám khuyên Nhị gia?” Văn Cẩm cười còn ngọt ngào hơn với lúc này, làm như không nhìn thấy ánh mắt như muốn ăn thịt người của Văn mụ mụ: “Vội lại lấy tình cảm của Nhị gia đối với Nhị phu nhân mà nói, nếu thật sự bị lây bệnh, chắc chắn ngài ấy cũng vui vẻ chịu đựng!”

Chu Quân Uyển nghe vậy, mím môi giả vờ xấu hổ cúi đầu, nhân tiện che giấu ánh mắt giễu cợt. Tề Thiếu Du làm gì có tình cảm với nàng, mà nếu như có, như vậy cũng tuyệt đối không bị nổi tình cảm của nàng lúc trước dành cho hắn!

Văn Cẩm vừa mới rời đi, Văn mụ mụ lập tức quay đầu ra cửa mà nằng nặc: “Phi, đồ tiện thiếp bỉ ổi, Nhị gia có tới viện của Nhị phu nhân hay không, nàng ta xứng để hỏi sao, còn dám khinh cuồng như vậy? Chờ đến buổi chiều Nhị gia tới thấy Nhị phu nhân đã khỏe, khôi phục ân ái lúc trước với Nhị phu nhân, để xem nàng ta có cuồng cuồng đứng ngồi không yên hay không!”

Nói xong nghĩ tới buổi tối Tề Thiếu Du sẽ qua, vẫn không nhịn được chuyển giận thành vui, lập tức phân phó Cẩm Tú cùng Bán Hạ: “Tìm vài kiện y phục mùa hạ của Nhị phu nhân, còn có bộ trang sức bằng hồ phách mới làm kia. Đúng rồi, còn có vòng tay phi thủy vài ngày trước Nhị gia tặng cho Nhị phu nhân, lấy hết ra đây!”

Lại sai người chuẩn bị nước nóng, già trẻ trong viện vội vàng vàng loạn thành một đoàn, trên mặt mọi người đều mang vẻ vui tươi, bước chân cũng nhẹ nhàng hơn so với ngày thường.

Chu Quân Uyển nhìn tình hình trước mắt, nhìn không được âm thầm cười khổ. Nếu có thể, nàng thật sự hy vọng Tề Thiếu Du cả đời cũng đừng đến viện của nàng. Nhưng mà, rõ ràng điều này không có khả năng, không nói đến việc nàng cần Tề Thiếu Du tới viện của nàng, chỉ cần cửa ải của Văn mụ mụ thôi, nàng đã qua không dễ dàng.

Nàng chỉ hy vọng tới hôm nay nàng làm người ‘hiền lành rộng lượng’ kính xin Tề Thiệu Du nghỉ ngơi trong viện của Văn Cẩm, Văn mụ mụ sẽ không tức giận!

Bạn đang đọc truyện *Độc Thiếp Năm Quyền* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Phu quân

Chu Quân Uyển vẫn còn nghỉ ngơi, còn chưa tỉnh táo đã bị Văn mụ mụ ra lệnh cho Cẩm Tú cùng Bán Hạ đi đến phòng tắm. Nơi đó đã chuẩn bị xong một thùng nước nóng hôi, rải đầy cánh hoa, mùi thơm xông vào mũi.

Văn mụ mụ vì nàng, coi như nhọc lòng rồi, chỉ tiếc nàng đã không còn là Chu Quân Uyển lúc trước nữa, làm nàng (Văn mụ mụ) thất vọng rồi!

Chu Quân Uyển trầm nghĩ, mặc cho Cẩm Tú và Bán Hạ đỡ nàng vào trong bồn tắm.

Tắm rửa xong, Văn mụ mụ tự mình cầm cái khăn lớn tới lau khô tóc cho Chu Quân Uyển, lại ân cần hầu hạ nàng thay y phục và trang điểm.

Giờ Thân một khắc, Tề Thiệu Du cho thư đồng tới viện thông báo, nói trên đường gặp bạn đồng môn ở Quốc Tử Giám, không thể tới ăn cơm, để cho Chu Quân Uyển ăn trước, không cần chờ hân.

Chu Quân Uyển không nhận được thờ phào nhẹ nhõm, trầm nghĩ tốt nhất Tề Thiệu Du bị những đồng môn của hân cuốn lấy, nửa đêm canh ba mới có thể trở về, như vậy ít nhất hôm nay cũng không phiền tới nàng!

Trong lòng nghĩ gì trên mặt không tự chủ mà lộ ra mấy phần.

Bị Văn mụ mụ lơ đãng nhìn thấy, trong lòng vui mừng lập tức tan đi hơn phân nửa. Nàng cảm giác sau khi tiểu thư tỉnh lại, không giống như lúc trước, lúc bắt đầu còn chưa phát hiện, nhưng sau này cũng dần dần phát hiện được.

Trước kia, trong lòng tiểu thư đều là Nhị gia, ngoài Nhị gia ra chính là Thái phu nhân. Có thể nói Thái phu nhân và Nhị gia là toàn bộ sinh hoạt hàng ngày của nàng. Suốt ngày, nếu không phải nàng làm áo, giày, vớ cho Nhị gia thì chính là cố gắng đọc sách để đảm bảo Nhị gia nói chuyện gì nàng cũng có thể tiếp chuyện được. Nếu Nhị gia không ở trong viện, nàng lại dành hết thời gian trò chuyện với Thái phu nhân. Có thể nói trong một ngày, nàng tiêu tốn phần lớn thời gian trên tờ tồn hai người Thái phu nhân và Nhị gia.

Nhưng sau khi nàng tỉnh lại, dường như chưa một lần nàng chủ động nhắc tới Nhị gia, cũng không hề đề cập tới Thái phu nhân, chỉ ngoại trừ hôm nay nàng có hỏi một câu khi nào Thái phu nhân mới trở về, đây thật sự là kỳ quái quá rồi!

Hay là, lần này tiểu thư bị đá kích, oán giận lên Nhị gia cùng Thái phu nhân, cho nên mới không giống như trước kia, lúc nào cũng vây quanh bọn họ?

Nghĩ đến khả năng này, Văn mụ mụ lập tức bối rối, vội vàng gọi tất cả hạ nhân trong phòng lui ra ngoài, lại dặn Cẩm Tú chú ý không cho bất kỳ người nào không có phận sự đi tới đây, sau đó trầm giọng nói với Chu Quân Uyển: “Tiểu thư, ngày trước mụ mụ khuyên ngài, đừng đặt tâm ngài trên người Nhị gia, lúc nào cũng quấn quýt bên cạnh Nhị gia, mọi chuyện không như ngài nghĩ, đừng tự làm khổ mình, ngài lại không nghe, kết quả... Trận bệnh nặng này, thiếu chút nữa tính mạng của ngài cũng không còn, dọa cho ta sợ gần chết. Thật không dễ dàng mới bình an tránh được kiếp nạn này, Nhị gia cũng có ý khôi phục tình cảm với ngài như lúc trước, nhưng nay ngài lại không xem trọng Nhị gia nữa! Mụ mụ biết trong lòng ngài có oán, nhưng nếu ngài vẫn muốn tiếp tục đặt chân d13n d 4n leq úy đ0n tại nơi này thì không thể không có sự sùng ái của Nhị gia, không thể không dựa vào Nhị gia, nếu không qua một thời gian nữa, những tiện nhân như Văn Cẩm sẽ bò lên trên đầu ngài, hướng chỉ tâm Nhị thiếu phu nhân sắp vào cửa, lấy xuất thân môn đệ của nàng, của hồi môn ít nhất cũng phải bốn nha hoàn? Ngài nên suy nghĩ những lời của mụ mụ, suy nghĩ cho tương lai của ngài!”

Chu Quân Uyển biết rõ Văn mụ mụ là một lòng vì mình tính toán, nhưng nàng lại không thể nói cho nàng ấy biết, tiểu thư mà nàng lo lắng đã sớm không còn ở đây, trong thân thể này đã tiến vào một linh hồn khác, linh hồn của Thẩm Lương, cái linh hồn đối với thế giới này đều là thù hận, đối với những người thương tổn nàng, thì càng hận thấu xương, chỉ một lòng muốn báo thù, hoàn toàn không nghĩ đến tương lai!

Nàng lập tức làm ra vẻ uất ức cúi đầu xuống, lầu bầu nói: “Cũng không phải ta không xem trọng Nhị gia, chỉ là ta bị bệnh lâu như vậy, thể nhưng hân lại không một lần nào tới thăm ta. Coi như là hân sợ bị lây bệnh, đứng nói chuyện với ta qua cửa sổ hai ba câu cũng được, chưa chắc ta đã cam lòng cho hân vào phòng, thể nhưng một lần hân cũng không thêm tới cho nên trong lòng oán hận hân, những điều người nói ta đều biết, ta sẽ chú ý!”

Văn mụ mụ nghe nàng nói vậy, mới thả lỏng người thở ra một hơi. Lại thấy Chu Quân Uyển cúi thấp đầu giọng nói ỉ ỉ oài, cuối cùng cũng không nhận được mềm lòng, thờ dài nói: “Uất ức cho tiểu thư! Nhưng việc đã đến nước này, ngày tháng còn dài, chỉ cần trong lòng Nhị gia có ngài, những chuyện khác ngài mất nhắm mắt mở, chuyện đã qua thì cứ cho nó qua đi thôi!”

Lại nói sau khi Văn Cẩm rời khỏi viện của Chu Quân Uyển, vừa mới trở lại viện mình, tiểu nha hoàn Trụy Nhi hầu hạ nàng lập tức tiến lên đón, sau khi hành lễ thấy sắc mặt nàng không tốt, vội vàng ân cần hỏi han: “Văn mụ mụ chọc cho cô nương tức giận rồi hả?”

Không đợi Văn Cẩm trả lời, nàng ta đã không nhịn được cầm giận nói: “Dù gì Văn mụ mụ cũng chỉ là vú nuôi của Nhị phu nhân, cũng không phải là Nhị phu nhân. Nhị phu nhân đđien dđn l eq uY d On cũng chưa từng chộc giận cô nương, nàng lại dám như vậy? Có còn quy củ nữa hay không? Không được, ta sẽ nói với Cao ma ma, xin Cao ma ma chủ trì công đạo cho cô nương!” Nói xong nàng đã nhắc chân bước đi.

“Người thật là người nóng nảy, đến khi nào thì mới thay đổi đây, chẳng lẽ đợi đến khi người chịu thua thiệt mới thay đổi hay sao?” Văn Cẩm hoảng hốt kéo Truy Nhi lại, nói nhỏ: “Không phải người không biết Cao ma ma không muốn gặp ta sao, người còn đi tìm nàng, không phải là cố ý đi tìm phiền phức? Huống chi không phải Văn mụ mụ chộc giận ta, chỉ là ta đã làm thiếp gần một tháng nay, Nhị phu nhân vẫn chưa mở miệng cho ta chuyển đến viện nàng, trong lòng không vui thôi!”

Truy Nhi nghe nói không phải Văn mụ mụ chộc giận chủ tử nhà mình, thở phào nhẹ nhõm, nhưng cũng không hiểu vì sao Văn Cẩm lại muốn chuyển đến viện của Chu Quân Uyên, lập tức hỏi: “Vì sao cô nương nhất quyết chuyển tới viện của Nhị phu nhân? Sau khi chuyển tới đó, làm sao có thể tự do giống như bây giờ? Nếu ta nói, chuyện hiện nay cô nương nên làm chính là thừa dịp Nhị thiếu phu nhân, không, thân thể Nhị phu nhân không tốt, nhanh chóng nghĩ cách mang thai, sớm ngày sinh hạ thật nhiều hài tử, giành vị trí di nương tới tay. Nếu không đợi sau khi Nhị thiếu phu nhân vào cửa, ai biết lại là hoàn cảnh gì?”

Nghe xong, Văn Cẩm nở nụ cười khổ: “Nhị phu nhân là phòng chính chỉ thứ hai, lại được Thái phu nhân coi trọng, còn không giữ nổi đứa bé trong bụng, huống chi ta chỉ là một nha đầu thông phòng hèn mọn? Tân Nhị thiếu phu nhân cũng sắp vào cửa, nhất định cũng dẫn theo người tới, đến lúc đó Nhị gia làm gì nhớ tới ta? Ta và Nhị phu nhân đến từ Chu gia, Nhị thiếu phu nhân chắc chắn sẽ không cần ta...nếu ta không thừa dịp hiện tại lấy lòng Nhị phu nhân, tương lai Nhị thiếu phu nhân uy hiếp, chỉ sợ một người bảo vệ ta cũng không có!”

Nàng tưởng rằng có thể làm thông phòng cho Nhị gia, có thể giống như Ma Tước trở thành Phụng Hoàng, cả đời cầm y ngọc thực, hưởng thụ vinh hoa phú quý, lại không nghĩ rằng, làm nha đầu thông phòng cũng không bằng thời gian làm nha hoàn, giờ hồi hận cũng đã muộn!

Giờ lên đèn, Tề Thiếu Du một thân nhàn nhạt mùi rượu, tới viện của Chu Quân Uyên.

Hắn mặc một bộ trường bào màu đen, ngọc quan buộc tóc, mắt đen láy, càng nhìn càng yêu thích, trong lúc giờ tay nhắc chân có một cỗ thần thái tôn quý, thật sự tuần mỹ khiến người khác không thể rời mắt.

Chu Quân Uyên dẫn mọi người quỳ gối hành lễ, không nhịn được thở dài một hơi, cuối cùng cũng có thể hiểu được vì sao Chu Quân Uyên lại yêu Tề Thiếu Du say đắm như vậy, vì hắn mà cam tâm tình nguyện bị uất ức mà làm thiếp!

Bạn đang đọc truyện *Độc Thiếp Năm Quyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12: Đã quên

Edit: Nhận.

“Thỉnh an Nhị gia!” Chu Quân Uyên dẫn hạ nhân trong viện ra hành lễ với Tề Thiếu Du, gương mặt không lạnh nhạt cũng không thân thiện, tươi cười đứng mực.

Tề Thiếu Du vừa nhìn thấy, trong chốc lát tim đập mạnh và loạn nhịp. Rõ ràng người trước mắt có hơi gầy một chút, căn bản đều giống như trước kia, nhưng tại sao hắn lại cảm thấy rất lạ?

Hắn không khỏi tỉ mỉ quan sát Chu Quân Uyên.

Nhưng thấy nàng mặc y phục có tay áo màu xanh nhạt, váy hoa màu hồng nhạt, trâm cài đầu bằng vàng ròng khảm hổ phách, đôi khuyên tai cũng bằng ngọc hổ phách, cả người tươi mát như một chồi non.

Vẫn là đôi lông mày này, đôi mắt này, cũng là nụ cười dịu dàng này, nhưng vì cái gì sau khi hắn nhìn kỹ vẫn cảm thấy xa lạ đây? Chẳng lẽ là ảo giác của hắn?

Tề Thiếu Du không biết mình có cảm giác gì, chỉ kinh ngạc nhìn Chu Quân Uyên trong chốc lát, lại cảm thấy luống cuống, vội vàng bước nhanh tới vươn tay muốn đỡ nàng đứng lên.

Lại bị Chu Quân Uyên lách người, nhường hắn đi qua.

Một câu ‘Người trong nhà, không cần đa lễ!’ liền cứng rắn bị mất kẹt ở cổ họng Tề Thiếu Du, tự mình đa tình giờ tay lên, lúng ta lúng túng dừng lại giữa không trung, không khỏi ngượng ngùng.

Một màn này đều bị Văn mụ mụ đứng bên cạnh thu vào trong mắt, vội cười làm lành nói: “Bẩm Nhị gia, từ sau khi Nhị phu nhân bị bệnh, đã quên hơn phân nửa chuyện cũ, tuy đã nghỉ ngơi nhiều ngày, khôi phục mấy phần nhưng vẫn chưa hoàn toàn hồi phục. Trong lúc nhất thời có mấy phần xa lạ với Nhị gia, kính xin Nhị gia ngàn vạn lần đừng trách móc!”

Nói xong cũng không quên thừa dịp Tề Thiệu Du không chú ý, không ngừng nháy mắt với Chu Quân Uyển, ý bảo lúc này nàng đừng hồ đồ, cơ hội tốt nhất đã đưa tới cửa cũng đẩy ra ngoài, quá tiện nghi cho tiểu tiện nhân Văn Cẩm kia!

Chu Quân Uyển buồn cười nhưng lòng chua xót, buồn cười vì bộ dạng mắt co rút của Văn mụ mụ, người không biết còn tưởng rằng nàng bị đau mắt; lòng chua xót là vì nếu để cho Văn mụ mụ biết Chu Quân Uyển thật sự đã chết, không biết đau lòng như thế nào rồi. Nói đến, Văn mụ mụ chỉ là vú của nàng, không có chút nào quan %dien>dan(lequyd0n hệ máu mủ với nàng, so với những kẻ có liên hệ máu mủ với nàng, còn được gọi là ‘người thân’ thì tốt hơn rất nhiều lần. .Do dự một chút, cuối cùng vẫn không nhẫn tâm để nàng thất vọng, nghe theo lời của Văn mụ mụ, ôn hòa nhưng vẫn xa cách cười nói với Tề Thiệu Du: “Thiếp thân xác thực không nhớ rõ những chuyện trước đây, theo lời đại phu nói, rất nhanh có thể khôi phục, kính xin Nhị gia chớ trách!”

Tuy rằng Tề Thiệu Du đã nghe được chuyện Chu Quân Uyển mất trí nhớ từ trong miệng của hạ nhân, nhưng hôm nay chính tai nghe được Chu Quân Uyển nói, trong lúc nhất thời hẳn rất khó tiếp nhận, chần chờ trong chốc lát rồi hỏi: “Vậy còn ta thì sao, người có còn nhớ rõ ta không? Ngay cả ta người cũng quên mất?”

Cuối cùng hẳn cũng đã hiểu rõ tại sao lúc này lại thấy Chu Quân Uyển xa lạ như vậy, thì ra ánh mắt nhìn hẳn của nàng không giống như trước kia. . . .yêu hẳn say đắm không che giấu chút nào, lệ thuộc và sùng bái hẳn!

“Có thể nhớ một chút, nhưng nghiêm túc suy nghĩ thì lại không nhớ được gì. . .” Trên mặt Chu Quân Uyển hiện lên sự sợ hãi, trong lòng lại đang cười lạnh, cái gì gọi là ‘ngay cả ta người cũng quên mất’? Hẳn nghĩ hẳn là ai, là ánh trăng trên trời? Đáng tiếc nàng không còn là một con khi nhỏ suốt ngày vây quanh hẳn nữa!

Sắc mặt Tề Thiệu Du thay đổi mấy lần, cuối cùng vẫn chưa từ bỏ ý định, chăm chú nhìn ánh mắt của Chu Quân Uyển, lại hỏi: “Chính xác là người không nhớ được bất kỳ chuyện gì?”

Chu Quân Uyển nhàn nhạt ngược mắt, trong ánh mắt vẫn không thấy nửa điểm yêu say đắm, nếu có cũng chỉ là uể oải: “Đúng vậy, không nhớ được bất kỳ chuyện gì!”

Nói như vậy, lại thành người xa lạ?

Tề Thiệu Du nhất thời cứng họng, không nói được cảm giác trong lòng là gì, lại nghe Chu Quân Uyển cười nói: “Nghe thư đồng của ngài nói nói giữa đường Nhị gia gặp bạn đồng môn trong Quốc Tử Giám, đã đi uống rượu, chỉ sợ chưa kịp ăn cơm. Thiếp thân sai người chuẩn bị những món điểm tâm thường ngày Nhị gia thích ăn, còn có một bình trà búp Minh Tiên Long Tĩnh mà Nhị gia thích, nếu Nhị gia không ghét bỏ, mời ngài ngồi xuống dùng bữa?”

Sau khi nói xong, nàng cũng không nhìn Tề Thiệu Du nữa, bước mấy bước đi tới trước bàn đã được bày đầy đủ các loại điểm tâm tinh xảo, tự tay cầm bình trà châm trà.

Tề Thiệu Du thấy vậy, cũng bớt giận phần nào. Nàng còn nhớ rõ hẳn thích ăn bánh hạt dẻ, gà chiên, tàu hũ ky và gạo nếp hạt sen xốp giòn, còn nhớ rõ hẳn thích uống lư sơn vân vụn, xem ra, tận trong thâm tâm nàng vẫn còn thương nhớ hẳn!

Khoát tay ra lệnh cho mọi người: “Tất cả các người lui xuống, nơi này không cần các người hầu hạ nữa!” Đồng thời, hẳn thông thả bước tới trước bàn, ngồi xuống, bưng chung trà sứ trên bàn lên, ưu nhã đưa tới khóe miệng thường thức.

Đợi sau khi uống hết nửa chung trà, thấy ánh mắt Chu Quân Uyển vẫn không rời khỏi chung trà trong tay hẳn, đáng vẻ bất cứ lúc nào cũng có thể châm thêm trà cho hẳn, giống đáng vẻ trước đây của nàng, tâm tình lập tức tốt lên một chút, xem ra, trong lòng nàng vẫn còn nghĩ đến hẳn, nghĩ đến mấy ngày nữa có thể cùng hẳn khôi phục ân ái giống như lúc trước.

Thì ra không phải Tề Thiệu Du hoàn toàn vô tình với Chu Quân Uyển, dù sao cũng cùng nhau lớn lên, có hơn năm năm tình cảm, và lại vừa mới bắt đầu Chu Quân Uyển đã yêu hẳn say đắm, khắp nơi đều lấy hẳn làm đầu, cảm giác chinh phục và thành tựu làm một đại nam nhân như hẳn có cảm giác vô cùng thỏa mãn, tại sao hẳn lại không thích nàng được? Nhưng hẳn vẫn biết dòng chính thứ không thể loạn, lúc này phải lấy đại cục làm trọng, cho nên mới mặc kệ cho mẫu thân gây khó khăn cho nàng, thậm chí mất nhắm mắt mở để Lục Vi bày mưu đặt kế bỏ thuốc nàng, để cho nàng sảy thai, trừ việc để nàng mời đại phu ra, hẳn không hề làm gì cả.

Hẳn nghĩ, nàng vẫn còn trẻ tuổi, đợi sau khi Hàn thị vào cửa có thai thì để cho nàng có thai, lúc đó vẫn còn kịp, đến lúc đó sẽ không có chuyện con trưởng chưa có mà đã có con thứ, nửa đời sau của nàng cũng coi như có chỗ dựa!

Nhưng hẳn lại không biết, người tính không bằng trời tính!

Tề Thiệu Du uống trà *dien d an &le&quydon thơm, ăn mấy khối điểm tâm, sau khi ăn uống no đủ, lại dò xét hỏi Chu Quân Uyển những chuyện trước kia. Thế nhưng hỏi nàng cái gì nàng cũng không biết, chính xác là không nhớ gì, lập tức mất hứng, nhưng mà lại nghĩ, không chừng ‘nghỉ ngơi’ một đêm, dần dần nàng sẽ nhớ ra?

Hẳn cũng hơi mệt mỏi, ngáp một cái, nói: “Hôm nay Cẩm Tú cũng càng ngày càng lên mặt rồi, đến lúc này rồi vẫn còn không chịu đi vào hậu hạ người rửa mặt đi ngủ sớm, sáng mai còn phải thỉnh an mẫu thân. Thứ nhất, chúng ta làm tròn bổn phận tiểu bối, thứ hai cũng cho mẫu thân biết người đã khỏi, lão nhân gia nàng cũng vui mừng!”

Không biết Tề phu nhân có vui vì nàng khỏi hẳn hay không, nàng chỉ biết, ngàn lần vạn lần nàng cũng không muốn ngủ cùng hẳn trên một cái giường!

Trong lòng Chu Quân Uyển không kiên nhẫn, trên mặt vẫn không biểu lộ ra, chỉ có thể đè nén, nờ nự cười thì lễ với Tề Thiếu Du, cố làm ra vẻ ngượng ngùng mà nói: “Thực không dám giấu diếm Nhị gia, mặc dù nhìn thiếp thân có vẻ khỏe hơn nhưng thật sự là... Còn tạm thời không thể hầu hạ Nhị gia, hay là Nhị gia đi nơi khác nghỉ ngơi?”

Bạn đang đọc truyện *Độc Thiếp Năm Quyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Cự tuyệt

Edit: Nhận

“Thân thể ngươi vẫn chưa hồi phục như cũ? Vậy mà ta lại nghe Vân Cẩm nói thân thể ngươi đã khỏe lên rất nhiều?” Thấy Chu Quân Uyển lại cự tuyệt mình, Tề Thiếu Du chỉ cười sờ trong chốc lát, mới dần dần phục hồi tinh thần, nụ cười trên mặt đã thu lại không ít, trong lòng lại cực kì không vui, từ đầu tới cuối chỉ có hán cự tuyệt nữ nhân, chưa bao giờ có nữ nhân cự tuyệt hán!

Chu Quân Uyển chỉ liếc mắt nhìn Tề Thiếu Du, đã có thể đoán được tám chín phần suy nghĩ của hán, âm thầm khinh thường đối phương tự nghĩ mình là người đa tình, kì thực là kẻ duy ngã độc tôn, trên mặt lại càng biểu hiện ngượng ngùng, giọng nói cũng nhỏ đi rất nhiều: “Bẩm Nhị gia, lần này thiếp thân... thân thể lần này của thiếp thân bị tổn thương rất nặng, tuy là nói nghỉ ngơi nhiều ngày như vậy, nhìn bên ngoài thì khỏe lên rất nhiều, nhưng mà cũng chỉ là bên ngoài mà thôi, thật sự là... Ác lộ vẫn chưa sạch, thiếp thân làm sao cam lòng để Nhị gia ở lại?”

*Là sản dịch của những phụ nữ sau khi sinh khi sinh em bé, cũng giống như bà đi hàng tháng (các mẹ, các bạn đã đang và sắp sửa học ngành y sẽ biết ^_0)

Nói xong đôi mắt đỏ lên: “Thiếp thân đối với Nhị gia bằng cả tấm lòng, người khác không biết, chẳng lẽ Nhị gia lại có thể không biết? Thiếp thân chỉ sợ uất ức cho Nhị gia thôi, nếu không thiếp thân làm sao nguyện ý đẩy Nhị gia tới nơi khác nghỉ ngơi? Người khó chịu không phải là thiếp thân sao...”

Đây chỉ là kỹ xảo lấy lòng trước mặt Tề Thiếu Du, ra sức làm nũng và si mê hán, đây là Vân mụ mụ đã ăn cần dạy bảo cho nàng cả một buổi chiều, nói rằng nam nhân đều thích như vậy, mặc kệ cho hiện giờ nàng có nguyện ý hay không, chỉ vì mục đích sau này, trước mắt phải dỗ dành Tề Thiếu Du cho thật tốt.

Chu Quân Uyển nói xong, trái tim càng ngày càng đau nhói, căn bản không cần ngại trang, nước mắt đã không kiềm nén được mà khóc như vỡ òa.

Nàng biết đây là tình cảm thuộc về chủ nhân của thân thể này, Chu Quân Uyển, cũng không biết cuối cùng trong lòng nàng có bao nhiêu yêu hận uất ức đối với Tề Thiếu Du, đến nỗi đến hôm nay nàng đã qua đời, yêu và hận vẫn mạnh mẽ như cũ!

Tình cảnh này lọt vào mắt Tề Thiếu Du, trong lòng không vui cũng tan đi mấy phần, hán nghĩ thôi vậy, lấy tình cảm yêu mến của Chu Quân Uyển đối với hán, làm sao lại có thể chận hán ngoài cửa? Thì ra là suy nghĩ cho hán, sợ hán uất ức, điều này không phải là không tốt!

Sắc mặt lập tức hòa hoãn, thay bằng nụ cười, cầm tay Chu Quân Uyển, mềm giọng nói: “Ngươi dùng tâm của ngươi mà đối đãi với ta, ta đương nhiên là biết, ngươi cũng dùng đau buồn quá, cố gắng nghỉ ngơi thật tốt, chúng ta còn trẻ tuổi, hải tử.... vẫn sẽ có, những ngày an nhàn của ngươi sau này cũng có!”

Dừng một chút, mới lại nói: “Thôi, ngươi nghĩ cho ta như vậy, ta cũng không thể phụ lòng của ngươi, đúng không? Tối nay ta sẽ nghỉ ngơi ở phòng của Vân Cẩm, nàng xuất thân từ nhà của ngươi, lại là nha hoàn hồi môn của ngươi, ta cất nhắc nàng, cũng coi như là cho ngươi vinh dự rồi! Đúng rồi, hôm kia ta mới được mấy viên trân châu, toàn thân trắng như tuyết, rất khó có được, sáng mai ta sẽ cho người đưa tới cho ngươi, để ngươi làm trà hoa!”

Một bộ dạng dịu dàng sẵn sàng, khắp nơi lo nghĩ cho Chu Quân Uyển, lại không nhìn thấy ánh mắt của nàng, giống như sắp buồn nôn, chỉ thiếu chút nữa đã nôn ra, không nhìn được mà rút tay về.

Nhìn người trước mắt nàng liền biết hán đối với nàng không có nửa phần thật lòng, không, phải nói hán đối với tất cả nữ nhân đều không có nửa phần thật lòng, chỉ là lấy nữ tử ra để vui đùa, tâm tình tốt thì cho mặt mũi, vui đùa một phen, tâm tình không tốt lập tức làm mặt lạnh, không chịu nổi chuyện bọn họ không để ý không vây quanh hán, thật không rõ, cuối cùng Chu Quân Uyển này yêu hán ở điểm nào? Chẳng lẽ là vì bề ngoài của hán sao?

Vậy mà hán vẫn có mặt mũi nói cái gì mà mà cất nhắc Vân Cẩm, còn cho nàng vinh dự, chẳng lẽ hán lại không biết bởi vì hán thu Vân Cẩm, để nàng trở thành trò cười cho cả nhà hay sao? Nói một cách thẳng thừng, từ đầu đến cuối cũng là vì thỏa mãn dục vọng của hán, thật là đã vô sỉ đến trình độ làm người ta giận sôi, Thôi Phóng vẫn còn chưa bằng hán, mặc dù Thôi Phóng để dục vọng chi phối, nhưng cũng sẽ không thu nha hoàn thân cận của nàng!

Ý nghĩ chợt lóe lên, chờ cho Chu Quân Uyển hồi phục tinh thần thì mới biết trong lúc vô tình, mình lại theo bản năng so sánh Tề Thiếu Du với Thôi Phóng, không cam lòng lập tức bị bị ai thay thế.

Thôi Phóng không để dục vọng chi phối mà thu nhận nha hoàn của nàng, hán trực tiếp thu nhận muối muối ruột thịt của nàng, còn làm cho nàng ta có bầu!

Dường như nàng dùng hết tự chủ của bản thân, thậm chí có thể thấy rõ móng tay của mình đã đâm sâu vào da thịt, Chu Quân Uyển mới dè nén được những lời cay nghiệt, khiến cho (d1end4nle*qu%&don Tề Thiếu Du rút ra ngoài, đứng đứng trước mắt nàng làm nàng kích động.

Nàng còn phải báo thù cho mình, còn phải báo thù cho Chu Quân Uyển, tiểu bất nhẫn tắc loạn đại mưu*, nói gì thì nói hiện nay cũng không thể trở mặt với Tề Thiếu Du!

*Việc nhỏ mà không nhịn được thì sẽ làm hỏng mưu đồ, sự nghiệp lớn.

Chỉ là hận hân, thật sự rất hận!

Thấy sắc mặt Chu Quân Uyển tái nhợt, lão đảo muốn ngã, Tề Thiếu Du cả kinh, vội buông tay nàng, hỏi: “Uyển Nhi, ngươi làm sao vậy, khó chịu chỗ nào?” Đừng có lấy bệnh cho hân mới tốt!

Một lát sau Chu Quân Uyển tỉnh lại, vội vàng nặn ra nụ cười, cau mày gật đầu nói: “Bỗng nhiên cảm thấy hơi đau tim, cũng không biết bị làm sao? Nhị gia nhanh tới chỗ Vân Cẩm nghỉ ngơi đi, ngài nói đúng, nàng là nha hoàn hồi môn của thiếp thân, ngài đã cất nhắc nàng, chính là cho thiếp thân vinh dự, đừng ở lại chỗ của thiếp thân nữa, không khéo sẽ bị lây bệnh!”

Tề Thiếu Du nghe vậy, gật đầu nói: “Nếu thân thể không thoải mái, vậy ngươi cũng nghỉ ngơi sớm đi, ta đi đây, không ở lại chỗ này nữa tránh cho việc ngươi phải vất vả. Ngươi nghỉ ngơi cho thân thể mau chóng khỏe lại, muốn ăn cái gì, nói với Cao ma ma, nàng sẽ an bài thỏa đáng. Nếu sáng mai tim vẫn còn đau, lập tức mời Hân đại phu tới xem bệnh, thân thể quan trọng hơn, cũng làm ta bớt lo hơn!”

Ngoài miệng thì nói những lời quan tâm, dưới chân bước đi không ngừng, sau khi nói xong, người cũng bước ra khỏi cửa, giống như có ai đuổi theo hân.

Chu Quân Uyển nhìn thấy, không nhịn được mà cười lạnh, Tề Thiếu Du vừa nghe nói nàng không thoải mái, lập tức tránh đi, là sợ nàng lây bệnh cho hân? Cuối cùng hân có mấy phần thật lòng với nàng, như vậy cũng đã thấy được, buồn cười chính là Chu Diên%&D4n3quydon Quân Uyển thật sự vẫn còn vì hân mà cam tâm tình nguyện làm thiếp, thậm chí bởi vì vậy mà mất đi tính mạng, thật là đáng thương nhưng cũng thật đáng buồn!

“...Nhị phu nhân, tại sao ngài lại để Nhị gia đi như vậy?” Chu Quân Uyển đang cười lạnh, Văn mụ mụ lòng nóng như lửa đốt đi vào: “Có phải ngài không cẩn thận, chọc giận Nhị gia? Dù như thế nào ngài cũng nên giữ Nhị gia lại, giờ thì hay rồi, tiện nghi cho tiểu tiện nhân Vân Cẩm kia rồi!”

Nếu là đổi lại là trước kia, cứ xem như trong lòng Chu Quân Uyển không thoải mái, đối với Văn mụ mụ, nàng cũng phải dè nén mấy phần tính tình, giải đáp tất cả nghi vấn của nàng ta, mặc kệ là thật lòng hay qua loa, người nào thật lòng với nàng, nàng vẫn biết.

Nhưng lúc này nàng lại không có tâm tình đó, qua loa lấy lệ nàng cũng không muốn, bởi vậy chỉ nhàn nhạt nói một câu: “Thân thể ta không thoải mái, không muốn Nhị gia uất ức, cho nên mời hân tới chỗ Vân Cẩm. Được rồi, ta mệt mỏi, muốn đi ngủ, Văn mụ mụ cũng đi nghỉ ngơi đi.”

Nói xong không đợi Văn mụ mụ phản ứng, đã đi vào nội thất.

Văn mụ mụ còn muốn đuổi theo khuyên nhủ nàng, nghĩ tới từ khi nàng về làm nhị phòng chi thứ hai của Tề Thiếu Du phải chịu nhiều uất ức, cuối cùng cũng không đi vào, chỉ là không thể không thờ dài, sau đó rón rén lui ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Độc Thiếp Năm Quyền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 14: Thỉnh an

Edit: Nhận

Sáng sớm ngày thứ hai, Chu Quân Uyển đứng dậy, tới qua Cẩm Tú trực đêm đang đợi ngoài phòng vừa nghe tiếng đi vào thì thấy nàng đã mặc áo xong, ngồi trước gương, đang chậm rãi chải mái tóc đen nhánh xinh đẹp của mình rồi.

Cẩm Tú không khỏi sợ hãi, vội vàng quỳ gối hành lễ nói: “Nhị phu nhân thức dậy hồi nào? Đêm tại nô tỳ ngủ quá say, không nghe thấy Nhị phu nhân thức dậy, kính xin Nhị phu nhân thứ tội!” Đêm hôm qua Nhị gia tới nghỉ ngơi tại chỗ của Vân Cẩm, cho dù đây là do Nhị phu nhân mời Nhị gia đi, nhưng chắc chắn trong lòng của Nhị phu nhân cũng không thoải mái, cũng tại nàng không để ý, còn tưởng rằng Nhị phu nhân sẽ giống thường ngày thức dậy vào giờ này!

Thế nhưng nhìn Chu Quân Uyển lại không chút nào thấy tâm tình hay đáng vẻ không ổn, giờ tay lệnh cho Cẩm Tú đứng lên, cười nói: “Ta đang định gọi ngươi đây, vừa khéo ngươi lại đi vào. Gọi người lấy nước nóng cho ta, mau mau hầu hạ ta rửa mặt, ta còn muốn đi thỉnh an Phu nhân, cũng không thể đi muộn được!”

Cẩm Tú nghe vậy, ngẩn ra, lúc này lại nói cả lẫn: “Đi... đi thỉnh an... phu nhân? Nhị phu nhân rất ít khi đi thỉnh an Ninh phu nhân, không phải là nhiều nhất thấy phu nhân ở trong viện của Thái phu nhân mới thỉnh an hay sao?”

Nhị phu nhân rất ít khi đi thỉnh an phu nhân, không phải là nhiều nhất thấy phu nhân ở trong viện của Thái phu nhân mới thỉnh an hay sao?

Lần này đến phiên Chu Quân Uyên cau mày dờ dẩn rồi.

Cuối cùng nàng cũng đã hiểu vì sao Ninh phu nhân lại chán ghét nàng như vậy rồi.

Đừng nói nàng vẫn chỉ là nhị phòng của Tề Thiếu Du, cơ bản không được coi là con dâu chân chính, mà nàng lại không phải là do Ninh phu nhân tình nguyện cưới vào cửa, coi như nàng là nữ nhi ruột thịt của Ninh phu nhân, cũng không thể không hiểu chuyện như vậy, đây là điều cơ bản nhất của một người con cần phải làm vậy mà lại chẳng muốn làm, trực tiếp đưa nhược điểm vào trong tay người ta?

Huống chi ở giữa còn có Chu Thái phu nhân, trước giờ Chu Thái phu nhân và Ninh Phu nhân ngoài bằng mặt mà trong không bằng lòng, mà trong mắt trong lòng nàng đều chỉ có Chu Thái phu nhân mà không có Ninh phu nhân. Như vậy trong mắt Ninh phu nhân, nàng hiển nhiên chính là bộ dạng ý vào Chu Thái phu nhân, lập tức không để nàng (Ninh phu nhân) hay bất kỳ kẻ nào vào mắt, Ninh phu nhân có thể thích nàng, đó mới là gặp quý!

Cầm Tú thấy sau khi Chu Quân Uyên nghe xong những lời nàng nói, gương mặt âm tình bất định, Cầm Tú cho là mình nói sai rồi, không khỏi kinh hoàng, thận trọng nói: “Bây giờ Nhị phu nhân không nhớ rõ những chuyện trước kia rồi. Thật ra lúc bắt đầu Nhị phu nhân cũng nói với Thái phu nhân, sau này cũng muốn qua hầu hạ phu nhân, mà phu nhân lại nói Nhị phu nhân nên hầu hạ Thái phu nhân cho tốt, đó chính là hiểu thuận lớn nhất đối với nàng (Ninh phu nhân) rồi...”

Lúc bắt đầu đã nói với Thái phu nhân muốn sau này đến hầu hạ phu nhân, Ninh phu nhân lại nói không cần, có phải thật hay không? Lúc này ngay cả chân mày của Chu Quân Uyên cũng phải chau lại một chút, lần đầu tiên đối với Chu Quân Uyên chân chính sinh ra cảm giác ‘chỉ tiếc rèn sắt không thành thép’.

Chu Quân Uyên ơi Chu Quân Uyên, cuối cùng là người có biết tình cảnh của mình là gì hay không? Cho dù có Chu Thái phu nhân làm chỗ dựa, thế nhưng Chu Thái phu nhân có thể vì người mà chống đỡ được mấy năm, có thể đối đãi với người mấy phần thật lòng? Vừa không có người nhà mẹ đẻ, danh phận lại kém một phần, phu quân lại là kẻ hoa tâm đa tình, có mới nói cũ.

Nói khó nghe chính là nàng rơi vào hoàn cảnh mấu tử đều mất mạng, nguyên nhân lớn nhất đương nhiên là do Ninh phu nhân, nhưng nàng ta tuyệt đối là không thể không có công!

Chỉ là hiện nay Chu Quân Uyên không có thời gian để ‘đắm ngực giậm chân’, cũng không có thời gian tiếc thương cho Chu Quân Uyên chân chính, thời giờ cũng không còn sớm, nếu nàng trì hoãn thêm nữa, muốn đi thỉnh an cũng đã muộn. Nàng đã quyết định kể từ hôm nay sẽ thay đổi tình trạng hiện tại của mình trong phủ, muốn tính toán cho tương lai, vậy phải mở đầu thật tốt!

Hít sâu một hơi, trước tiên đè nén cảm xúc trong lòng xuống, Chu Quân Uyên ra lệnh cho Cầm Tú đưa nước nóng đèn hầu hạ mình rửa mặt, lại lệnh cho Bán Hạ chải đầu cho mình, đeo trâm cài tóc mặc kệ cũng không mất đi sự tao nhã, cũng không để ý *đi ễn %da&nl@equy%don đến điểm tâm, lập tức dẫn theo Cầm Tú, nàng ở đây đã hơn một tháng, nhưng đây là lần đầu bước ra đại viện to lớn.

Tây Trữ Hầu phủ đường đường là nhất phẩm Hầu phủ, đương triều tân quý, phủ đệ có bao nhiêu xa hoa long lẫy không cần phải nói.

Nhưng Chu Quân Uyên cũng không nhìn kỹ, trong lòng đều tràn đầy suy nghĩ phải làm những gì, nói những gì khi gặp Ninh phu nhân.

Cầm Tú biết hiện tại nàng không nhớ những chuyện trước đây, lập tức đi theo nàng còn thỉnh thoảng chỉ điểm mấy câu.

Chủ tớ hai người nói chuyện qua lại, cũng không lâu lắm lập tức đến Nghi Lan Viện của Ninh phu nhân. Ngay tại cửa chạm mặt ba nữ tử, nhìn trang phục kia, không thể nghi ngờ chính là các tiểu thư của Hầu phủ.

Chu Quân Uyên đang âm thầm rầu rĩ nên không để ý đến ba vị tiểu cô tử (em gái chồng) với này mà bước qua, nàng là chủ tử nên bước qua không cần hành lễ, Cầm Tú sau lưng nàng đã quỳ gối xuống hành lễ: “Nô tỳ thỉnh an Đại tiểu thư, Tam tiểu thư, Tứ tiểu thư!”

Người có vóc dáng nhỏ nhất nhưng cũng xinh đẹp nhất trong ba người cười hi hi tiến lên khoác tay Chu Quân Uyên, thân thiết nói: “Nhị tẩu, thân thể người đã khỏe hơn chưa? Thời gian trước biết người bị bệnh, ta đã muốn tới thăm người, nói chuyện với người, nhưng di nương sợ ta bị lây bệnh, không cho ta đi, nói là đợi Nhị tẩu khỏe lên, tới thăm người lúc nào cũng được? Vì vậy ta không có đi, người sẽ không trách ta chứ?”

Lại nghiêng đầu thiên chân vô tà (ngây thơ hồn nhiên) hỏi: “Tại sao hôm nay Nhị tẩu lại tới Nghi Lan Viện? Hay là phu nhân tìm người có chuyện?” Bởi vì nghiêng đầu, bông tai vàng ròng hình giọt nước khảm phỉ thúy rủ xuống bên cạnh má đung đưa, trâm hoa quấn quanh búi tóc, thật sự xinh đẹp đáng yêu.

Nhỏ tuổi nhất, cuộc sống xa hoa nhất, mặc dù đeo đồ trang sức đơn giản nhưng vừa nhìn đã biết giá trị xa xỉ... Ánh mắt chợt lóe lên, Chu Quân Uyên đã xác định nữ tử này chính là Tứ tiểu thư Hầu phủ Tề Hàm Thiên, bởi vậy vội cười nói: “Ta đã khỏe lên rất nhiều, đa tạ Tứ muội muội quan tâm.”

Không chút dấu vết rút cánh tay mình về, vừa cười vừa khom người làm lễ ra mắt: “Đại muội muội, Nhị muội muội, thời gian gần đây có khỏe không?”

Chỉ là nụ cười trên mặt không thay đổi nhưng trong lòng đã kêu khổ không ngừng.

Thì ra Tề Hàm Thiên cũng không phải do Ninh phu nhân sinh ra, mà là ái thiếp của Tề Hanh, Phùng di nương sinh. Năm đó do Ninh phu nhân có thai nên Chu Thái phu nhân làm chủ thu nạp Phùng di nương vào cửa làm thiếp của Tề Hanh, bởi vì tướng mạo d13nd 4n(lequy)don đẹp, làm việc dịu dàng thận

trọng, từ trước đến giờ rất được Tề Hanh sủng ái, trong một tháng có hơn nửa tháng đều nghỉ ngơi ở chỗ của nàng. Lại bởi vì sinh được Tam thiếu gia Hầu phủ Tề Thiếu Hạo, Từ cô nương Tề Hàm Thiên, và lại hầu hạ Chu Thái phu nhân rất chu đáo, rất được Chu Thái phu nhân coi trọng, vì vậy địa vị trong phủ không tầm thường.

Nếu chỉ là như thế này, cũng còn chưa lạ, Tề Hanh vẫn chậm chạp không lập Thế tử, Tề Thiếu Hạo rất chăm chỉ đọc sách, rất được tiên sinh coi trọng, cũng rất được Tề Hanh yêu thích, kể từ đó, trong phủ Phùng di nương mơ hồ tranh đấu cùng với Ninh phu nhân.

Suy nghĩ xoay chuyển liên tục, Chu Quân Uyển thật sự hận không thể tìm một góc nào đó không có người, hung hãn tát chính mình, không, phải nói là hung hãn tát Chu Quân Uyển chân chính mấy bạt tai rồi.

Trước tiên tạm bỏ qua không nói đến Chu Thái phu nhân, chỉ nói đến Ninh phu nhân và Phùng di nương, mà Phùng di nương được Hầu gia sủng ái, thiếp thì tính là gì? Nói một cách thẳng thừng thì chẳng qua người chỉ là một nô tì, nhìn dáng vẻ thân thiết của Tề Hàm Thiên, chỉ sợ là ngốc từ cũng có thể nhìn ra giao tình (tình cảm qua lại, bạn bè) của nàng và Phùng di nương rất tốt!

Rõ ràng không đi lấy lòng chủ nhân chân chính, lại qua lại thân thiết với cái đinh trong mắt của chủ nhân chân chính, nếu Chu Quân Uyển là phu nhân, cũng khó mà không hận nàng, ban đầu Ninh phu nhân sẽ bày mưu đặt kế cho Lục Vi bỏ thuốc vào thuốc dưỡng thai của nàng, về tình cũng có thể tha thứ rồi!

Bạn đang đọc truyện *Độc Thiếp Năm Quyển* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15: Ninh phu nhân

Edit: Nhận

Thấy Chu Quân Uyển chủ động chào hỏi hai người, Tề Đại tiểu thư Tề Hàm Chi mặc y phục màu hồng nhạt thêu thái điệp trên nửa tay áo, cùng với Tề Tam tiểu thư Tề Hàm Bình mặc y phục hồng cánh sen thêu hoa sen bằng chỉ bạc trên viền áo cũng vội vàng khom người trả lễ: “Đa tạ Nhị tẩu quan tâm, bọn muội cũng khỏe!”

Đợi sau khi đứng dậy, Tề Hàm Chi còn bổ sung thêm một câu: “Nhìn khí sắc của Nhị tẩu tuy tốt hơn nhưng người lại gầy đi không ít, chắc là thân thể vẫn chưa hoàn toàn hồi phục như cũ?”

Chỉ một câu nói này, Chu Quân Uyển lập tức xác định thân phận của hai người.

Tuy rằng Tề Hàm Chi là trưởng nữ của Hầu phủ, nhưng lại là thứ xuất, mẫu thân ruột thịt lại mất sớm, cho dù từ nhỏ được nuôi dưỡng trong viện của Ninh phu nhân nhưng cũng không kiêu căng, ngược lại rất thiện thân thiện với trên dưới tất cả mọi người trong phủ, khiến cho Chu Thái phu nhân cho tới chúng người làm đều yêu thích; không thể so được với Tam tiểu thư Tề Hàm Bình, mặc dù nàng cũng là thứ xuất nhưng mẫu thân ruột thịt của nàng Chúc di nương vẫn còn khỏe mạnh, mặc dù sự sủng ái của Tề Hanh đối với nàng không bằng Phùng di nương, trong một tháng chỉ có hai ba ngày nghỉ tại nơi của nàng, cho nên việc đối nhân xử thế của nàng (Tề Hàm Bình) không khôn khéo như Tề Hàm Chi, thường ngày trong lòng nghĩ cái gì đều thể hiện trên mặt.

Giống như vào giờ phút này, mặc dù Tề Hàm Bình cũng hành lễ với Chu Quân Uyển, nhưng sự ngạo mạn thể hiện trên mặt người ngoài nhìn vào đều có thể thấy, hơn nữa đứng cạnh Tề Hàm Chi với biểu hiện ăn cần trên gương mặt, ai ưu ai kém, cao thấp có thể nhận ra.

Nhưng theo như Chu Quân Uyển, nàng tình nguyện giao thiệp với người có cái gì cũng đều viết trên mặt như Tề Hàm Bình, dù nàng ta ương ngạnh phách lối, mặt mộc trên đỉnh đầu cũng không muốn giao thiệp với người có danh tiếng rất tốt, dịu dàng hào phóng như Tề Hàm Chi, thật đúng là ‘chó không sủa sẽ cắn người’, ai biết lúc nào, bất tri bất giác nàng bị gài bẫy?

Nhưng mà trước mắt không phải là lúc nghĩ đến những thứ này, việc cấp bách hiện tại là đi vào thỉnh an Ninh phu nhân.

“Đa tạ Đại muội muội quan tâm, thân thể ta đã khỏe hơn nhiều rồi!” Chu Quân Uyển cười đáp lời Tề Hàm Chi, không muốn trì hoãn thời gian nữa, chủ động đổi đề tài: “Đứng rồi, chắc mấy vị muội muội cũng tới đề thỉnh an phu nhân? Thời gian cũng không còn sớm nữa, chúng ta mau vào thôi, tránh cho lão nhân gia nàng đợi lâu!”

Lời này vừa nói ra, toàn trường đều kinh hãi, Tề Hàm Thiên không nhịn được lập tức kêu lên thất thanh: “Nhị tẩu vội vàng tới đây là thỉnh an phu nhân?”

Gương mặt Tề Hàm Chi cùng Tề Hàm Bình cũng hiện lên kinh nghi (kinh ngạc và nghi ngờ), giống như là nghe được chuyện gì không thể tưởng tượng được.

Giả vờ không thấy vẻ mặt ngoài ý muốn của ba người, Chu Quân Uyển gật đầu cười nói: “Đúng vậy, phu nhân là thân phận trưởng bối, thỉnh an phu nhân, hầu hạ người chính là bổn phận của đám tiểu bối chúng ta, trước đây là ta không hiểu chuyện, lần này bị bệnh một trận, ngược lại có rất nhiều chuyện ta đã nghĩ thông suốt, say này còn có nhiều chuyện cần ba vị muội muội chỉ điểm thêm cho ta, đừng chê ta ngu dốt!”

Trong lòng cũng đang thầm than, Tề Hàm Chi nghe được nàng (Chu Quân Uyển) vội vàng tới thỉnh an Ninh phu nhân, cũng là ngoài ý muốn, có thể suy ra trước đây và hiện tại nàng đã nghĩ thông suốt, thật sự không thể tưởng tượng được!

Chu Quân Uyển nói xong, không nhìn phản ứng của ba người nữa, xoay người đi vào trong viện.

Tỷ muội ba người Tề Hàm Chi đứng phía sau, hai mắt nhìn nhau một cái, trong mắt ít nhiều vẫn có kinh nghi, cuối cùng cũng không thể tiếp tục luống cuống nữa, cũng đi vào theo.

Chu Quân Uyển còn tưởng rằng Ninh phu nhân là một người rất uy nghiêm, lạnh lùng cứng rắn, trong mắt không cho phép có một hạt bụi, nếu không làm sao sẽ làm ra chuyện độc sát d(ien d4\$nequy đôn tôn tử ruột thịt của mình, dù sao thì hồ dữ cũng không ăn thịt con.

Nhưng mà ngoài dự liệu của Chu Quân Uyển, Ninh phu nhân là một phụ nhân điềm đạm, mỹ lệ.

Dáng vẻ của nàng khoảng chừng hai mươi tám hai mươi chín tuổi, da thịt trong suốt, miệng nhỏ anh đào, vóc người cao gầy, y phục màu vàng nhạt xuống tới nửa ống tay áo, vẩy lụa màu lục, búi tóc vẫn kết, bên trái cài một cái trâm ngọc san hô, dáng vẻ thướt tha mềm mại, xinh đẹp động lòng người... Nếu không phải tỷ muội ba người Tề Hàm Chi vừa tiến vào đã quỳ xuống, cùng nhau nói: “Chúng nữ nhi thỉnh an mẫu thân!”, Chu Quân Uyển đã muốn hoài nghi có phải mình đã đi nhầm nơi, nhận lầm người hay không!

Nhưng Chu Quân Uyển lại biết, nàng tuyệt đối không có đi sai chỗ, cũng không có nhận lầm người, có thể ánh mắt nhận sai người nhưng tâm chắc chắn không nhận lầm.

Hít sâu một hơi, bàn tay nắm chặt lại thành quả đấm, Chu Quân Uyển miễn cưỡng đè nén hận ý mãnh liệt đang muốn phát tác ra vào trong ngực, lập tức tiến lên trước quỳ xuống cung kính hành lễ: “Quân Uyển thỉnh an phu nhân, nguyên phu nhân ngọc thể an khang, vạn phúc kim an!”

Nàng cảm thấy Chu Quân Uyển chân chính không biết đối nhân xử thế, Ninh phu nhân không thích nàng về tình có thể tha thứ, nhưng như vậy cũng không thể giảm bớt hận ý của nàng đối với Ninh phu nhân, dù sao Chu Quân Uyển chân chính cũng không đáng tội chết, vậy mà Ninh phu nhân lại không chút do dự muốn lấy tính mạng của hai người mẫu tử họ, chỉ cần một điểm này, nàng lại cảm thấy chính mình muốn ăn tươi nuốt sống Ninh phu nhân cũng không quá đáng!

Lúc đó Ninh phu nhân đang cùng Tề nhị tiểu thư, đó là nữ nhi ruột của nàng, cũng là đích nữ Tây trư Hầu tiểu thư Tề Hàm Phương nói chuyện, nhìn thấy tỷ muội ba người Tề Hàm Chi đi vào cũng không thấy có gì đặc biệt, nhưng nhìn thấy Chu Quân Uyển tiến vào cùng với các nàng lại hơi kinh ngạc, ngoài sự kinh ngạc lại thoáng qua cảm giận, nhưng chỉ thoáng qua rồi biến mất, thay vào nụ cười ôn hòa, nàng tay Chu Quân Uyển: “Tại sao hôm nay Uyển nhi có thời gian rảnh tới thăm ta? Người đã khỏe hơn chưa? Đứng lên hết đi!”

Chu Quân Uyển cũng không đứng lên, vẫn khụy gối cung kính nói: “Đa tạ phu nhân quan tâm, Quân Uyển đã khỏe hơn nhiều rồi! Trước kia là Quân Uyển không hiểu chuyện, thường chọc cho phu nhân tức giận, nhưng phu nhân ngài đại nhân đại lượng, cũng không so đo với ta, vẫn đối đãi với ta như là con ruột, bọn tỷ muội d*ien d)4nl equysd0n trong nhà đều hòa thuận, nhưng ta thì thật là hồ đồ, làm ta thật sự xấu hổ vô cùng. Ta thật sự cảm kích nhưng lại không có gì để báo đáp, chỉ có thể sau này tận hiếu với phu nhân báo đáp đại ân đại đức của phu nhân!”

Nghe nàng nói xong, chẳng những có thể nịnh hót Ninh phu nhân, còn không dấu vết tán dương bốn vị tiểu thư, mà quan trọng nhất là, nàng không hề đề cập tới Chu Thái phu nhân, đám tỷ muội Tề Hàm Chi nghe xong trong lòng ai nấy đều thoải mái, sắc mặt của Ninh phu nhân cũng hòa hoãn không ít.

Chỉ có Tề Hàm Phương, gương mặt cười như không cười: “Nhị tẩu bị bệnh lần này, hiểu chuyện hơn trước kia, ta có câu này khó nghe, Nhị tẩu bị bệnh lần này thật sự rất tốt, nếu có thể bệnh sớm hơn, mẫu thân và Nhị ca cũng có thể thoải mái dễ chịu hơn!”

Thân là đích nữ duy nhất của Hầu phủ, toàn thân Tề Hàm Phương rất có phong thái, đương nhiên tỷ muội Tề Hàm Chi còn lâu mới sánh bằng, tuy nàng chỉ mặc y phục màu trắng đơn giản thêu hoa văn mai lan trúc, là quần nguyệt sắc, trên đầu cũng chỉ đeo trâm phượng nhỏ, lại bởi vì sống lưng thẳng tắp, cử chỉ tự nhiên mà khiến những nữ tử trong nhà không dám biểu lộ ra sự kiêu ngạo của mình, mặc dù nàng có năm phần tương tự tỷ muội trong nhà, lại chói lọi khiến người ta nhìn mà không rời mắt, từ đó lập tức xem nhẹ những người khác.

Đây chính là cảm giác lúc này của Chu Quân Uyển, cảm giác mình rất khó đòi ánh mắt khỏi người Tề Hàm Phương.

Suy nghĩ một chút, đón nhận ánh mắt của nàng, thành khẩn nói: “Nhị muội muội nói rất đúng, trước đây đều là ta bị hồ đồ, lần này bị bệnh, đã nghĩ thông suốt rất nhiều, kính xin muội muội đại nhân không chấp lỗi tiểu nhân, về sau chỉ bảo ta nhiều hơn, để ta có thể hiếu thuận hơn với phu nhân, hầu hạ Nhị gia, làm tròn bổn phận của mình!”

Bạn đang đọc truyện *Độc Thiếp Năm Quyền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 16: Cuộc chiến lời lẽ

Edit: Nhận.

Chu Quân Uyển nói xong, gương mặt Tề Hàm Phương không che giấu được sự kinh ngạc, trong mắt Ninh phu nhân cũng lóe lên vẻ kinh ngạc.

Nụ cười trên mặt cũng không thay đổi, giọng điệu cũng ôn hòa giống ban đầu, còn không thiếu sự vui mừng: “Người có thể nói ra những lời ấy, có thể thấy được là đã hiểu chuyện hơn trước đây, cũng đã chứng chắc hơn nhiều, chỉ tiếc là lúc này Chu Thái phu nhân đi lễ Phật vẫn chưa trở về, nếu không thấy người hiểu chuyện, chứng chắc như vậy, chắc chắn người sẽ rất vui mừng!”

Chu Quân Uyển nghe vậy, ngượng ngùng cười một tiếng, nhỏ giọng nói: “Đều là do Thái phu nhân cùng phu nhân có phương pháp giáo dục, chỉ cần nhìn mấy vị muội muội thì biết rõ, trước đây Quân Uyển không hiểu chuyện, may mắn là đã tỉnh ngộ cũng không tính là quá muộn, nếu không thật sự đã phụ lòng Thái phu nhân và phu nhân trong ngày thường nhọc lòng dạy dỗ rồi.”

Sau khi nghe Chu Quân Uyển nói xong, Ninh phu nhân không nhịn được trong mắt lại lộ vẻ kinh dị, trên dưới đánh giá Chu Quân Uyển một lần, sau đó nhìn Tề Hàm Phương bên cạnh cười nói: “Người cái nhà đầu này bình thường ngu ngốc miệng lưỡi vụng về, mới vừa rồi nói lại không có sai, mặc dù Nhị tẩu người bị bệnh một trận, đã hiểu chuyện hơn trước kia nhiều, rõ ràng vẫn là đôi mắt này cái miệng này lại làm người ta rất yêu thích, cái này gọi là trong họa có phúc!”

Ngừng lại một chút, giọng điệu dần dần thấp xuống: “Chỉ tiếc tôn tử của ta không có phúc, nếu không ngày này sang năm hán đã gọi ta là ‘tổ mẫu’ rồi...” Nói xong lại cúi đầu, đôi mắt ngập nước.

Tề Hàm Phương thấy vậy vội vàng tiến lên đỡ nàng ngồi xuống, nhỏ giọng trách: “Nương, đã là chuyện của quá khứ rồi, ngài còn nhắc tới làm gì? Đừng làm tổn thương thân thể.”

Tề Hàm Chi đứng bên dưới cũng vội gật đầu phụ họa nói: “Đúng vậy mẫu thân, đã là chuyện của quá khứ, không nên vì chuyện này là làm tổn thương thân thể của lão nhân gia ngài.”

Ninh phu nhân nghe vậy, ngừng khóc, thở dài nói: “Làm sao ta lại không biết đây đã là chuyện của quá khứ? Chi là ta luyến tiếc thôi...” Vừa nói vừa đưa tay lên lau nước mắt, nhân cơ hội không dấu vết nhìn Chu Quân Uyển một cái.

Chỉ thấy khuôn mặt Chu Quân Uyển cũng bi thương, nhưng cũng chỉ thở dài nói: “Chi là ta không có phúc, thật sự không nên để phu nhân đau lòng, là do ta không đúng!” Nàng lập tức nói một hơi.

Ninh phu nhân nhìn thấy, lại càng đề cao cảnh giác.

Tính tình Chu Quân Uyển, Ninh phu nhân cũng biết rõ, từ đầu tới cuối là một người thẳng tính, trong lòng nghĩ cái gì, trên mặt đều hiện lên hết. Lần này nàng ta tính toán như vậy, không nói đến việc nàng ta nói những lời nói sắc bén, chỉ nói đến Lục Vi, trên dưới cả nhà đều biết, nếu là trước kia, dù phí tâm che giấu trước mặt nàng (Ninh phu nhân) như thế nào, cũng ít nhiều tỏ ra giận chó đánh mèo.

Nhưng tình hình trước mắt này, ngoài trừ bi thương, nàng (Chu Quân Uyển) không còn cảm xúc nào khác, ngoài miệng chỉ nói mình không có phúc, may là nàng không nhìn ra dấu vết gì, thật đúng là chuyện ma quỷ gì cũng có thể xảy ra, chuyện này quá kỳ quái, cũng không phải nàng không cảnh giác, nàng (Ninh phu nhân) cảm thấy nàng (Chu Quân Uyển) có mưu đồ!

Ninh phu nhân đang phán đoán, Tề Hàm Thiên đang ngồi hàng cuối cùng chợt đứng lên, tiến lên trước nửa bước vén áo thi lễ, cười nói: “Nữ nhi có một việc, nên muốn thỉnh giáo mẫu thân! Chưa tới hai tháng nữa, chính là đại thọ sáu mươi của tổ mẫu, nữ nhi rất muốn tự mình làm quà tặng để biểu lộ hiếu tâm của mình đối với ngài ấy, nhưng lại không biết nên làm cái gì, mẫu thân có kiến thức sâu rộng, cho nên muốn xin mẫu thân cho nữ nhi ý kiến!”

Trong lúc nói chuyện, thừa dịp Ninh phu nhân vẫn chưa chú ý thì nhanh chóng nháy mắt với Chu Quân Uyển, không cần nói cũng biết ý muốn giải vây cho nàng.

Chu Quân Uyển coi như không thấy ánh mắt của Tề Hàm Thiên, vẫn khom lưng cúi thấp đầu bộ dạng đáng thương, nhưng trong lòng đang không biết là có nên cảm tạ Tề Hàm Thiên hay nói nàng ta giúp qua loa cũng được rồi. Mà bởi vì Chu Thái phu nhân không muốn gặp Ninh phu nhân, Phùng di nương là người nàng (Chu Thái phu nhân) nâng đỡ sau này, là cái đinh trong mắt cái gai trong thịt của Ninh phu nhân, nếu Tề Hàm Chi hay là Tề Hàm Bình giải vây còn đỡ hơn một chút, nhưng đây lại là Tề Hàm Thiên, lại nói đến Chu Thái phu nhân, điều này đã chạm đến việc kiêng kỵ nhất của Ninh phu nhân rồi, nghĩ cũng biết lúc này trong lòng Ninh phu nhân đang rất hận nàng!

Đúng như dự đoán nụ cười trên mặt Ninh phu nhân lập tức nhạt đi rất nhiều, mặc dù vẫn đang cười, nhưng %dien#d an)lequ y%don nụ cười không chạm tới đáy mắt: “Người nào lại không biết Tứ nha đầu người là người hiểu Thái phu nhân nhất, thường xuyên nói người là áo bông nhỏ tri kỉ của lão nhân gia nàng? Ta nghĩ chỉ cần là đồ của người tặng, không cần biết là cái gì, lão nhân gia nàng cũng rất vui vẻ, người cứ tự mình quyết định, cần gì phải hỏi ta những điều như thừa này? Người nói đúng không Uyển nhi?”

Chu Quân Uyển cũng biết Ninh phu nhân sẽ không dễ dàng buông tha cho mình, vì vậy khi ném đề tài này đến trên người mình cũng không giật mình, miễn cưỡng cười cười, nói: “Mọi người đều biết Thái phu nhân thích nữ hài, giống như ta chỉ là một đứa cháu gái bà con xa, nhưng từ trước đến giờ đều rất yêu thương, huống chi mấy vị muội muội ở đây đều là cháu gái ruột thịt của ngài? Giống như phu nhân đã nói, không cần biết mấy vị muội muội tặng cái gì, cũng là rất vui vẻ, không thể không thích được!”

Cười cũng không vội nhìn phản ứng của Ninh phu nhân, vẫn đứng khom lưng trầm tĩnh như lúc ban đầu.

Ngoài cửa chợt truyền đến tiếng cười: “Chà trách những người đứng ngoài cửa lại nói Nhị phu nhân càng ngày càng chứng chắc, có phong thái hơn xưa, hôm nay chính tai được nghe những lời nói của Nhị phu nhân, chân thành mà nói muốn cho người ta không kính phục cũng khó khăn!”

Cũng xấp xỉ tuổi Ninh phu nhân, mũi cao môi anh đào, mắt phượng mày ngài (đôi mắt xinh đẹp), đuôi lông mày xéch lên, dáng người yếu điệu, dưới khóe miệng nổi bật nốt ruồi, một phu nhân xinh đẹp mặc y phục hoa lệ bước vào.

Phu nhân xinh đẹp này có đến sáu bảy phần tương tự Tề Hàm Thiên, nhưng mà đôi môi của nàng đầy đặn hơn một chút, đuôi mày khóe mắt cũng bộc lộ ra mấy phần phong tình quyến rũ hơn một chút. Một chút phong tình này khiến bộ dáng cùng khí khái của nàng không hề thua kém Ninh phu nhân.

Chu Quân Uyển nhìn một cái lập tức biết rõ vị phu nhân xinh đẹp này là ai. Mẩu thân ruột thịt của Tề Hàm Bình, Chúc di nương và một người thiếp khác của Tề Hành Ôn di nương cũng đã tới 9dien*đan%le!quydon chính phòng thính an từ sớm, đang đứng hầu bên cạnh Tề phu nhân, phụ nhân xinh đẹp trước mắt này, không thể nghi ngờ chính là người Tề Hành sủng ái nhất, mẫu thân ruột thịt của Tề Hàm Thiên, Phùng di nương.

Phùng di nương tiến lên, quỳ xuống thính an Ninh phu nhân: “Muội muội thính an tỷ tỷ! Hôm nay tới trễ, là muội muội sơ sót, kính xin tỷ tỷ đừng để trong lòng!”

Tuy lời nói khiêm nhường, cũng không đợi Ninh phu nhân cho đứng lên đã tự động đứng lên, cười cười nhìn Chu Quân Uyển, nhìn thế nào cũng thấy tràn đầy ngạo mạn cùng xem thường.

Nụ cười trên mặt Ninh phu nhân càng ngày càng nhạt, giống như vô ý nhìn đại nha hoàn thân cận Bích Loa đang đứng hầu bên cạnh.

Bích Loa lập tức cười giòn giã mở miệng: “Không phải Phùng di nương tới muộn cũng là chuyện thường xuyên hay sao? Nếu ngày nào cũng đến sớm, đó mới thật sự là chuyện hiếm lạ, theo ý của nô tỳ, nếu phu nhân thật sự đặt trong lòng, chỉ sợ đã cảm thấy không thoải mái một thời gian dài rồi!”

Phùng di nương nghe xong, nụ cười trên mặt cũng dần phai nhạt, nhưng cũng không mở miệng nói chuyện, chỉ nhìn thoáng qua nha hoàn Lưu Lam bên cạnh.

Lưu Lam lập tức cười nói với Bích Loa: “Bích Loa tỷ tỷ nói lời này thật kỳ lạ, đêm qua Hầu gia nghỉ ngơi ở chỗ Phùng di nương, vậy chẳng lẽ buổi sáng di nương chúng ta không cần hầu hạ Hầu gia rửa mặt dùng bữa trước khi ra khỏi phủ hay sao? Thái phu nhân cũng đã nói qua, đêm trước Hầu gia nghỉ ngơi trong viện của người nào, vậy ngày hôm sau người đó cũng không cần tuân theo quy củ, chỉ cần một lòng hầu hạ Hầu gia cho chu đáo là được, hôm nay di nương chúng ta biết rõ đạo lý hiểu rõ quy củ, sau khi hầu hạ Hầu gia xong lập tức tới đây thính an phu nhân, chẳng lẽ như vậy cũng có lỗi?”

Bạn đang đọc truyện *Độc Thiếp Năm Quyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 17: Bày tỏ lập trường

Edit: Nhận.

Bích Loa bị lời nói của Lưu Lam làm cho tức giận, nụ cười trên mặt cũng khó bảo trì được nữa, dù sao nàng cũng là đại nha hoàn thân cận bên cạnh Ninh phu nhân, trước mặt nhóm chủ tử tuổi còn trẻ cũng có mấy phần thể diện, thì càng không cần nói trước mặt đám hạ nhân có bao nhiêu thể diện, làm sao có thể đặt Lưu Lam một nha hoàn bên cạnh di nương vào trong mắt, làm sao mà dè xuống con tức này?

“Hừ...” Hừ cười một tiếng, muốn dùng lời nói ném trở về cho Lưu Lam.

Không ngờ lại nghe Ninh phu nhân lạnh lùng ho khan một tiếng trách mắng: “Đủ rồi, cầm miệng cho ta! Đi theo ta bao lâu rồi mà ngay cả quy củ cơ bản nhất cũng không học được? Phùng di nương tuy chỉ là một di nương, nói một cách thẳng thừng chỉ là một nô tỳ, nhưng cuối cùng vẫn là một quý thiếp, là một nửa chủ tử, cũng cao hơn một đứa nha hoàn như ngươi một bậc, nơi nào đến phiên ngươi được mở miệng? Còn không mau xin lỗi nàng?”

Ngoài mặt là trách cứ Bích Loa, nhưng bên trong đang ám chỉ ai, tất cả mọi người ở đây đều có thể nghe ra.

Mặt mày Phùng di nương lập tức sung huyết đỏ bừng, vừa là thẹn thùng, thẹn là vì thân phận mình thấp kém chỉ có thể làm thiếp, vừa là tức giận, tức giận là vì ngay trước mặt đám tiểu bối cùng nha hoàn lại không chừa lại mặt mũi cho nàng!

Bích Loa đã thay vào nụ cười ngọt ngào, tiến lên đứng đối diện với Phùng di nương khom người xuống: “Mới vừa rồi nô tỳ hồ đồ, không phân biệt được tôn ti trật tự nên mới chống đối di nương, kính xin di nương đại nhân đại lượng, không nên chấp nhặt với nô tỳ!” Cũng không biết là cố ý hay vô ý, hai chữ ‘di nương’ được nàng nhấn mạnh và kéo dài.

Mặt Phùng di nương càng đỏ hơn, quay đầu trách mắng Lưu Lam: “Ngươi là thứ gì, lại dám chống đối với người bên cạnh của phu nhân! Lập tức đi ra ngoài quỳ xuống, quỳ đến khi nào Bích Loa cô nương hết giận mới thôi, nếu không, ngươi hãy thu xếp quần áo cắt ra khỏi phủ, miếu ta rất nhỏ, không chứa nổi vị đại Bồ Tát là ngươi!”

Lưu Lam bị trách mắng gương mặt đỏ lên, kìm nén ủy khuất chạy ra bên ngoài rồi quỳ xuống, Phùng di nương lại tươi cười, vén áo quỳ xuống thi lễ với Ninh phu nhân, cười lạnh nói: “Đều là do muội muội không biết quân giáo, khiến cho đám nô tài ngang ngược không biết quy củ, kính xin phu nhân thứ tội! Tuy rằng Thái phu nhân đau lòng những người làm phận thiếp như chúng ta nên mới cho phép chúng ta không cần tới đây, nhưng dù sao muội muội cũng là thân phận nô tỳ, làm sao mà có thể vì sung mãn mà quên hết quy củ?”

Ngừng lại một chút, khẽ vuốt thái dương cười quỵt rữ: “Huống chi nếu thật sự nghe lời Thái phu nhân, trong một tháng muối muối cũng chỉ tới thỉnh an phu nhân được mấy lần, như vậy trong lòng muối muối cũng cảm thấy không hay cho lắm!”

Lần này, đến phiên mặt Ninh phu nhân *dien\$4n3^quydon sung huyết đỏ bừng lên rồi, nhưng mà tất cả đều là tức giận. Tien nhân này là có ý gì, là đang nhắc nhở nàng rằng trong một tháng có hơn nửa tháng trượng phu của nàng nghỉ ngơi ở chỗ nàng ta hay sao? Hừ, đúng thật là loại người dễ tiện không lên được mặt bàn, cũng không nghĩ lại, coi như hàng đêm cái đồ bạch nhãn lang Tề Hanh nghỉ ngơi ở chỗ của người, phu nhân Tây trử Hầu cũng chỉ có ta!

Thấy Ninh phu nhân nghiêm mặt không nói lời nào, một phòng đầy người vội vàng cúi thấp đầu, không dám thở mạnh, rất sợ sảy một cái, lửa chạm đến người.

Chỉ có gương mặt Tề Hàm Phương hiện lên sự tức giận không cam lòng, cặp mắt phun lửa nhìn Phùng di nương muốn mở miệng thay mẫu thân trút con giận.

Nhưng chưa kịp mở miệng, đã bị đôi mắt Ninh phu nhân quét tới, một đôi mắt lạnh lùng mà mười lăm năm qua nàng chưa từng thấy, trong lúc nhất thời không khỏi sợ hãi, lời mắng Phùng di nương vừa đến miệng cũng lập tức nuốt trở lại.

Ninh phu nhân nghĩ, Tề Hàm Phương là nữ nhi duy nhất của nàng, đường đường là đích nữ duy nhất của phủ Tây Trử Hầu, tài mạo song toàn, cho dù tương lai tiến cung làm nương nương, cũng hoàn toàn đủ tư cách, sao có thể vì Phùng di nương một kẻ không biết xấu hổ dễ tiện vô lại mà trở thành kẻ sa cơ thất thế, trên lưng mang tiếng xấu ‘can thiệp vào chuyện phòng the (là cái chuyện tạo ra con người, haha) của phụ thân, ý vào thân phận hiệp đáp thiếp thất của phụ thân’, thậm chí tương lai tốt đẹp có thể cũng không còn? Đó mới thật sự là vì nhỏ mắt lớn, đánh mất dưa hấu mà đi lượm hạt vừng!

Vì vậy để ngăn chặn Tề Hàm Phương lên tiếng, dùng ánh mắt nghiêm khắc trước nay chưa từng có ngăn cản nàng. Muốn thu thập con tiện nhân Phùng Tổ Lan kia, tự nàng sẽ ra tay, thật sự không đáng làm bẩn miệng và tay của nữ nhi bảo bối của nàng!

Phùng di nương thấy vậy, ánh mắt càng ngày càng tự mãn, người là chính thất phu nhân đương gia chủ mẫu thì sao, vẫn không làm gì được ta!

Nhưng cũng biết đạo lý trước sau, chuyện chuyển biến tốt lập tức thu, đôi mắt đẹp quét mọi người trong phòng một lượt, sau đó nhìn Chu Quân Uyển, cười hi hi chủ động đổi đề tài: “Cũng lâu rồi ta chưa nói chuyện cùng với Nhị phu nhân, vừa đúng lúc hôm qua Hầu gia thưởng cho ta cây tặc, không biết Nhị phu nhân có thể tới chỗ của ta ngồi một chút?”

Tuy biết rằng việc quan trọng nhất chính là thấy mọi chuyện chuyển biến tốt lập tức thu, nhưng cuối cùng vẫn là nhịn không được lại khiêu khích Ninh phu nhân thêm một lần nữa, đến nỗi Ninh phu nhân nhìn Chu Quân Uyển bằng ánh mắt rất sắc bén.

Đương nhiên Chu Quân Uyển cảm nhận được ánh mắt sắc bén không chút che giấu rơi trên đỉnh đầu mình, vốn là bởi vì lúc trước Ninh phu nhân rơi vài giọt nước mắt cá sấu khi nhắc tới đứa bé nàng đã cố kìm nén giận dữ, bi phẫn, mà lúc này lại cảm nhận được ánh mắt của nàng ta, chỉ một chút nữa thôi nàng thật sự sẽ không nhịn được mà xông lên trước đâm mũi mắt nàng ta!

Dùng hết tự chủ toàn thân, cố kìm chế bản thân, nhìn Phùng di nương, nhàn nhạt nói: “Lời ấy của di nương là sai rồi, ta cũng là thê thiếp của Nhị gia, có đạo lý nào mà vô duyên vô cớ chạy vào phòng thiếp thất của phụ thân? Truyền ra ngoài, sẽ bị người ta chê cười, kính xin di nương sau này đừng nói những lời như vậy, tránh làm thành trò cười khiến di nương và ta mất đi sự tôn trọng!”

“Người!” Phùng di nương không ngờ đến Chu Quân Uyển sẽ nói nặng lời như thế, lúc này gương mặt đỏ bừng, ánh mắt nhìn Chu Quân Uyển như muốn phun ra lửa.

Một bên Tề Hàm Thiên cũng tức giận đỏ mặt tía tai, lập tức đứng lên, cười lạnh nói: “Nhị tẩu cũng biết đạo lý này, vậy khi Nhị tẩu là đích tiểu thư nhà quan thư hương mà cam chịu hạ tiện làm (diend a%on lequyd*on thiếp cho Nhị ca thì đã không còn tư cách để nói nữa rồi, hôm nay vãn đã đóng thuyền, Nhị tẩu muốn có sự tôn trọng, cũng không sợ làm trò cười cho thiên hạ sao?”

Còn nhỏ tuổi, nói chuyện cũng rất có lực sát thương!

Tâm tình Chu Quân Uyển sắp sửa hồng бет, với lại cũng đã quyết định hạ quyết tâm, ngày hôm nay tỏ thái độ sau này lập trường của mình và Phùng di nương cũng khác nhau rồi, đương nhiên không sợ đắc tội Tề Hàm Thiên, vì vậy cười lạnh, cũng không muốn cãi lại.

Không nghĩ tới Ninh phu nhân lạnh lùng mở miệng: “Từ cô nương cảm thấy Nhị tẩu người nói không đúng sao, mà tại sao ta lại cảm thấy nàng biết rõ nặng nhẹ? Ngược lại Từ cô nương người, người lại dám nói như vậy với trưởng tẩu sao? Người cũng đừng có quên, Nhị tẩu của người là do Thái phu nhân tự mình làm chủ gả cho Nhị ca người làm Nhị phu nhân chỉ thứ hai, vượt xa thiếp thất tầm thường, người không tôn trọng nàng, chẳng phải là người cũng không tôn trọng Thái phu nhân? Lần này ta nể tình người còn trẻ người non dạ, ta sẽ không phạt nặng, sau khi trở về sao chép một trăm lần <Hiếu Kinh> cho ta là được, nếu còn có lần sau, đừng trách ta không khách khí!”

Nói mấy câu ngắn ngủn, lập tức chụp mũi cho Tề Hàm Thiên cái tội ‘Bất hiếu’, với lại chỉ bằng vào việc Tề Hanh sủng ái Phùng di nương, ngay lúc chánh thê quân giá thứ nữ, nàng ta cũng không có tư cách chen miệng vào, dù sao theo như luật pháp mà nói, Tề Hàm Thiên là nữ nhi của Ninh phu nhân, không phải là nữ nhi của nàng

Chỉ đành phải trơ mắt nhìn gương mặt trắng bệch, đôi mắt đỏ đỏ của Tề Hàm Thiên, uất uất ức ức khom người, lĩnh phạt của Ninh phu nhân còn phải tạ ơn: “Nữ nhi đa tạ mẫu thân dạy bảo, lần sau sẽ không tái phạm!”

Chương 18: Xem xét tình thế

Cầm Tú đỡ tay Chu Quân Uyển đi dọc hành lang gấp khúc ở Điều Lan Ngọc Thế, đi theo bên người là nha hoàn Hồng Tiêu mặc một thân lục y điểm hoa vàng, trên mặt trần ngáp tươi cười, bên cạnh còn một tiểu nha hoàn tay đang cầm cái khay đồ đựng một khối lục phi thủy và khối hồng bảo thạch được mài dũa tinh tế.

Hồng Tiêu cùng Bích Loa ở bên cạnh phu nhân làm Đại nha hoàn thân cận, cuộc sống hạnh phúc không nói, đối đãi với người khác cũng hết sức hòa ái, không phân biệt chủ tớ, lúc nào phu nhân cũng miêng treo nụ cười, thật khiến người khác yêu thích.

Vì vậy cả một đường đi, các nha hoàn ma ma chạm mặt nàng đều phải cung kính gọi một tiếng “Cô nương”, “Tỷ tỷ”.

Nhưng khi nhìn sang Chu Quân Uyển cùng hai nha hoàn theo sau ai nấy đều biến sắc. Nhị phu nhân không phải từ trước đến nay không vừa mắt phu nhân, dù có rảnh đến mức người cũng không bước vào Nghị Lan viện của phu nhân nữa bước sao? Thế mà giờ lại cùng Đại nha hoàn thân cận của phu nhân là Hồng Tiêu cô nương vừa nói vừa cười, đáng vẻ ở chung rất hòa thuận. Còn cái khay lục phi thủy, hồng bảo thạch kia nữa, ai mà chẳng biết phu nhân yêu thích ngọc. Nhìn tình hình trước mắt, hẳn là ban cho Nhị phu nhân rồi, chẳng lẽ phủ này lại sắp thay đổi rồi sao?

Trở lại Ý Tùng viện của mình, một phen hàn huyên tiễn Hồng Tiêu đi, chuyện thứ nhất Chu Quân Uyển làm đó chính là phân phó Văn ma ma: “Làm phiền ma ma dẫn Kim Linh, Ngân Linh đi Tây sương phòng dọn dẹp, sáng mai đưa Vân Cẩm trở về, buổi chiều thỉnh an phu nhân ta sẽ báo việc này lên.”

Lúc đó Văn ma ma đang dùng ánh mắt ghét bỏ dò trên bàn, thạch lưu xa xỉ thì làm sao, nghĩ tới lời Hồng Tiêu vừa nói: “Phu nhân đem vật yêu thích nhất ban cho Nhị phu nhân, chính là mong đợi Nhị thiếu phu nhân chiếu cố cho Nhị thiếu phu nhân, cùng Nhị phu nhân phân ưu, giúp Tề gia khai chi tán diệt, Nhị phu nhân đừng phụ sự khổ tâm của phu nhân.” Nếu không phải bà cố kị Kim Linh, Ngân Linh còn ở bên ngoài, chắc chắn bà sẽ đập bể cái đồ này.

Bà nghe Chu Quân Uyển lại càng mất hứng, há mồm muốn khuyên Chu Quân Uyển.

Lại thấy nàng làm vẻ mặt kiên trì, hẳn đã sớm đưa ra quyết định, chưa chắc đã nghe lọt tai lời bà khuyên chỉ đành phải buồn buồn đáp: “Dạ, lão nô đi an bài ngay!” Nói rồi liền dẫn Kim Linh, Ngân Linh ra ngoài làm việc.

Cầm Tú thấy nói này bốn bề vắng lặng, hướng Chu Quân Uyển nhỏ giọng: “Nô tì có câu này không biết có nên nói hay không?”

Thấy Chu Quân Uyển khẽ gật đầu nàng mới tiếp tục nói: “Mới vừa rồi sao ngài lại trở mặt với Phùng di nương? Phùng di nương là mẫu thân của Tam gia và Tứ tiểu thư, lại được Hầu gia sủng ái không suy bao nhiêu năm, trước mặt phu nhân rất có thể diện, đến phu nhân còn phải nể mặt ba phần, lúc trước cũng giúp đỡ chúng ta không ít. ....Ngài dù không thân thiết với Phùng di nương nhưng cũng không nên đối đầu với bà ta. Hôm nay ngài lại đắc tội với cả Tứ tiểu thư, ngày sau ngài định tính sao?”

Còn có một câu Cầm Tú chưa nói, phu nhân bởi có quan hệ với Thái phu nhân nên cũng không không có thay đổi thái độ với Nhị phu nhân, không quan tâm Nhị phu nhân trước mặt bà ta lấy lòng như thế nào, mà Phùng di nương lại rất có tiếng nói trước mặt phu nhân, nếu một ngày Thái phu nhân không thích Nhị phu nhân nữa, đợi đến một ngày sẽ sinh ra hiềm khích với Nhị phu nhân, như vậy chẳng phải là hai bên đều đắc tội, ngày sau sống càng ngày càng khó khăn.

Còn không bằng trước sau như một, chỉ lấy lòng Thái phu nhân!

Chu Quân Uyển biết Cầm Tú chưa nói hết, không trả lời vấn đề của nàng mà ngược lại hỏi: “Chúng ta là người của phòng nào? Nữ chủ nhân chân chính của phủ này là ai? Tước vị Hầu gia trong tương lai sẽ rơi vào trong tay ai?”

Ý tứ của Cầm Tú nàng hiểu, giống với khi nàng kinh doanh, hai nhà đều hứa hẹn, muốn ăn cả là không được. nhưng cũng bởi vậy mà nàng mới tỏ rõ lập trường của mình, hàng nàng muốn mua không thoát khỏi tay mới chắc chắn có phần thắng, nếu không kết quả chỉ có công dã tràng.

“Nhưng...” Nàng hỏi liên tiếp ba vấn đề, Cầm Tú nửa hiểu nửa không: “Tuy là thế nhưng phủ Hầu gia chưa có Thế tử, Phùng di nương lại được sủng ái, ai biết tình hình tương lai thế nào? Ngộ nhớ. ...., chẳng lẽ trong phủ không có đất dung thân cho chúng ta?”

Chu Quân Uyển nghe vậy liền cười mỉa mai: “Phùng di nương cho dù có được Hầu gia cung chiều, lại được lòng Thái phu nhân thì sao? Lập nữ lập nữ (?), lời này tuy không dễ nghe, tương lai coi như Tam gia kế tước Hầu, Tây Trữ Hầu Thái phu nhân cũng chỉ là một phu nhân, cái nhà này không có chỗ ngồi của Phùng di nương, huống hồ, Thái phu nhân sớm muộn cũng về Tây Thiên, mà Hầu gia chắc chắn không để người tố cáo là “ái thiếp diệt thế”, hơn nữa ông ta cũng không dám đắc tội bên ngoại phu nhân, dám để Tam gia kế tước. Hầu gia không phải không có con trai trưởng, đâu chỉ một mà còn có tận hai người con, nếu chúng ta không tỏ rõ lập trường, theo sát phu nhân, tương lai chúng ta mới chính là không có đất dung thân.”

Nửa thật nửa giả nói một hồi, nàng thở dài: “Còn nữa, không theo phu nhân còn biết làm thế nào? Đến đứa bé ta còn không bảo vệ nổi. Chuyện lần này, ta sẽ không để cho nó được lặp lại.”

Chỉ là nói đến chuyện kể tước, Chu Quân Uyển ngược lại không hiểu, đại gia Tề Thiếu Diễn hay Tề Thiếu Du đều cùng một mẹ, ai làm Thế tử cũng như nhau mà? Tề Thiếu Diễn ốm yếu từ nhỏ, Tề Thiếu Du lại gian xảo, tâm địa độc ác, từ lâu hẳn đã có thể đảm đương một phía rồi, Ninh phu nhân vẫn có thể nhìn, không bàn bạc với Tề Hanh đưa hắn lên làm Thế tử? Coi như bà ta có thể nhìn nhưng vị phụ thân là Tổng đốc Giang Nam và vị huynh trưởng Công Bộ Thị Lang có thể nhìn hay sao? Xem ra Phùng di nương cũng thật sự có mấy phần bản lãnh, có thể ăn chắc lòng của Tề Hanh đến sít sao, nàng nên vụng trộm giúp bà ta (Phùng di nương) một tay hay không đây?

Nói xong Cẩm Tú liền bừng tỉnh: “Nô tỳ đã hiểu ý tứ của Nhị phu nhân! Chúng ta là người của chi thứ hai, tước Hầu không rơi trên đầu Đại gia thì chính là Nhị gia, Thái phu nhân cũng sẽ có một ngày đi nhắm mắt xuôi tay, chúng ta nếu giao hảo cùng Phùng di nương chính là đang đối nghịch với phu nhân, nếu trở mặt với Phùng di nương chính là đang lấy lòng phu nhân, cũng khó trách vừa rồi phu nhân ban cho Nhị phu nhân đồ vật yêu thích, xem ra phu nhân vừa lòng với thái độ của Nhị phu nhân.”

Chỉ là càng nói âm thanh càng thấp: “Chỉ là quá uất ức Nhị phu nhân!” Rõ ràng kẻ thù gần trong gang tấc lại không thể báo thù rửa hận, ngược lại lại phải trước mặt lấy lòng nịnh hót, mới nghĩ thôi mà đã hít thở không thông.

“Uất ức?” Chu Quân Uyển cúi đầu nhìn vết máu trên bàn tay trắng nõn ngọc ngà của mình, đây chính là khi bà ta nhắc tới đứa bé khiến nàng vô thức phải bấm tay mới có thể giữ bình tĩnh: “Ta không thấy uất ức. Hôm nay không khổ*, chưa chắc ngày mai đã ngọt. Ngày trước Việt Vương Câu Tiễn ném mật nằm gai mà rửa hận, ta có chút uất ức này thì có là gì.”

*khổ ở đây có nghĩa là đắng, mà cũng có nghĩa là đau khổ.

Huống chi uất ức này so với cái chết thảm của nàng kiếp trước của nàng thật không đáng, nịnh hót trước mặt phu nhân nàng chịu được.

Chu Quân Uyển nói xong liền nâng cao thanh âm phân phó Cẩm Tú: “Đi hái cho ta chút hoa bách hợp, ta muốn làm bách hợp cao (một loại bánh), chiều nay sẽ đưa qua viện phu nhân, cũng để lại một chút cho Nhị gia, nếu phu nhân cùng Nhị gia cùng thích thì sáng mai ta sẽ làm nhiều một chút cho các bà tử, nha hoàn trong phủ.” Nhất là phải đưa cho đại gia Tề Thiếu Diễn.

Hừ, Ninh thị, người giết hài nhi của ta, ta sẽ để cho người vĩnh viễn đừng mong có tôn tử, có nhiều Thạch Lựu ngọc điều hơn nữa cũng đừng nghĩ có! Chẳng những không có tôn tử, ta còn muốn hủy diệt tất cả mọi người sống ở đây, để cho người biết cái gì gọi là sống không bằng chết!

Bạn đang đọc truyện *Độc Thiếp Năm Quyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 19: Tâm khác nhau

Edit: Nhận.

Đợi sau khi thình an xong lại đuổi tất cả mọi người đi ra ngoài, mụ mụ chấp sự cũng đều tản đi, Ninh phu nhân phát phát tay, lệnh cho nhà hoàn hầu hạ trong phòng đều lui ra bên ngoài, chỉ để lại thị tì tâm phúc Vương Đại Quý Gia.

Ước chừng hết một nén nhang, sau đó không vui không buồn hỏi Vương Đại Quý Gia: “Người nói xem, hôm nay cái đứa hồ mị tử (hồ ly quyền rũ người khác) kia có phải gặp ma hay không, thế nào lại biến thành một người khác vậy?”

Vương Đại Quý Gia xưa nay là một người cẩn thận, ngay trước mặt chủ mẫu, thì càng là cực kỳ thận trọng, suy nghĩ trong chốc lát, sau đó cân nhắc nói: “Gặp ma hay không gặp ma cũng khó mà nói, nhưng mà theo như lão nô nhìn thấy, không giống với trước đây, cũng không biết là vì duyên cớ gì.”

Chân mày Ninh phu nhân lập tức chau lại càng chặt hơn: “Cũng không phải bỗng nhiên thu lại sắc bén không tranh giành không ghen tuông, không nói đến việc hiểu biết quy củ biết tiến biết lùi, khi ta nhắc đến đứa bé kia cũng không thấy nàng ta tức giận, mượn chuyện này để nói chuyện của mình, lại nói là bản thân mình không có phúc, còn có nửa điểm tình cảm và thể diện cũng không cho con tiện nhân Phùng Tố Lan kia, mà thường ngày bọn họ cũng qua lại thường xuyên. .... Chuyện này cũng quá kỳ quái, một người cho dù muốn thay đổi, cũng không thể không có một chút khân trương nào, giống như là biến thành một người khác? Không đúng, như vậy sẽ không có câu nói ‘Giang sơn khó đổi, bản tính khó dời’.”

Sau khi nghe Ninh phu nhân nói xong, Vương Đại Quý Gia cũng nhíu chặt chân mày: “Nghe phu nhân nói như vậy, chính xác là có chút kỳ quái! Nhưng mà lão nô nghe nói, lúc trước đúng là nàng ta gần như mất mạng, một chân cũng đã bước vào Quỷ môn quan, không chừng cũng có thể là bởi vì đã chết qua một lần rồi, tính tình chuyển biến đã nghĩ thông suốt, cho nên mới biến thành một người khác như vậy?”

Chỉ cần không phải là người ngu đến mức không có thuốc nào cứu được nữa, nên biết đạo lý ‘Đi một ngày đàng học một sàng khôn’ .... Ninh phu nhân nghe Vương Đại Quý Gia nói xong, cũng bình thường trở lại một chút, khoát tay nói: “Thôi thôi, không đề cập tới những chuyện xúi quẩy này nữa! Chỉ là, mặc dù nàng ta hôm nay hiểu chuyện, người cũng không được lơ là cần phải chú ý bên kia thêm nữa, tại sao lại khác thường như vậy, ai biết nàng ta lại có mưu đồ nào khác không? Ta không muốn cả ngày đánh chim, bị chim mổ vào mắt! Thêm cả kẻ tiện nhân nơi đó, người cũng phải chú ý nhiều một chút cho ta, ta không tin là không thể nào đập cho nàng ta một cước thật là đau!”

Nói xong lại nghĩ đến việc một chút tình cảm và thể diện Chu Quân Uyển cũng không cho Phùng di nương, không khỏi vỗ tay nở nụ cười sáng khoái: “Ta sớm nghĩ tới không cho con tiện nhân kia mặt mũi, thế nhưng nàng ta lại biết tôn ti trật tự có sự khác biệt, tưởng rằng ý vào sự sùng ái của Hầu gia, mà

có thể làm mưa làm gió! Thế mà nàng ta lại không biết đường xuống nước, lại không nghĩ rằng, hôm nay cái đồ hồ mị tử kia lại vì ta mà hung hăng xả giận giùm ta, trước đây ta còn nghĩ, tại sao chén thuốc kia lại không thể nào chấm dứt tính mạng của nàng ta, ngăn chặn hậu hoạn? Ngược lại giữ nàng ta lại, ngày hôm nay có chỗ dùng như vậy! Chỉ tiếc lão bất tử kia hôm nay không có ở trong phủ, nếu không để cho nàng biết hai viên đại tướng dưới tay của nàng chó cắn chó như vậy, không chừng tức giận thành cái dạng gì đấy!”

Vương Đại Quý Gia cười gât đầu nói: “Chuyện ngày hôm nay xác thực thật sảng khoái, chẳng những cho vị kia thật mất mặt, Tứ tiểu thư cũng nháo đến không còn mặt mũi, chỉ sợ trong thời gian ngắn, các nàng đứng ngồi không yên rồi!” Nói xong lại nhú chân mày, lập tức nói: “Chỉ là ít ngày nữa Thái phu nhân sẽ quay trở về, lấy sự thiên vị trước sau như một của lão nhân gia nàng, chỉ sợ phu nhân không chiếm được chuyện gì tốt...”

“Nếu bà ta có muốn thiên vị đi chăng nữa, cũng không thể không nói đến chữ ‘lý’?” Ninh phu nhân lập tức cười lạnh: “Ta đang có lý, cho dù đến Kim Loan Điện, ta cũng không sợ bà ta! Huống chi, chuyện này là do người của bà ta gây ra, có quan hệ gì với ta đâu? Ta còn ước gì bây giờ bà ta trở về ngay lập tức, sau khi bà ta nhìn thấy chuyện này, có phải là gương mặt đen sì như đáy nồi hay không, chỉ có thể nuốt phải quả đắng, có khổ mà không nói được!” Nói xong, lại không nhịn được mà vỗ tay cười lớn.

Ninh phu nhân ở chỗ này sảng khoái không dứt, nhưng trong vườn hoa bên viện của Phùng di nương lại không thể yên vui như vậy, mặt đen lại hùng hùng hổ hổ trở về phòng, trút giận lên bình sứ cao cổ nửa người khắc hoa văn mỹ nhân ngay cạnh cửa, trong nháy mắt bị ném thì những mảnh vụn.

Nhưng ném như vậy cũng không trút hết cơn giận trong lòng Phùng di nương, sau khi vào phòng đứng đứng nổi giận, một bộ trà men sứ mã não màu thiên thanh trên bàn cũng bị nàng ta quét hết xuống đất lập tức vỡ tan tành, đôi mắt đỏ ngầu ngồi trên giường, chợt vỗ mạnh một cái lên bàn nhỏ trên giường, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Khá lắm, cái đồ tiểu tiện nhân vong ân phụ nghĩa, lại dám ngay trước mặt hạ nhân trong phòng, không cho ta chút mặt mũi nào, uống công trong ngày thường ta xem người như người của mình, lại đáng thương cho Tứ tiểu thư bị cái đồ điểm già kia trách phạt, hai kẻ tiện nhân một già một trẻ, để xem ta làm gì các người!”

“Di nương cẩn thận kéo làm tay bị thương!” Một nha hoàn tâm phúc khác của nàng là Lưu Hà nhìn thấy, vội tiến lên cười lạnh khuyên nhủ: “Thân thể di nương là vàng là ngọc, coi như là tức giận, cũng không thể lấy thân thể của mình ra trút giận có đúng không?”

Trong lúc khuyên nhủ, Lưu Hà đã cầm bàn tay vừa vỗ cái bàn nhỏ của Phùng di nương lên nhìn kỹ, thấy lòng bàn tay trắng nõn cùng ngón tay thon dài không có vết trầy, móng tay được cắt xén tỉ mỉ cũng không bị gì, thở dài một hơi nhẹ nhõm, nói: “May mắn là không có nơi nào bị thương, ngài cần phải biết xưa nay Hầu gia thích nhất là đôi bàn tay này của ngài, nếu bị thương chỗ nào, Hầu gia sẽ đau lòng thành bộ dạng gì đấy!”

Khuyên can mãi, cuối cùng về mặt của Phùng di nương cũng hòa hoãn chút ít, hừ lạnh nói: “Nếu hẳn thật lòng yêu thương ta, cũng không nên để đồ điểm già kia hăm hại ta, nên sớm lập Tam gia làm thế tử mới đúng, cũng bảo đảm cho cuộc sống thư thái an nhàn của ta sau này, tránh để người khác hăm hại ta!”

Nói tới nói lui, nhưng cũng biết những lời này chỉ có thể nói trước mặt tâm phúc của mình mà thôi, ngay trước mặt những người khác, nhất là ngay trước mặt Tề Hanh, nửa chữ tuyệt đối cũng không được nói, không khỏi hơi chán nản tựa người lên gối, trong lòng không yên hỏi: “Tam gia đâu? Lại đang đọc sách trong phòng sao?”

Lưu Hà vội cười nói: “Vốn là đọc sách ở trong phòng, di nương vừa mới ra cửa, bên kia Hầu gia lập tức gọi người đến, hỏi Tam gia đang làm cái gì? Nói là để Tam gia sửa soạn một chút, cùng lão gia ra khỏi nhà đi tiếp khách, chuẩn bị vì kỳ thi Hương!”

“Hà? Biết là khách nào không, còn có những ai tiếp khách không?” Phùng di nương lập tức hứng thú, ngồi thẳng người, vẻ mặt tươi cười hỏi.

“Nghe nói là Lại bộ Đại Nhân và Quốc Tử Giám Đại Nhân, còn có Nhị gia cũng đều đi, ta nghe tiểu tử truyền lời *dien&danl equy d o &n nói, Hầu gia mời được mấy vị Tướng Quân tiếp khách, ý muốn mưu tính tiền đồ cho Tam gia!” Lưu Hà thấy Phùng di nương hỏi, lập tức nói hết những chuyện mình nghe được cho Phùng di nương.

Phùng di nương nghe xong, cuối cùng tâm tình cũng chuyển biến khá hơn, âm thầm nghĩ ngợi, tuy rằng cái đồ điểm già kia có hai đứa con trai, mà có một đứa là đồ tàn phế bỏ đi, miễn cưỡng đi được vài bước người khác cũng phải lập tức đến đỡ, đến nỗi đến nay cũng đã hơn hai mươi ba, thế thất một người cũng còn chưa cưới được, một người lại không được Hầu gia sủng ái, mỗi ngày thấy không phải là trùng mắt thì là trọn mắt, hiếm khi có sắc mặt tốt.

Không thể sánh với Hạo nhi của nàng, chẳng những đáng người tốt, đọc sách cũng rất chăm chỉ, rất được Thái phu nhân yêu thích, Hầu gia cũng mấy lần âm thầm cảm thán với nàng, nói rằng tuy mình có ba nhi tử, cũng chỉ có Hạo nhi của nàng cực kỳ giống với hần lúc còn trẻ....Nghĩ tới, không nhịn được từ từ nở nụ cười, đến nay Hầu gia vẫn không lập thế tử, chẳng phải nói rõ rằng trong lòng hần vẫn còn do dự chưa quyết định được hay sao? Có thể thấy được ai chết vào tay ai, vẫn là không biết trước được!

Bạn đang đọc truyện *Độc Thiếp Năm Quyền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 20: Bách Hợp cao

Edit: Nhận.

Giờ Thân sơ khắc (giờ Thân là từ 15h – 17h, ý ở đây là chỉ gần đến 17h tối), Chu Quân Uyển mang theo cái mâm đồ rực được Cẩm Tú đặt lên trên một cái khay bằng gốm sứ khắc hoa văn núi non tinh xảo, lại đi đến Nghi Lan viện, thỉnh an Ninh phu nhân.

Lúc đó Ninh phu nhân đang ở cùng ba tỷ muội Tề Hàm Chi, Tề Hàm Phương, Tề Hàm Bình, cùng Vương Đại Quý Gia và đám thị tỳ đang chọn mấy bức tranh thêu, trên giường trên bàn trên bàn nhỏ đầu đầu cũng bày đầy những bức tranh thêu, có chần thêu hình uyên ương nghịch nước màu đỏ chói, có bao gối thêu tương sắc phượng vĩ la, có tấm đệm thêu đo hoa mẫu đơn đỏ thắm, màn trướng thêu sóng nước nhiều màu trăm điệp bay lượn, còn có nhiều loại đồ trang trí tinh mỹ màu sắc rực rỡ, cùng các đồ vật nhỏ nhỏ...

Vừa nhìn thì biết đang trang trí lại phòng.

Nhìn thấy Chu Quân Uyển đi vào, trên mặt Ninh phu nhân không có biểu hiện gì khác thường. Tề Hàm Chi cùng đám nha hoàn len lén nhìn ánh mắt của nàng, trong mắt tràn đầy vẻ đồng tình, trong ánh mắt của Tề Hàm Phương cùng Tề Hàm Bình viết đầy sự khinh thường cùng vui sướng khi người gặp họa.

Chu Quân Uyển nhìn phản ứng của đám người trong phòng, thì lập tức biết rõ Ninh phu nhân đang vì Nhị thiếu phu nhân tương lai mà chọn đồ trang trí phòng, may cũng không nhú một cái, vẻ mặt như thường tiến lên quỳ gối hành lễ với Ninh phu nhân: “Thỉnh an phu nhân!”

Ninh phu nhân cười nâng nâng tay: “Đứng lên đi, chúng ta là người một nhà, không cần đa lễ!” Ninh phu nhân vô tình hay cố ý quan sát nàng một chút, thấy gương mặt của nàng bình tĩnh không giống như giả vờ, suy nghĩ một chút, sau đó chỉ bức tranh thêu trên giường nói: “Ta cùng các vị muội muội của ngươi chọn lựa hết nửa ngày, cũng vẫn chưa chọn được món nào hợp tâm ý, không bằng ngươi giúp ta chọn đi? Sau này chủ mẫu vào cửa, biết được những vật dụng này đều do ngươi một tay chọn lựa, gặp được một người săn sóc hiểu chuyện như ngươi, còn không phải sẽ rất vui mừng!”

Rõ ràng trong lời nói còn có thâm ý khác, nghe xong mọi người không hẹn mà đưa mắt nhìn Chu Quân Uyển, trong nháy mắt cả gian phòng lập tức yên tĩnh, thậm chí tiếng kim rơi xuống đất cũng có thể nghe được.

Lại thấy nét mặt Chu Quân Uyển vẫn không thay đổi, mỉm cười nhìn Ninh phu nhân nói: “Có thể phân ưu vì phu nhân, là bổn phận cũng là phúc phận của Quân Uyển, nhưng mà Quân Uyển kiến thức nông cạn, sợ rằng chọn đồ không hợp tâm ý của phu nhân và thiếu phu nhân, ngược lại không hay, không bằng vẫn là phu nhân tự tay lựa chọn, ta chỉ đứng bên cạnh góp ý một chút, coi như là phu nhân tự mình giúp ta mở mang tầm mắt, không biết ý của phu nhân thế nào?” Trong lòng Chu Quân Uyển cũng đang cười lạnh, vị Nhị thiếu phu nhân tương lai này có thể thuận lợi vào cửa hay không, vẫn còn chưa biết được!

Sau khi trải qua chuyện buổi sáng, đối với việc phản ứng của Chu Quân Uyển hiện nay rõ ràng không giống với trước đây, Ninh phu nhân cũng không hề cảm thấy giật mình nữa, ngược lại có cảm giác không đoán được Chu Quân Uyển muốn làm gì.

Không dự đoán được, lại càng thêm đề phòng cùng không thoải mái, loại cảm giác này, giống như là lực lượng dự trữ đã lâu, cuối cùng giống như đánh một quyền vào vai bông, đừng nói là đã thương người, một tiếng động nhỏ cũng không có, thật khiến cho người ta mất hứng cùng khó chịu!

Lập tức lại hứng thú, phát tay nói: “Thôi, chọn lâu như vậy rồi, cũng hơi mệt mỏi, ngày hôm nay tới đây thôi, đợi sáng mai có thời gian rảnh lại tiếp tục chọn, dù sao thời gian vẫn còn dài, không cần vội vàng gấp gáp.”

Vương Đại Quý Gia nghe xong, vội vàng dẫn đám hạ nhân nhẹ nhàng rút lui đi ra ngoài.

Chu Quân Uyển nhân cơ hội bụng cái đĩa đựng Bách Hợp cao tự tay mình làm trên tay Cẩm Tú qua, đưa đến trước mặt Ninh phu nhân, cười nói: “Đây là món điểm tâm mà mấy ngày trước Quân Uyển rảnh rỗi cùng nha đầu trong viện nghĩ ra, bởi vì Bách Hợp cao này cần có hương vị của hoa bách hợp, cho nên thuận tiện đặt một cái tên gọi là ‘Bách Hợp cao’, phu nhân nếm thử một chút ăn có ngon không? Nếu là cảm thấy ngon miệng, về sau Quân Uyển cũng sẽ thường xuyên làm đưa tới hiếu kính với phu nhân!”

Ngay trước mặt đám tiểu bối và hạ nhân đầy phòng, Chu Quân Uyển lại nói những lời ngọt ngào như vậy, Ninh phu nhân trước sau như một ‘khoan dung hiền lành’ đương nhiên sẽ không thể không cho nàng mặt mũi, gật đầu một cái: “Thật làm khó ngươi có hiểu tâm, những chuyện này giao cho bọn hạ nhân làm là được rồi!” Sau đó cầm lên một khối điểm tâm bỏ vào trong miệng.

Lại không nghĩ rằng, điểm tâm này lại hợp khẩu vị như vậy, mềm ngọt ngon miệng mà lại không ngấy, khó có được dinh dính mà lại không dính răng, cắn thoải mái, mà lại còn có mùi hương của Bách hợp thơm ngát... lập tức không tự giác vút hết những ý nghĩ ứng đối qua loa ra sau đầu, không nhận được lại lấy thêm một khối bỏ vào trong miệng nuốt xuống, sau đó hỏi Chu Quân Uyển: “Bách Hợp cao này, là dùng gạo nếp để làm?”

Chu Quân Uyển vội cười nói: “Hồi phu nhân, chính là dùng gạo nếp làm. Trước tiên nấu gạo nếp cho chín, phơi khô sau đó bỏ vào máng bằng đá trong, giã không ngừng nghỉ cho đủ ba canh giờ, lại thêm vào các loại nguyên liệu, chưng trên lửa một canh giờ, vậy là xong rồi.”

“Trái lại đã làm khó cho ngươi rồi!” Ninh phu nhân gật đầu một cái, nhẹ nhàng lau khóe miệng sau đó cười nhìn *dien%đanLeq uy*don ba tỷ muội Tề Hàm Chi nói: “Tỷ muội các ngươi cũng nếm thử một chút, không nên phụ lòng tay nghề của Nhị tẩu các ngươi!”

Tỷ muội ba người Tề Hàm Chi lập tức đứng dậy, tiến tới mâm sứ đựng điểm tâm, theo thứ tự mỗi người lấy một miếng điểm tâm bỏ vào trong miệng.

Đợi sau khi ăn xong, Tề Hàm Chi lập tức khen: “Tay nghề của Nhị tẩu thật sự là tốt, Bách Hợp cao này ngon hơn cả điểm tâm đầu bếp phủ ta làm, sắc hương vị chẳng thiếu thứ gì!”

Chính là Tề Hàm Phương cùng Tề Hàm Bình, mặc dù ngoài miệng không nói gì, nhưng ánh mắt nhìn Chu Quân Uyển cũng hoàn hảo hơn xưa, xem ra là

cảm thấy điểm tâm cũng không tệ.

Chu Quân Uyển vội thẹn đỏ mặt cười nói: “Đại muội muội khen không đúng rồi, tay nghề của ta thấp kém, làm sao dám so sánh với đầu bếp trong phủ chứ? Cũng chỉ là đúng dịp hợp khẩu vị của phu nhân và các vị muội muội thôi.”

Dừng một chút, lại nói: “Điểm tâm này hợp với trà minh tiền Long Tĩnh, mùi trà thơm ngát cùng với điểm tâm trong veo, khiến cho hương vị thơm hơn một chút, thật đúng là sự kết hợp hoàn hảo!”

Đã sớm có một nha hoàn lanh lợi lập tức đi lấy trà minh tiền Long Tĩnh tới, mọi người nhận lấy sau đó lại ăn một khối điểm tâm Bách Hợp cao, đúng là mùi hương thơm ngát trong khoang miệng, không nói ra được tiếng ngon, nhưng ít nhiều cũng lộ ra biểu tình hưởng thụ.

Chu Quân Uyển nhìn thấy vậy, lại vội vàng cười nói: “Nếu như phu nhân và các vị muội muội thích, vậy sau này ta sẽ thường xuyên làm đưa tới hiểu kính phu nhân, khoản đãi các vị muội muội, như vậy có được không?”

Ninh phu nhân cười cười: “Ngươi đã có tâm như vậy, sau này chúng ta lại có lộc ăn, nhưng mà ngươi cũng không cần vất vả như vậy, vẫn là nên nghỉ ngơi để hồi phục thân thể, phục vụ lão Nhị cho tốt!”

“Tạ phu nhân dạy bảo, Quân Uyển nhất định sẽ phục vụ Nhị gia thật chu đáo, sẽ không để phu nhân lo lắng!” Chu Quân Uyển vội quỳ gối xuống cung kính đáp, xem chừng Ninh phu nhân đang muốn dọn cơm, lập tức nói đến chuyện Vân Cẩm muốn chuyển tới viện của mình, sau đó lấy lý do phải trở về phục vụ Tề Thiếu Du, phải xin phép cáo từ.

Ninh phu nhân cũng không giữ nàng lại, chỉ sai người dọn cơm lên, cùng tỷ muội Tề Hàm Chi dùng cơm, lại cùng các nàng đánh vài (d i)end anlequ y^don ván bài điệp tử (văng!, em cũng không biết bài điệp tử là gì đâu ạ), sau đó sai người đưa bọn họ trở về viện của mình, rồi nhỏ giọng nói với Vương Đại Quý Gia: “Khách quan mà nói, cái đồ hồ mị tử kia thật đúng là không giống với trước kia rồi, người sai người chủ ý nàng ta nhiều hơn một chút, tránh cho sau này nàng ta gây ra sóng gió gì!”

Vương Đại Quý Gia vội đáp: “Phu nhân yên tâm, ta sẽ chú ý.”

Ninh phu nhân gật đầu một cái, lại hỏi: “Hầu Gia đã trở về rồi sao? Nhị gia đâu? Có uống nhiều rượu không?”

“Chuyện này...” Vương Đại Quý Gia thấy Ninh phu nhân hỏi, mặt lộ vẻ khó xử, chốc lát sau ấp úng nói: “Đã trở về, Nhị gia cũng đã trở về, hai người bọn họ cũng uống hơi nhiều, Nhị gia đã trở về Ý Tùng viện, còn về phần Hầu gia, Hầu gia...”

“Có phải Hầu Gia đi Trình Hoa viện, phải không?” Ninh phu nhân không đợi Vương Đại Quý Gia nói hết lời, đã cười lạnh cắt đứt lời nói của nàng: “Hừ, đúng là loài ruồi bọ chỉ thích bu đến chỗ trúng thối!”

Sau đó quát ra lệnh cho Vương Đại Quý Gia: “Còn lo lắng cái gì, còn không mau sai người múc nước cho ta rửa mặt, ngủ một giấc thật ngon! Đi theo ta bao nhiêu năm, một chút nhân lực cũng không có, thật đúng là một tên nô tài ngu ngốc!”

Vương Đại Quý Gia biết rõ chủ tử nhà mình là giận chó đánh mèo, nhưng cũng không dám vì mình biện bạch một chữ, vội quỳ xuống đất cúi đầu thật thấp đáp một tiếng: “Vâng.” Sau đó lui xuống tự mình đi an bài.

Bạn đang đọc truyện *Độc Thiếp Năm Quyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 21: Tiếp xúc một lần nữa

Edit: Nhận.

Giờ lên đèn, Tề Thiếu Du toàn thân mùi rượu trở lại.

Chu Quân Uyển vội chỉ huy Cẩm Tú cùng Bán Hạ đỡ hấn vào trong phòng, lại lệnh cho Kim Linh đi chuẩn bị canh giải rượu, chính nàng nhận lấy khăn ẩm từ trong tay Ngân Linh, nhẹ nhàng lau mặt và tay cho Tề Thiếu Du.

Tề Thiếu Du hí hóp mắt nằm nghiêng trên giường, hưởng thụ sự hầu hạ của nàng, đợi nàng thu thập thỏa đáng, kéo tay của nàng, lên tiếng hỏi: “Đã ăn cơm chưa? Thường thường đi ra ngoài xã giao đều là như vậy, một bữa bày đầy thức ăn, mười lần thì hết chín lần bụng rỗng mà trở về!”

Bởi vì là ra ngoài xã giao, cho nên hôm nay hấn cố ý mặc trường bào bằng lụa gấm mới màu xanh biển thêu tám đóa hoa, tôn lên dung nhan của hấn, càng hiện ra khuôn mặt như ngọc, phong thần tuấn lãng, vào lúc này tư thế lười biếng gờ tay nhấc chân, lại càng làm cho người ta không thể dời mắt được.

Chu Quân Uyển hơi thất thần, nhưng chỉ trong chớp mắt, đã hồi phục lại tinh thần, lại không nhận được mà âm thầm phỉ nhổ bản thân ở trong lòng, không phải là đẹp hơn người khác một chút hay sao, nhưng cũng không thể thay đổi được hấn là một kẻ chỉ nghĩ cho bản thân mình, người này thật sự là kẻ

đam mê sắc dục, cũng đáng cho nàng nhìn đến thất thân? Đó cũng là trông mặt mà bắt hình dong rồi!

Vừa đúng lúc Kim Linh bung canh giải rượu vào, Chu Quân Uyển thuận thế che giấu sự lúng túng, nhận lấy canh giải rượu bung tới trước mặt Tề Thiệu Du, cười nói: “Lúc ban ngày rảnh rỗi có làm một chút điểm tâm, gọi là ‘Bách Hợp cao’, đã tặng cho phu nhân và các vị muội muội thưởng thức, bọn họ đều nói ăn ngon, về sau để cho ta thưởng xuyên làm. Thiếp thân nghĩ tới Nhị gia ngài ra ngoài xã giao, hơn nữa cũng có thể chưa ăn cơm, vì vậy đặc biệt giữ lại một phần cho ngài, đợi sau khi Nhị gia ngài uống canh giải rượu xong, ta lập tức cho người bung lên để Nhị gia ăn, như vậy có được không?”

Tề Thiệu Du vừa đi vào Ý Tùng Viện thì đã nghe hạ nhân nói cả ngày hôm nay Chu Quân Uyển đều đi đến Nghi Lan Viện thỉnh an Ninh phu nhân, lúc này lại nghe nàng nói như vậy, tâm tình không khỏi cực kỳ vui mừng, gật đầu cười nói: “Nếu mẫu thân và bọn muội muội đều nói ngon, có thể thấy thật sự là rất ngon, như vậy mau mau đưa lên đây cho ta nếm thử.”

Chu Quân Uyển lập tức phân phó Cẩm Tú bung Bách Hợp cao lên, lại phân phó tiếp: “Lấy thêm một bình trà minh tiền Long tỉnh nữa, ăn Bách Hợp Cao thì phải uống cùng trà minh tiền Long Tỉnh, như vậy hương vị mới càng ngọt ngào.”

Cẩm Tú cúi đầu đáp ứng, rất nhanh đã bung trà và điểm tâm đi vào.

Trước tiên, Chu Quân Uyển hầu hạ Tề Thiệu Du uống hết nửa chén nhỏ canh giải rượu, sau đó lấy một khối điểm tâm bỏ vào miệng hắn, ngay sau đó hơi khần trương hỏi: “Thế nào, Nhị gia ăn có thấy ngon không?”

Tề Thiệu Du nuốt hết bánh trong miệng, sau đó gật đầu khen: “Điểm tâm này khó có được, ngọt mà lại không ngán, không giống với các loại điểm tâm khác, không ngọt thì không có mùi vị, nếu ngọt thì lại cực kỳ ngấy, đúng rồi, nàng nói điểm tâm này tên gì?”

“Bởi vì lúc làm có cho thêm hoa Bách Hợp, cho nên thiếp thân thuận thế đặt cho cái tên là ‘Bách Hợp cao’, đơn giản mà dễ nhớ, Nhị gia cũng không nên cười thiếp thân trẻ con dung tục.” Chu Quân Uyển cười nói, sau đó đưa lên tách trà minh tiền Long Tỉnh: “Biết trước giờ Nhị gia thích uống Lư sơn vân vụ, nhưng mà thỉnh thoảng đổi trà cũng không tồi, đổi khẩu vị một chút.”

Tâm tình Tề Thiệu Du rất tốt, uống trà gì cũng được, lập tức nhận lấy tách trà nàng đưa đến uống một ngụm cạn sạch, lại ăn một khối điểm tâm trên tay nàng, trong miệng lập tức tràn đầy hương thơm, tâm tình không khỏi tốt hơn, bất giác hết phân nửa điểm tâm, ăn không ngừng miệng, đứng dậy nói với Chu Quân Uyển: “Đi dạo xung quanh viện với ta cho tiêu cơm, sau đó chúng ta lập tức nghỉ ngơi!”

Chu Quân Uyển muốn nghỉ ngơi sớm, ban ngày vừa xã giao với Ninh phu nhân cùng với đủ loại người, vừa vội vàng làm điểm tâm, nàng đã sớm mệt mỏi, nghỉ muốn ngủ để bù lại rồi, nhưng là nàng không muốn ngủ cùng với Tề Thiệu Du.

Định lấy lý do giống đêm qua: “Gia chẳng lẽ đã quên thân thể của thiếp thân. ...còn chưa hồi phục như cũ? Chung quy cũng không nên. ....chỉ có thể ủy khuất Nhị gia tiếp tục nghỉ ngơi tại chỗ của Vân Cẩm một đêm nữa rồi. Ban ngày thiếp thân đã nói với phu nhân, sáng mai sẽ để Vân Cẩm chuyển tới đây, phu nhân cũng đã đồng ý rồi, tối mai không cần ủy khuất Nhị gia chạy tới chạy lui nữa rồi.”

Tề Thiệu Du nghe vậy, có chút không vui khẽ nhíu mày nói: “Người cứ mong ta đi như vậy?” Sau đó nhớ tới người thường ngày săn sóc cùng ân ái với mình, lại cảm thấy mặc dù miệng nàng nói để cho mình đi, nhưng trong lòng là cực kỳ không thoải mái, chẳng qua là hoàn cảnh cho nên chỉ có thể khuyên hắn đi chỗ khác, lập tức buông lỏng chân mày nói: “Thôi, dù sao cũng còn nhiều thời gian, người nghỉ ngơi cho tốt, sáng mai ta quay lại thăm người!”

Chu Quân Uyển vội khom người đáp: “Vậy sáng mai thiếp thân lại làm Bách Hợp cao, chờ gia trở lại ăn!” Sau đó tiễn hắn ra khỏi viện, nhìn hắn đi xa, ma ma trực đêm đóng cửa kỹ càng, sau đó trở lại trong phòng.

Đêm khuya yên tĩnh, trăng sáng trên cao, chỉ có đèn lồng màu đỏ cô đơn treo trên mái nhà cong cong lại càng nở rộ, càng làm nổi bật lên sự an tĩnh yên lặng của cả khu vườn.

Chu Quân Uyển nằm ở trên giường, trước sau như một mắt mở to, thật lâu vẫn không thể ngủ được.

Bấm ngón tay tính toán, nàng biến thành Chu Quân Uyển đã hơn một tháng, nói cách khác, lúc nàng còn là Thẩm Lương, nàng đã chết ước chừng hơn một tháng, cũng không biết, trong nhà Giend an 13quyĐn nhiều người như vậy, có người nào phát hiện sự khác thường, hoặc là có người phát hiện khác thường, nhưng cái gì cũng không dám nói? Suy nghĩ một chút, cốt nhục tình thâm cũng có thể làm ra việc độc sát nàng, người khác chỉ là giúp đỡ giấu điểm chân tướng, vậy có gì ghê tởm đâu?

Đã trải qua sự đau đớn như mũi dao đâm vào tim, sau khi suy nghĩ những chuyện cũ có thể làm nàng hận đến nghiêng răng nghiêng lợi, tâm tình gần đây của Chu Quân Uyển đã bình tĩnh không ít.

Nhưng chuyện này cũng không thể nói nàng không hận người Thẩm gia và Thôi Phóng, hay là hận ý của nàng cũng theo thời gian từ từ giảm bớt, trên thực tế, nàng càng lúc càng hận bọn họ, chỉ là nàng biết lúc này không thể báo thù được, cho nên cường ngạnh đè nén oán hận vào một góc xó xỉnh, chỉ đợi tương lai có một cơ hội thích hợp, lập tức thả toàn bộ hận ý ra ngoài.

Nàng nghĩ đi nghĩ lại, bất tri bất giác mơ mơ màng màng.

Sau đó, giọng nói của Chu Quân Uyển chân chính xuất hiện trong giấc mơ, càng ngày càng rõ ràng: “Tại sao ngày hôm nay người không giết cái lão độc phụ đó? Nàng ta đã hại chết hài tử của ta, vì sao người không giết nàng ta! Vì sao người không giết nàng ta!”

Giọng điệu của nàng ta như cuồng loạn, bén nhọn mà điên cuồng, hận ý mãnh liệt xen lẫn oán khí đánh úp vào mặt, khiến Chu Quân Uyển không nhận được mà rung mình một cái, thật lâu sau đó mới tìm được tiếng nói của mình: “Ta hiểu tâm tình của người, lúc ban ngày ta đã cảm nhận được hận ý của

ngươi rồi. Ngươi cho rằng ta có thể giết được nàng ta sao? Trong viện của nàng ta có rất nhiều ma ma diend4n3 quyd 0n cùng nha hoàn, ngươi cho rằng chỉ dựa vào sức của một mình ta, có thể giết được nàng ta? Huống chi mặc dù ta giết được nàng ta, ta cũng không sống nổi, vậy huyết hải thâm cừu của ta phải làm như thế nào đây? Cho nên ta sẽ không giết nàng ta, chẳng những sẽ không giết nàng ta mà còn hầu hạ nàng ta thật tốt, để cho nàng sống mà trơ mắt nhìn những người và đồ vật mình quan tâm coi trọng, từng cái một, từng món một bị hủy diệt, để cho nàng ta một khi quay đầu lại, sống không bằng chết!”

Đối với Ninh thị, nàng tính toán như vậy, đối với người Thẩm gia và Thôi Phóng, cũng giống như vậy, và lại chỉ có như vậy nàng mới trút hết oán giận.

Giọng nói kia không vang lên nữa.

Mãi cho đến khi Chu Quân Uyển cho là nàng ta đã đi mất rồi, nàng ta mới trầm thấp nói một câu: “Ngươi phải nhớ kỹ những lời ngươi nói hôm nay!”

Bạn đang đọc truyện *Độc Thiếp Năm Quyền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Một chút tâm tư

Edit: Nhận.

Ban đêm, bên trong Trinh Hoa Viện.

Phùng di nương đang cẩn thận hầu hạ Tây tử hầu Tề Hanh, uống chút rượu, ăn chút thức ăn.

Hắn là một nam nhân rất cao lớn, gương mặt giống Tề Thiếu Du, không, phải nói Tề Thiếu Du rất giống hắn, hai phụ tử đều giống nhau may mắn mất phượng, mũi đẹp để môi mỏng tinh xảo, điểm khác biệt duy nhất chính là, Tề Hanh già hơn một chút, nhưng lại có nhiều sức quyến rũ chỉ thuộc về nam nhân thành thực sành sỏi đời.

“..... Hầu Gia ném thử món này một chút, là thiếp thân cố ý phân phó phòng bếp hầm, chỉ rải thêm một ít kỷ tử, bảo đảm mùi vị giống như lúc đầu, nhất là rất bổ cho thân thể.” Phùng di nương đã ăn cơm từ sớm, vì vậy lúc này chỉ ngồi một bên, ân cần chu đáo rót rượu cho Tề Hanh hoặc là gấp một ít thức ăn cho hắn.

Phùng di nương lập tức gấp một miếng thịt hầm cách thủy đã mềm bỏ vào trong miệng Tề Hanh, hắn hít một hơi hương thụ nhai mấy cái rồi nuốt xuống, sau đó mở mắt ra, nắm lấy bàn tay trắng nõn tròn mịn của Phùng di nương, vừa vuốt ve vừa cười nói: “Lúc ban ngày ăn uống ở bên ngoài, lúc này đang muốn ăn thứ gì đó mềm mềm, đúng là chỉ có ngươi là người hiểu rõ ta nhất!”

“Trong cái nhà này chỉ có Hầu gia là thương yêu thiếp thân nhất, thiếp thân không đau lòng chăm sóc cho Hầu gia, chẳng lẽ lại đau lòng chăm sóc cho người khác hay sao? Cho nên chỉ có thể chăm sóc cho Hầu gia nhiều hơn nữa, như vậy Hầu gia mới có thể yêu thích thiếp thân hơn nữa!” Phùng di nương mỉm cười như tơ, giọng điệu càng thêm ngọt ngào mềm có thể nện ra mật ngọt.

Đương nhiên Tề Hanh hưởng thụ không thôi, lập tức không kịp dùng bữa nữa, tay khẽ dùng lực lôi kéo Phùng di nương ngồi lên chân của mình, nhỏ giọng cười trên nói: “Vừa rồi ngươi có nói muốn chăm sóc ta nhiều hơn nữa, ta đây rất mong chờ!”

Thân thể Phùng di nương mềm nhũn tựa vào trước ngực hắn, nghe được lời hắn nói, cũng không đáp lại, đôi tay nhỏ bé mềm mại không xương thăm dò trong vạt áo của hắn, như có như không trên chộc hắn, đồng thời là lưỡi liếm hầu kết trên cổ của hắn.

Tay và miệng đều được nàng ta sử dụng nhuần nhuyễn, làm sao Tề Hanh có thể chịu đựng được? Không kịp tâm tình, cũng chờ không kịp vào phòng thối đèn, ôm nàng ta đến bên giường đè ép xuống, bắt đầu vận động, trong lúc nhất thời làm ra những hành động yêu thương (ừ, cái này....xấu hổ quá đi), cực kỳ khó coi.

May mắn hai nha hoàn tâm phúc của Phùng di nương là Lư Lam và Lư Hà là người thông minh, sau khi dọn một bàn đầy đủ thức ăn và rượu, chuẩn bị nước nóng lập tức dẫn những người khác trở về phòng của hạ nhân, cho nên hành động yêu thương của hai người cũng không bị người khác nhìn thấy.

Sau khi xong chuyện, Phùng di nương không để ý thất lưng đau nhức, bập chân mềm nhũn, ân cần hầu hạ Hầu gia rửa mặt, chính bản thân mình cũng đi tắm, sau đó hai người nằm trên giường, nghiêm túc nói chuyện.

“...Thiếp thân có một chuyện, muốn hỏi ý kiến của Hầu gia.” Phùng di nương biết tâm tình lúc này của Hầu gia đang rất tốt, vốn là nàng muốn nói cho hắn biết chuyện ban ngày Ninh phu nhân không cho mẹ con các nàng mặt mũi, suy nghĩ một chút, coi như nàng ta không nói, Tề Hanh cũng vẫn biết, cho nên không nói chuyện này mà nói một vấn đề khác đã đè nén từ lâu trong lòng, cẩn thận thăm dò hỏi: “Tam gia năm nay cũng đã mười bảy, sang năm cũng đã mười tám rồi, nhưng chuyện chung thân đại sự lại không có lấy một cái tin tức gì, đồng môn của hắn...đừng nói đến thành thân, nhi tử cũng có vài đứa rồi...”

Tề Hanh day day huyết thái dương nghe Phùng di nương nói: “Mỗi lần thiếp thân nghĩ đến chuyện này, thật sự rất là lo lắng. Thiếp thân cũng biết trưởng ầu có sự khác biệt, vì vậy trước đây không dám nhắc chuyện này với Hầu gia, nhưng hôm nay lại khác, đời sang năm tân Nhị thiếu phu nhân sẽ đến tuổi

cập kê, Nhị gia cũng phải thành thân, thiếp thân nghĩ, có nên suy nghĩ đến chuyện cả đời của Tam gia hay không? Dù sao thì gia đình của chúng ta, cũng không phải là gia đình nghèo hèn, năm ba ngày đã có thể định ra hôn sự, luôn là thăm dò nhau trước, hơn nữa còn có tam thư lục lễ*, cũng không đến ba năm hay năm năm, chỉ cần chuẩn bị trong một năm hay hai năm, dù sao cũng phải có, nếu kéo dài thêm một năm rưỡi nữa, chẳng phải là trì hoãn chuyện cả đời của Tam gia? Thiếp thân cũng biết, những chuyện này đều do phu nhân là chủ mẫu trong cái nhà này quyết định, nhưng phu nhân đối với thiếp thân. ...., Hầu gia cũng biết tình cảnh của mẫu tử thiếp thân, cầu xin Hầu gia làm chủ cho mẫu tử thiếp thân!”

*Là các nghi lễ hôn nhân truyền thống của Trung Quốc. Tam thư bao gồm thư bổ nhiệm, sách lễ và thiếp chúc mừng. Lục lễ gồm lễ nạp thái, vấn danh, nạp cát, thỉnh kỳ, nạp tế, thân nghinh.

Nói xong, lật người ngồi dậy, quỳ gối trên giường, dùng khăn tay che miệng khóc sụt sùi, lộ ra một vùng da thịt tuyết trắng sau gáy, dưới ánh đèn thật sự yếu ớt, vừa nhìn thấy đã thương.

Phùng di nương đi theo Tề Hanh đã mười tám năm, biết hẳn thích nhất chính là bộ dạng điểm đậm đáng yêu của mình, chỉ cần bày ra dáng vẻ này, chỉ cần là nàng yêu cầu, hẳn chưa bao giờ từ chối, cho nên mặc dù bên ngoài là dáng vẻ đau thương, nhưng trong nội tâm lại biết chuyện lần này đã nắm chắc trong tay.

Quả nhiên Tề Hanh không làm nàng thất vọng, kéo nàng dựa vào trong ngực, bảo đảm nói: “Hạo nhi cũng là nhi tử của ta, ta làm sao có thể không đau lòng? Ta đang nghĩ chờ sau khi hân trùng cửu %dien^d anleq uyđ*0n hội thi Hương, lại tiếp tục nói chuyện hôn nhân của hân cũng không muộn, nghe nàng nói như vậy ta thấy nên bắt đầu tìm hiểu từ bây giờ, tránh cho chung thân đại sự sau này của hân bị trễ nãi. Ngươi yên tâm, ta chắc chắn sẽ vì hân mà tìm một mối hôn nhân tốt, cho hân mau chóng thành gia, mới có thể lập nghiệp!”

Thành gia, mới có thể lập nghiệp? Nghe Tề Hanh nói xong, Phùng di nương như mở cờ trong bụng, lại hầu hạ Tề Hanh thêm một lần nữa, mới vô cùng một mối thối tất đèn.

Hôm sau trời vừa sáng, sau khi tiễn Tề Hanh lên triều, Lư Lam và Lư Hà bụng nước nóng đi vào hầu hạ Phùng di nương rửa mặt.

Nhìn thấy giường đệm xốc xếch, hai nha hoàn không nhìn được đều đỏ mặt. Vẫn là Lư Hà có kinh nghiệm hơn, quan trọng nhất là, nàng ta có tâm sự, vì vậy rất là quan tâm hôn sự của Tề Thiếu Hạo, sau khi hầu hạ Phùng di nương lau mặt, lập tức dò hỏi: “Hầu gia đã đáp ứng yêu cầu của di nương rồi sao?”

Mị nhân nhú lại, khuôn mặt Phùng di nương lại bắt đầu nhộn nhạo xuân tình, tự đắc nói: “Có khi nào ngươi thấy ta mở miệng mà Hầu gia không đồng ý không?”

Lư Hà nghe vậy, trong lòng vui mừng, vội cười làm lạnh nịnh nọt nói: “Nô tỳ cũng biết nếu di nương ra tay, có chuyện gì mà không thành!”

Lư Lam không chịu yếu thế, cũng vội cười làm lạnh nịnh nọt nói: “Người nào lại không biết di nương của chúng ta là đầu quả tim của Hầu gia? Đương nhiên di nương nói gì là cái đó, vị kia ở Nghi Lan viện làm sao sánh bằng...”

“Ngươi muốn chết sao, những lời này ngươi có thể tùy tiện nói hay sao?” Còn chưa dứt lời, đã bị Phùng di nương tức giận cắt đứt: “Không cần thận để truyền tới tai vị kia, ngay cả ta cũng không thể bảo vệ cho ngươi! Ta biết ngươi ghi hận nàng ta ngày hôm qua không cho ngươi mặt mũi trước mặt mọi người, nhưng ngươi cũng đừng *d iend 4n)l equyđ 0n quên, ngay cả ta cũng không có quả ngon để ăn, huống chi ngươi chỉ là một đứa nha hoàn? Tốt nhất là ngươi nên giữ mồm giữ miệng cho ta, nếu vì miệng mồm ngươi mà phá hư chuyện tốt của ta, đừng trách ta không niệm tình tình cảm chủ tớ nhiều năm qua!”

Tuy nói Tề Hanh đồng ý làm chủ cho hôn sự của Tề Thiếu Hạo, Phùng di nương biết chuyện này sẽ không thể thiếu Ninh phu nhân, xa không nói, chỉ cần nói đi tìm hiểu các cô nương, thì phải do Ninh phu nhân, chánh thất phu nhân ra mặt, ngộ nhờ đến lúc đó nàng ta bằng mặt không bằng lòng, giấu giấu điểm điểm, khiến cho Tề Thiếu Hạo cưới một thể tử cường hãn, một cô con dâu hữu danh vô thực (không có tiếng tăm), mẫu tử bọn họ muốn khóc cũng không được!

Dù sao chuyện có liên quan đến sinh mạng và tiền đồ của mình, coi như trong ngày thường Phùng di nương có muốn hận Ninh phu nhân, lúc này cũng không dám lỗ mãng, lập tức quyết định trong thời gian này phải cụp đuôi mà đối nhân xử thế, tránh chọc giận Ninh phu nhân, làm hại cuộc sống của Tề Thiếu Hạo, vì vậy mới mắng Lư Lam.

Lại nói Lư Lam đã đi theo Phùng di nương tới nay, bởi vì biết cách nói chuyện, rất được nàng xem trọng, từ trước đến giờ đều là tung hoành trong phủ, lại không nghĩ rằng hai ngày nay liên tiếp bị mắng, lập tức không dám nhiều lời, vội vàng quỳ xuống nhận sai với Phùng di nương: “Di nương thứ tội, nô tỳ nhất thời hồ đồ, về sau cũng không dám nữa!” Đợi sau khi hầu hạ Phùng di nương dùng điểm tâm xong, cũng không thấy nàng có ý đưa mình theo ra ngoài, chỉ dẫn Lư Hà đi thỉnh an Ninh phu nhân, đành phải ủy khuất về phòng.

Bạn đang đọc truyện *Độc Thiếp Năm Quyền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 23: Âm sinh nghi

Edit: Nhận

Bởi vì ban đêm cùng Chu Quân Uyển chân chính đối thoại mà mất ngủ, ngày kế Chu Quân Uyển ngủ đến giờ Thìn (từ 7h đến 9h) mới tỉnh lại, lập tức vội vàng vàng, oán trách Cẩm Tú: “Tại sao không đánh thức ta dậy sớm một chút? Làm ta không đi thỉnh an phu nhân được, thật là không hay?” Ngày hôm qua nàng khó khăn lắm mới bước được bước đầu tiên, cho nên không muốn làm cho Ninh phu nhân cảm thấy nàng là kẻ ba ngày đánh ca hai ngày phơi lưới, phá hủy chuyện lớn.

Cẩm Tú bị oán trách, không dám nói thêm cái gì, vội cùng Bán Hạ hầu hạ nàng rửa mặt thay quần áo, lại qua loa ăn điểm tâm, sau đó vội vàng vàng chạy đến Nghi Lan Viện.

Đi tới cửa viện, chợt Chu Quân Uyển nhớ tới chuyện hôm nay Văn Cẩm muốn chuyển vào trong viện, lại vội vàng quay trở lại phân phó Văn muội muội: “Văn Cẩm muốn dọn tới đây, muội sai người dọn dẹp phòng cho nàng ấy, phải tránh không được thể hiện thái độ với nàng ấy, dù sao sau này mọi người đều là người một nhà, nếu làm quá căng, Nhị gia cũng sẽ mất hứng!”

Nói xong cũng không kịp để ý tới phản ứng của Văn muội muội, được Cẩm Tú đỡ đi, một lần nữa vội vàng đi ra ngoài, hồn nhiên không để ý đến ánh mắt đăm chiêu của Văn muội muội.

Chu Quân Uyển vội vàng đi dọc theo đường đi, cuối cùng cũng đuổi kịp đoàn người đi thỉnh an trước cửa lớn ở Nghi Lan viện – tỷ muội ba người Tề Hàm Chi, Tề Hàm Phương, Tề Hàm Bình, chỉ không thấy Tề Hàm Thiên đâu, không khỏi âm thầm thở phào nhẹ nhõm, thật may là vẫn còn chưa quá muộn!

“Ba vị muội muội khỏe!” Chu Quân Uyển vội vàng cười chào hỏi ba người bọn họ.

Có lẽ là bởi vì Bách Hợp cao hôm qua rất hợp khẩu vị của ba tỷ muội bọn họ, cũng có lẽ là không ai đánh người đang cười, cho nên hôm nay thấy Chu Quân Uyển, thái độ của tỷ muội ba người Tề Hàm Chi cũng được coi là hòa hợp.

Mọi người cùng nhau đi vào trong nhà, chỉ thấy Ninh phu nhân đang ngồi ở trước bàn gương, để cho Chúc di nương và Ôn di nương chọn trà cho nàng, nhìn thấy đám tiểu bối đi vào, mặc dù trên mặt mang theo nét cười, nhưng dưới mí mắt xanh xao, lại tiết lộ tới qua nàng ta ngủ không ngon.

Nghĩ cũng đúng, ngày hôm qua nàng ta không chừa một chút mặt mũi nào cho mẫu tử Phùng di nương, mà tối hôm qua Tề Hanh nghỉ ngơi cả đêm trong phòng Phùng di nương, bất luận là có ý hay vô ý, không chỉ không cho nàng ta một cái bạt tai vang dội mà còn không cho nàng ta một chút mặt mũi nào, đừng nói là hai người này trong ngày thường không qua lại với nhau, lúc này mới thật sự là hận cũ chưa tan lại thêm thù mới, nàng ta có thể ngủ ngon, đây mới là chuyện lạ!

Ở nhà cao cửa rộng không có chuyện gì gọi là bí mật, bởi vì Ninh phu nhân ngủ không ngon giấc, mọi người ở đây đều biết, thậm chí ngay cả chỗ ở của Chu Quân Uyển cũng nghe được, vì vậy sau khi thỉnh an xong, mọi người đều thức thời không đề cập nữa câu đến Tề Hanh hoặc Phùng di nương, chỉ nói một chút tin tức để nghe nhọt Tề Phu Nhân, không khí trong phòng cũng vì vậy mà dần thoải mái.

Ngay tại lúc bầu không khí vui vẻ thoải mái, một tiểu nha hoàn run rẩy đi vào bẩm báo: “Hồi phu nhân, Phùng di nương tới thỉnh an...”

Sắc mặt Ninh phu nhân mới tốt lên một chút lập tức trầm xuống, hừ lạnh một tiếng, nói: “Nói lại với Phùng di nương, hôm qua nàng nhọc công hầu hạ Hầu gia, để nàng trở về nghỉ ngơi đi!”

Giọng điệu này chính là giọng điệu tức giận, tiểu nha hoàn hoàn toàn không dám lên tiếng, sợ chịu tội thay chủ tử, lại không dám đi ra ngoài truyền đạt lại ý của Ninh phu nhân với Phùng di nương, sợ bị Phùng di nương giận chó đánh mèo, chỉ đành phải đứng tại chỗ mặt mũi trắng bệch, tay chân luống cuống, hy vọng Ninh phu nhân có thể thu hồi mệnh lệnh đã ban ra, để tránh cho nàng trở thành cá nằm trên thớt, nhìn rất đáng thương.

Nhưng mà trước mặt nhiều người như vậy, Ninh phu nhân không bỏ được hình tượng khoan dung độ lượng, chỉ chớp chớp mắt một cái, đã khôi phục dáng vẻ công tư liêm chính, nhàn nhạt phân phó tiểu nha hoàn: “Cho nàng ta vào!”

Tiểu nha hoàn như được đại xá đáp một tiếng: “Dạ!” Lui ra khỏi phòng thật nhanh, ra ngoài truyền lời.

Rất nhanh, lập tức thấy gương mặt tươi cười của Phùng di nương đang dẫn Lưu Hà đi vào, vừa tiến đến lập tức quỳ gối dập đầu: “Thiếp thỉnh an Ninh phu nhân!” Bất luận là nụ cười hay giọng điệu, một chút cũng không thấy cảm giác ưu việt cùng khiêu khích như ngày hôm qua, lại còn tự xưng là ‘tỳ thiếp’, mà không phải xưng là ‘muội muội’ khiến Ninh phu nhân căn thù đến tận xương tủy.

Một phòng đầy người lập tức giật mình, trong mắt Ninh phu nhân cũng xét qua kính ngác, không nhận được mà thầm nghĩ, chẳng lẽ ngày hôm nay con tiện nhân này uống lộn thuốc hay sao?

Nhưng trên mặt lại không có chút kính ngác nào, chỉ lạnh nhạt nói: “Đêm qua Hầu gia nghỉ ngơi ở viện của người, người phải hầu hạ Hầu gia rửa mặt lên triều, đã rất mệt mỏi, tới chỗ ta thỉnh an làm cái gì? Dù sao đây cũng là lời nói của Thái phu nhân, người trở về nghỉ ngơi đi!”

Nếu đổi lại là lúc trước, bị Ninh phu nhân khinh thường trước mặt mọi người như vậy, Phùng di nương sẽ không lập tức đáp trả nhưng ít nhất cũng là chỉ cây dâu mà ngắt cây hóc, nhưng hôm nay nàng ta lại giả vờ như không thấy Ninh phu nhân khinh thường, vẫn cười cười như lúc đầu nói: “Phu nhân nói quá lời, thứ nhất trong viện của tỳ thiếp có một đồng ma ma và nha hoàn, nơi nào cần tỳ thiếp tự thân làm tất cả mọi việc? Thứ hai tỳ thiếp vốn là nô tỳ của phu nhân, hầu hạ phu nhân là bổn phận của tỳ thiếp, làm sao lại mệt mỏi được?”

Lời nói vẫn giống ngày hôm qua, nhưng bởi vì giọng điệu khác nhau, nghe lọt tai hơn rất nhiều.

Mà mọi người đều thích nghe lời hay, đương nhiên Ninh phu nhân cũng không ngoại lệ, mặc dù không cho Phùng di nương gương mặt tươi cười nhưng ít nhất không giống lúc vừa rồi, một bộ cao cao tại thượng, ánh mắt xem thường và lạnh lùng.

Vốn là bản tính của Phùng di nương rất tinh quái nhưng biết xử lý tình huống, tại sao lại không phát hiện được tâm tình Ninh phu nhân buông lỏng? Vội vàng tiến lên thay Chúc di nương quạt mát cho Ninh phu nhân, trong lúc nhất thời cũng ra dáng thể thiếp một nhà vui vẻ thuận hòa.

Chu Quân Uyên nhìn thấy thán phục không dứt, vừa về tới phòng lập tức nhận không được thờ dài với Cẩm Tú: “Hôm qua ta thấy Phùng di nương hòa khí như vậy, cứ tưởng rằng nàng ta không sợ phu nhân, không nghĩ tới thay đổi sắc mặt nhanh như vậy, đúng là một người co được giãn được!”

Văn mụ mụ đứng một bên nghe vậy, mặc dù không đến Nghi Lan Viện, lấy sự khôn khéo trước sau như một của nàng ta, cũng đoán được bảy tám phần, sau đó chen lời nói: “Dù nói như thế nào, (D&ienD4&nLequyD0n phu nhân đường đường là nhất phẩm cáo mệnh phu nhân, đương gia chủ mẫu của phủ Tây Trữ Hầu, lại có trưởng nam Đại thiếu gia, Nhị thiếu gia và trưởng nữ Tam tiểu thư, cho dù Phùng di nương được Hầu gia sủng ái thì sao, nói một cách thẳng thừng thì chỉ là một nô tỳ, thì làm sao dám lên mặt mới phu nhân? Nếu phu nhân muốn mạng nàng ta, chính là Hầu gia cũng chưa chắc giữ được nàng ta! Nói tiếp, Tam gia cũng đã đến tuổi thành thân rồi, cho dù Hầu gia làm chủ, nhưng hầu hết mọi việc đều do phu nhân ra mặt, nếu Phùng di nương muốn Tam gia lấy được một nàng dâu vừa lòng đẹp ý, nhất định phải cầu cạnh phu nhân...”

Chưa nói hết ý chợt ý thức được Chu Quân Uyên... nói dễ nghe là phu nhân chi thứ hai của Tề Thiếu Du, nói một cách khó nghe cũng chẳng qua chỉ là ‘nô tỳ thiếp thất’, tuy mình là nói Phùng di nương nhưng vô ý cũng đụng đến nàng, vì vậy vội vàng quỳ gối tạ lỗi nói: “Lão nô nhất thời nhanh miệng, mạo phạm ngài, kính xin ngài thứ tội!”

Chu Quân Uyên đỡ Văn mụ mụ lên, cười nói: “Mụ mụ chỉ là nhất thời nhanh miệng thôi, làm sao lại có lỗi? Chỉ cần lần sau chú ý một chút.”

Nói xong lập tức nhớ tới hôm qua Ninh phu nhân nói để hôm nay nàng làm thêm ít Bách Hợp Cao, cũng không kịp nhiều lời với Văn mụ mụ, mang theo Cẩm Tú đi phòng bếp nhỏ.

Nhưng không biết Văn mụ mụ nhìn bóng lưng của nàng, gương mặt nhanh chóng trắng bệch như tờ giấy...

Bạn đang đọc truyện *Độc Thiếp Năm Quyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Đưa điểm tâm!

Edit: Nhận

“...Bỏ những khối điểm tâm này vào hộp đựng thức ăn, trừ đưa một phần cho Nghi Lan viện ra, tất cả chủ tử trong viện nhất là Đại gia nơi đó, cũng đều đưa một phần. Đại gia là huynh đệ ruột thịt với Nhị gia, quan tâm người khác lúc khó khăn hoạn nạn, sau này nếu chúng ta có chuyện gì, chỉ cần Đại gia nói một câu, có tác dụng hơn người thường gấp trăm lần!”

Chu Quân Uyên vừa làm xong Bách Hợp cao và một số điểm tâm khác, vừa phân phó Cẩm Tú đứng bên cạnh.

Nàng nói một câu, Cẩm Tú lập tức đáp một câu, cuối cùng nhũn mày lại nói: “Những chủ tử nơi khác còn được, nhưng mà Đại gia...Nhị phu nhân có thể đã không nhớ rõ, khi còn nhỏ Đại gia làm bệnh nặng, mặc dù may mắn thoát về được cái mạng nhỏ, nhưng từ đó về sau lại không đi được, miễn cưỡng đi được vài bước cũng muốn người khác đỡ, hoạt động thường ngày cũng chỉ có thể dựa vào xe lăn và gậy, cũng vì vậy, tính tình của Đại gia có chút...”

Nói xong lại nhớ tới thân phận nô tỳ của mình, không nên nghị luận chuyện thị phi sau lưng chủ tử, có chút do dự, nhưng nghĩ đến tình cảnh của Chu Quân Uyên, lại cảm thấy để cho nàng biết nhiều chuyện mới có lợi, vì thế lại tiếp tục nói: “Cũng vì vậy, tính tình của Đại gia trở nên kỳ quái, thường không ra cửa mà cũng không thích nói chuyện, cũng khó chịu đối với Thái phu nhân và Hầu gia, mấy năm nay Thái phu nhân và Hầu gia đối với bệnh tình của Đại gia cũng hết sức lo lắng căng thẳng, sau này thấy Đại gia không lạnh không nóng nên cũng dần phai nhạt đi. Duy chỉ có phu nhân trước sau như một, chưa bao giờ quên thỉnh y hỏi được vì Đại gia, quan tâm lo lắng đầy đủ không nói, còn vẫn vì Đại gia mà suy nghĩ ngày đêm muốn cưới một vị hiền huệ thể thất (người vợ hiền lành, giỏi giang) cho Đại gia, chỉ tiếc vẫn bị Đại gia cự tuyệt như cũ, nói mình chỉ là một ‘phế vật’, các cô nương ấy cũng có gia đình, suy bụng ta ra bụng người, không muốn hại đời một cô nương như vậy, chộc cho phu nhân đau lòng không dứt, thế nhưng phu nhân vẫn chưa buông tha việc tìm cho Đại gia một vị nương tử, chỉ tiếc trên cao thì với không tới, vì vậy mới trì hoãn tới bây giờ.....Bình thường Đại gia cũng không thân cận với Nhị gia và các vị tiểu thư, nô tỳ chỉ sợ chúng ta tặng điểm tâm, chưa chắc Đại gia đã cảm kích.....”

Khó trách bên ngoài chỉ biết đến đích thứ tư từ Tề Thiếu Du, mà không phải là Tề Thiếu Diễn, vốn nên là người tôn quý nhất đích trưởng tử của phủ Tây Trữ Hầu, thì ra bởi vì sau trận bệnh nặng người này không thể đi lại được...Chu Quân Uyên nghĩ ngợi, cau mày hỏi Cẩm Tú: “Vị chủ sự (người quản lý việc chi tiêu ăn mặc) trong viện của Đại gia hiện nay là ai?”

Nếu giống với Ý Tuyền viện của bọn họ, các ma ma là chủ sự, nhóm người sau này là anh em của các ma ma, phần lớn đối với chủ tử rất trung thành và tận tâm, trước mặt chủ mẫu lại có mấy phần thể diện, chi phí ăn mặc cũng không thua kém các vị chủ tử, điều đó đã trở thành một tật xấu!

“Là Lục Ý cô nương, lúc trước giống ta và Lục Vi...” Mặc dù Cẩm Tú cảm thấy Chu Quân Uyển hỏi chuyện không liên quan gì, nhưng vẫn nói rõ đầu đuôi ngọn ngành cho nàng nghe, nhưng mà lời đã ra khỏi miệng, mới ý thức được mình nhanh mồm nhanh miệng nói lời không nên nói, hơi ngượng ngừng ngừng nói, cúi thấp đầu, âm thanh nhỏ như ruồi muỗi: “Nhị phu nhân, ta...”

Chu Quân Uyển cũng không chút để ý, khoát tay cắt đứt lời nàng: “Không sao, đã là chuyện của quá khứ! Đúng rồi, Lục Ý cô nương là người như thế nào? Có dễ nói chuyện không? Đại gia đối với nàng như thế nào?” Vừa là nha đầu thông phòng, lại là chủ sự cả một viện, có phải vị Lục Ý cô nương này rất được Tề Thiếu Diễn yêu thích và coi trọng? Nếu quan hệ tốt với nàng ta, có lẽ rất được việc, mọi chuyện sẽ dễ dàng hơn nhiều!

Cẩm Tú đang tự hồi hận vì lỡ lời, thấy Chu Quân Uyển cũng không so đo, âm thầm thở phào nhẹ nhõm, vội đáp: “Lục Ý là một người dễ gần và rất dễ nói chuyện, mặc dù Đại gia đối với nàng cũng nhân nhật, nhưng tốt hơn những người khác rất nhiều, cũng có thể lắng nghe nàng khuyên giải mấy câu, vì vậy rất được phu nhân coi trọng, mặc dù còn chưa phong danh di nương, nhưng đã được cấp tiền tiêu hàng tháng như di nương rồi.”

Thân thiện dễ nói chuyện, được Tề Thiếu Diễn coi trọng là được rồi. ....Chu Quân Uyển gật đầu một cái, phân phó Cẩm Tú: “Khi ngưởi giao điểm tâm cho Lục cô nương, nhớ cái miệng phải ngọt như điểm tâm, thái độ phải dịu dàng ôn nhu, giống như ‘đưa tay không đánh người tươi cười’, nàng ta thấy ngưởi thân thiện như vậy, tự nhiên sẽ thân thiện đối với ngưởi, nhận lấy điểm tâm của chúng ta. Chỉ cần nàng ta nhận điểm tâm, rồi báo với Đại gia chuyện này, vậy mục đích của chúng ta đã đạt được rồi!”

Nàng rất có lòng tin đối với điểm tâm do chính mình làm, chỉ nhìn thái độ của đám ngưởi Ninh phu nhân trước và sau khi ăn thì biết rõ, nàng tin tưởng chỉ cần Lục Ý có thể đưa điểm tâm đến trước mặt Tề Thiếu Diễn, chỉ cần hần ăn một miếng, về sau tuyệt đối không buông tay được!

Sau khi để Cẩm Tú đi tặng điểm tâm, Chu Quân Uyển trở lại phòng.

Chỉ thấy một người mặc sam y, trên đầu cũng chỉ cắm một cây trâm hoa mai, Vân Cẩm đã đứng hầu tại cửa, nhìn thấy nàng trở lại, lập tức tiến lên quỳ gối hành lễ: “Nô tỳ thỉnh an Nhị phu nhân.”

Chu Quân Uyển gật đầu một cái: “Phòng ốc đã được dọn dẹp xong xuôi rồi hả? Thiếu cái gì thì nói với Văn mụ mụ.” Nói xong lập tức đi vào trong.

Vân Cẩm vội nhắm mắt theo đuôi đi phía sau, *d*ien*d*an)§eq&uyD0n cười làm lành nói: “Trong phòng cái gì cũng đầy đủ, không thiếu cái gì hết, đa tạ Nhị phu nhân quan tâm”

Chu Quân Uyển gật đầu một lần nữa, ngồi lên giường, nhận lấy tách trà Vân Cẩm dâng lên nhấp một miếng, nhìn nàng ta từ trên xuống dưới nói: “Ngưởi ăn mặc quá mộc mạc, Nhị gia nhìn thấy sẽ không thích, thứ hai là ngưởi khác nhìn vào lại nói ta hiệp đáp ngưởi.”

Sau đó phân phó Kim Linh: “Cầm nộp nữ trang của ta tới đây.”

Kim Linh đáp lại, rất nhanh đã cầm cái hộp từ đàn khắc hoa trở lại, Chu Quân Uyển nhận lấy mở ra, sau khi nhìn lướt qua, chọn một bộ vòng vàng, một đôi hoa tai hoa mai vàng, một cây trâm mậ vàng khảm bảo thạch cùng mấy chiếc nhẫn, lại đưa hết cho Kim Linh mang tới cho Vân Cẩm: “Ngưởi ăn mặc xinh xắn đẹp đẽ, cũng là cho ta thể diện!” Không cho nàng ta ăn mặt thật xinh đẹp, làm sao khiến cho Tề Thiếu Du vẫn giữ cảm giác mới mẻ, vẫn sùng nể nàng ta đây?

Vân Cẩm vốn là muốn nhận, nhưng thấy Văn mụ mụ đứng một bên đen mặt lại, lập tức không dám nhận, cười nói: “Bên chỗ nô tỳ cũng có mấy thứ đáng tiền, một hồi nữa sẽ đổi lại, không dám nhọc lòng Nhị phu nhân.”

Chu Quân Uyển cũng chỉ cười nhạt: “Nào có chuyện tặng đồ rồi còn lấy về? Nhận lấy sau đó lui xuống nghỉ ngơi đi!”

Vân Cẩm không dám nhiều lời, chỉ đành phải nhận đồ, dập đầu tạ ơn, sau đó lui ra ngoài.

Nơi này, Văn mụ mụ bĩu môi ai oán nói: “Đồ thứ hồ mị tử vong ân phụ nghĩa, không đuổi ra ngoài đã coi như là làm phúc rồi, Nhị phu nhân còn đối xử tốt với nàng ta như vậy, mấy thứ đồ kia cũng đáng giá mấy chục lượng bạc, cho dù là ném đi cũng vui vẻ hơn là cho nàng ta, cũng không biết ngài nghĩ như thế nào!”

Đương nhiên Chu Quân Uyển sẽ không nói dụng ý thực sự của mình cho Văn mụ mụ biết, chỉ là cười nói: “Nàng ta ăn mặc mộc mạc như vậy, ngưởi khác nhìn thấy, lại nói ta bạc đãi nàng ta, không phải ngưởi không có mặt mũi là ta sao? Dù sao đồ trang sức cũng có rất nhiều (d iend ànleequyd 0n món không mang, ta chỉ tùy ý lấy ra vài món không đáng giá, như vậy tự nhiên sẽ có tiếng là hiền thê, cũng có thể khiến Nhị gia thích, nghĩ lại ngưởi được lợi nhiều nhất cũng là ta!”

Nói xong, sắc mặt Văn mụ mụ cũng hòa hoãn, nhưng mà rất nhanh lại lo lắng: “Được, chúng ta tạm không nói đến chuyện này. Thân thể ngài đã hồi phục như cũ, tại sao lại luôn đẩy Nhị gia ra ngoài? Ngài không thừa dịp tân Nhị thiếu phu nhân còn chưa vào cửa, nắm lấy tâm của Nhị gia, nhân cơ hội hoài thai, tương lai sẽ như thế nào đây?”

“Chẳng lẽ mụ mụ không cảm thấy, bất kỳ vật gì càng khó có được, ngưởi ta mới càng trân quý, nếu dễ dàng có được, lại coi như đồ bỏ đi hay sao?” Chu Quân Uyển do dự trong chốc lát, mới nghĩ ra cách trả lời lập lờ nước đôi như vậy: “Chuyện này ta tự có chủ ý, mụ mụ cũng đừng quản!”

Nhưng mà nhìn sắc mặt của Văn mụ mụ, rõ ràng là không hài lòng với đáp án này, gương mặt vẫn lo lắng, nhưng mà, nàng không nói thêm nữa, chờ đến một ngày kia, tự nhiên Văn mụ mụ sẽ không còn lo lắng nữa!

Bạn đang đọc truyện *Độc Thiếp Năm Quyền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 25: Giữa vợ chồng

Edit: Nhạn.

Khi Cẩm Tú đi trong tay có rất nhiều hộp đựng điểm tâm, khi trở về cũng giống như vậy, chỉ là điểm tâm bên trong đôi lại thành các loại lá trà hoặc trái cây, đây là do tất cả các phòng trà lễ.

“Bột khiếm thảo* và phụng tiên kết** là của Nhị tiểu thư và Tam tiểu thư, lá trà này là của Đại tiểu thư, Đại tiểu thư còn nói, tuy rằng trong phòng của chúng ta cũng có nhưng dù sao đây cũng là tâm ý của nàng, mong Nhị phu nhân đừng ghét bỏ.” Cẩm Tú lấy tất cả những thứ đó ra khỏi hộp đựng thức ăn.

*Là một vị thuốc quý có tác dụng bổ nguyên khí, tốt cho người yếu nhược, hư lao, đau lưng, mỏi gối, mắt mờ, uống nhiều giúp thân thể cường tráng, lâu già.

**Còn được gọi là hoa móng tay hay bóng nước, thường dùng chữa phong thấp, bị sưng đau, rần rết cắn.

Chu Quân Uyển liếc sơ qua, thấy những thứ kia trong phòng nàng đều có. Về việc này, từ trước đến nay Ninh phu nhân làm rất tốt, dựa vào việc nàng ta có ghét đến mấy không muốn gặp mặt người khác, nhưng chi phí ăn mặc, bọn họ đều như nhau chưa từng thiên vị ai, cũng vì mặt mũi của Tề phủ. Cũng không khỏi âm thầm bội phục sự khéo léo của Tề Hàm Chi, cũng là quả đáp lễ, thế nhưng nàng ta lại làm cho người khác thoải mái dễ chịu hơn Tề Hàm Phuong và Tề Hàm Bình.

Đương nhiên đây không phải là thời điểm để nàng so sánh tỷ muội bọn họ ai cao hơn ai, điều Chu Quân Uyển quan tâm nhất, chính là Mặc Trúc Viện bên kia có nhận điểm tâm của nàng hay không: “Lục Ý cô nương nói như thế nào? Có thấy Đại gia hay không?” Mặc dù trong lòng nàng biết cơ hội để Cẩm Tú nhìn thấy Tề Thiếu Diễn cực kỳ bé nhỏ.

Quả nhiên nghe Cẩm Tú nói: “Lúc nô tỳ tới thì Đại gia đang luyện chữ ở thư phòng. Là Lục Ý cô nương tiếp đón nô tỳ, chẳng những thu điểm tâm, nhờ nô tỳ chuyển lời cảm tạ đến Nhị phu nhân mà còn giữ nô tỳ lại uống trà, còn tặng cho nô tỳ một chiếc nhẫn!” Nói xong mở lòng bàn tay ra, đưa đến trước mặt Chu Quân Uyển một chiếc nhẫn vân thạch đỏ thắm.

Luyện chữ là già, có phải không muốn gặp người khác là thật? Nhưng mà, nhận điểm tâm là tốt rồi.

Chu Quân Uyển liếc mắt nhìn chiếc nhẫn Cẩm Tú đưa tới, cười nói: “Đây là tặng cho người, vậy thì người cứ nhận lấy, đừng phụ tâm ý người ta.”

Ngừng lại một chút, giống như vô tình hỏi: “Đúng rồi, hiện giờ người quản lý và cung cấp cây cảnh trong phủ vẫn là hai vợ chồng Lục Bình?”

“Đúng vậy, tại sao Nhị phu nhân lại chột nhót tới mà hỏi vậy?” Cẩm Tú thấy nàng hỏi, theo bản năng lập tức trả lời, sau khi nói xong, mới bỗng nhiên ý thức được điều gì lại nói: “Nhị phu nhân, ngài nhớ chuyện lúc trước rồi sao?” Giọng điệu tràn đầy sự vui mừng, nhưng chớp mắt lại như đưa đám, những chuyện trước kia đều là những chuyện không hay, lời nói không xuôi tai, nàng hi vọng Nhị phu nhân mãi mãi không nhớ lại, tránh khỏi đau lòng thêm nữa!

Đương nhiên Chu Quân Uyển không biết chỉ mấy giây ngắn ngủn như vậy, tâm tư của Cẩm Tú xoay chuyển không ngừng, chỉ cười khan một tiếng nói: “Ta cũng không muốn nhớ lại những chuyện trước kia, chỉ là hôm kia vô tình nghe ai đó có nhắc tới. Chủ yếu là do ta mỗi ngày đều rảnh rỗi không có gì làm, không bằng trồng ít hoa cỏ, thứ nhất có thể giết thời gian, thứ hai có thể bồi dưỡng tình cảm, cho nên mới muốn tìm Lục Bình tới hỏi một chút thôi.”

Cẩm Tú nghe vậy, thờ phào nhẹ nhõm, cười nói: “Cái này thì có cái gì khó khăn, lúc nào Nhị phu nhân rảnh rỗi, cho *d* iend4nnlequYYdoon người truyền lời tới nàng ta, nàng ta ấy mà, một tháng cũng chỉ được vào phủ có một hai lần, được Nhị phu nhân gọi không biết sẽ mừng như thế nào!”

“Ừ, ta biết rồi, mấy ngày nữa lại nói.” Chu Quân Uyển muốn suy nghĩ chút chuyện, vì vậy nói mình mệt mỏi, muốn nghỉ ngơi một lát, đừng để ai tới quấy rầy, sau đó vào phòng yên lặng nghĩ chuyện của mình.

Hôm nay Tề Hanh trở về rất sớm, chỉ mới tới giờ Thân sơ khắc đã về đến phủ, nhưng không chạy thẳng tới Trinh Hoa Viện như ngày thường, mà là đi tới Nghi Lan Viện của Ninh phu nhân.

Không nghĩ rằng lại được thấy Phùng di nương đang hầu hạ bên cạnh Tề phu nhân, mặc dù trên mặt vẫn mang theo nụ cười, nhưng lại nhiều lần không nhìn được mà vuốt vuốt eo, cho thấy nàng ta đã rất mệt mỏi.

Tề Hanh vốn là một người thông minh khôn khéo, nhưng mà nhìn thấy Phùng di nương chịu ủy khuất như vậy, hắn làm sao không hiểu? Vung tay lên, lập tức phân phó mọi người: “Tất cả lui ra đi, để ta cùng phu nhân của các người nói chuyện!”

Mọi người ai mà lại không thức thời? Vợ vàng cùng nhau hành lễ, lập tức nói đuôi nhau lui ra ngoài.

Ánh mắt Tề Hanh dừng lại trên người Chu Quân Uyển một chút, nói: “Nghe nói người bệnh nặng một trận, thân thể đã khỏe hơn rất nhiều?”

Bệnh nặng một trận? Chu Quân Uyển âm thầm cười lạnh, nàng ngã bệnh, lại bị người ta hạ độc được hại nàng nằm trên giường một thời gian dài như vậy, có thể nói không người nào không biết, nhưng lúc này Tề Hanh lại hỏi ‘bệnh tình’ của nàng, thật sự là dối trá, không biết những người ngoài sùng bái hẳn là Nghĩa Bạc Vân Thiên (nghĩa khí ngút trời), có tấm lòng rộng lớn, sẽ có cảm tưởng như thế nào?

Nghĩ thì nghĩ, nhưng trên mặt vẫn không dám biểu lộ ra, quỳ gối thi lễ, cười nói: “Đa tạ Hầu gia quan tâm, Quân Uyển đã khỏe lên rất nhiều!”

“Ừ.” Tề Hanh hài lòng gật đầu một cái, lại nói: “Mấy ngày nữa Thái phu nhân sẽ trở về, lão nhân gia nàng tuổi tác đã cao, có một số việc không nên để nàng phiền lòng, hiểu chưa?”

Là đang ám hiệu cho nàng không nên nói chuyện nàng bị sảy thai cho Thái phu nhân nghe sao? Chu Quân Uyển cười lạnh một lần nữa, Tề Hanh đánh giá địa vị của Thái phu nhân trong lòng nàng quá cao, hoặc là nói hẳn đoán thấp bản lĩnh của Ninh phu nhân. Nếu Ninh phu nhân dám để cho nàng sảy thai, đương nhiên sẽ không sợ Thái phu nhân truy cứu, trừ khi nàng ta là kẻ ngu, mới có thể biết đối phương là tăng tá còn bản thân mình là trứng gà, vẫn còn muốn lấy trứng chọi đá!

Vì vậy ngoan ngoãn nói: “Quân Uyển cần tuân Hầu Gia dạy bảo, tuyệt đối không làm cho Thái phu nhân lão nhân gia nàng phiền lòng.”

Tề Hanh nghe vậy, lại càng thêm hài lòng, gật đầu phát tay nói: “Ừ, lui ra ngoài đi!”

Đội sau khi Chu Quân Uyển và tất cả mọi người đều lui ra ngoài, lập tức nhìn Ninh phu nhân nói: “Ngày hôm nay nhân được tin của Thái phu nhân, nói ngày mười tám nhất định về đến phủ, đầu tháng sau sẽ là đại thọ sáu mươi của lão nhân gia nàng, người cố gắng thu xếp, cần phải làm thật náo nhiệt, để lão nhân gia nàng thấy thích.”

Ninh phu nhân vừa thấy Tề Hanh bày ra bộ dạng vì việc chung trong lòng cảm thấy không thoải mái, trước mặt mọi người trong phòng bày ra dáng vẻ này thì cũng thôi đi, lúc này chỉ có hai vợ chồng bọn họ, hẳn còn bày ra cái bộ dạng này là để cho ai nhìn đây? Nhân lúc nàng không chú ý lại liếc mắt đưa tình với con tiện nhân Phùng Tổ Lan, hẳn là đang trách nàng để cho người hẳn yếu, là đầu quả tim của hẳn phải hầu hạ nàng hay sao?

Giọng nói cũng hết sức nguội lạnh: “Hầu hạ bà bà, chủ trì việc bếp núc chính là bổn phận của thiếp thân, không đảm đương nổi Hầu gia nói như vậy!”

Chỉ là lời vừa ra khỏi miệng, lập tức hối hận, cần phải biết nam nhân đều muốn dụ dỗ, ngày trông đêm trông hẳn đến nơi này, chẳng lẽ hẳn vừa đến lại muốn đẩy hẳn tới nơi khác để tiện nghi cho các nàng hay sao? Nhưng lúc này lại không tìm thấy bậc thang nào để xuống, chỉ đành phải nửa thật nửa giả sáng giọng: “Những chuyện Hầu gia phân phó đã phân phó xong rồi, có phải nên đi hay không? Chỉ sợ vị kia cũng sốt ruột rồi, hầu hạ ta một ngày, là do nàng ta chủ động tìm tới, bày ra bộ dạng liễu yếu kia cho ai nhìn!”

Thật ra thì nói riêng về tướng mạo khí độ, Ninh phu nhân thật sự cao hơn Phùng di nương rất nhiều, nhưng mà trong ngày thường luôn nắm giữ vị trí phu nhân chính thất, ngồi tại nơi đó luôn là dáng vẻ rất quý tộc, cho nên Tề Hanh không thích, lúc này khó có được)di&enD4nL3q uyd0n lộ ra vài phần mềm mại, lập tức thêm vài phần quyến rũ, khiến Tề Hanh bất giác động lòng, quan trọng nhất là, nghĩ tới chuyện Tề Thiếu Hạo, vì vậy thuận thế kéo tay nàng, cười trừu nói: “Nàng ta là ai chứ, làm sao so sánh với phu nhân được? Phu nhân muốn đuổi ta đi, nhưng hôm nay ta lại không muốn đi.”

Ninh phu nhân nghe vậy, chuyển giận thành vui, lên tiếng phân phó hạ nhân chuẩn bị rượu và thức ăn.

Bạn đang đọc truyện *Độc Thiếp Năm Quyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Hư tình giả ý

Edit: Nhận.

Dưới sự chỉ huy của Ninh phu nhân, rất nhanh bọn hạ nhân đã chuẩn bị một bàn thức ăn và rượu thơm ngào ngạt, có vây cá nướng, đậu phụ thập cẩm, thịt ngỗng hấp, thịt dê, hạt điều xào rau củ... Không có món nào mà không phải là món Tề Hanh thích ăn, rượu cũng là rượu Lê Hoa Bạch mà Tề Hanh thích uống.

Trong lòng Ninh phu nhân vui mừng, đội bọn nha hoàn dọn xong chén dĩa lên bàn, lập tức đuổi họ lui ra rồi tự thân động thủ chia thức ăn rót rượu cho Tề Hanh, đầu tiên còn hơi gò bó mất tự nhiên, nhưng sau khi uống hai ly rượu cũng dần dần buông lỏng, vừa ăn uống vừa phàn nàn về đám con cái, đứng sai của nhà thân gia, trong lúc nhất thời cũng vui vẻ hòa thuận.

Tề Hanh đang âm thầm nghĩ tới phải làm sao mới có thể làm một cách tự nhiên mà nhắc đến Tề Thiếu Hạo, lại thấy Ninh phu nhân chủ động nói đến con cái, gãi đúng chỗ ngứa, vì vậy nói: “Hôm kia uống rượu cùng Bá Quân, có thấy nữ nhi của hẳn, còn nói hẳn thật không dễ dàng mới nuôi lớn được nữ nhi bảo bối, sau này lại là của người khác, một bộ dạng không cam tâm tình nguyện. Chờ sau khi Hân tiểu thư đến tuổi cập kê, người cho bà mai tới cửa đi, nhớ phải có đủ thành ý, tránh cho trong lòng Bá Quân và Hân phu nhân không thoải mái!”

Bá Quân chính là nhạc phụ của Tề Thiếu Du, Quốc Tử Giám tế tửu Hân Thành Phong Hân đại nhân.

“Thiếp cũng là người có nữ nhi, chẳng lẽ còn không hiểu tâm trạng của thân gia hay sao?” Ninh phu nhân nghe vậy cười nói: “Hầu gia cứ yên tâm, thiếp

biết rõ nên làm như thế nào, đảm bảo sẽ không để thân gia lão gia và phu nhân bọn họ có nửa điểm không thoải mái!”

Vì con trai bảo bối nàng đã hao phí hết tâm tư cùng thủ đoạn mới cầu được cửa hôn sự này với Hàn gia, coi như Tề Hanh không nói, nàng cũng sẽ làm thỏa đáng để lấy thể diện.

Tề Hanh gạt đầu một cái, hết sức hài lòng: “Phu nhân làm việc từ trước đến giờ luôn thỏa đáng, ta làm sao có thể không yên tâm, chẳng qua là muốn nói một chút thôi.”

Nói xong uống ly rượu, mới giống như vô tình nói: “Đúng rồi, ta nhớ sang năm Chi nha đầu sẽ mười sáu tuổi, Phương nha đầu cũng mười lăm tuổi? Dù sao nữ nhi cũng không so được với nam nhi, đông đi xuân đến, càng ngày sẽ càng lớn tuổi, đợi đến khi lớn tuổi, nên tìm vị hôn phu rồi, mặc dù người không nữ, nhưng cũng nên vì các nàng tìm vị hôn phu thích hợp, tránh làm lỡ cả đời của các nàng!”

Lời này trái lại lại đúng tâm sự của Ninh phu nhân, dưới gối nàng chỉ có Tề Hàm Phương là nữ nhi ruột thịt, từ trước đến nay là đôi mắt của nàng. Hôm nay, chung thân đại sự của Tề Thiếu Du đã định, vậy sự băn khoăn lớn nhất của nàng hiện giờ, chính là chung thân đại sự của nữ nhi rồi. Về phần Tề Hàm Chi, mặc dù từ nhỏ đã được nuôi dưỡng dưới gối của nàng, nhưng cuối cùng cũng chỉ là thứ nữ, gả cho ai lại không được? Đến lúc đó chỉ là vấn đề của hồi môn, bởi vậy nàng không quá để ý.

Nhưng mà nếu Tề Hanh đã nhắc tới, đương nhiên Ninh phu nhân không muốn tự mình tát mình, vì vậy nói: “Không dối gạt Hầu gia, gần đây thiếp cũng vì chuyện này mà bận tâm. Phương nha đầu con đỡ, mùa hè sang năm mới đến tuổi cập kê, Chi nha đầu cũng đã đến tuổi cập kê rồi, lại là trưởng nữ của nhà chúng ta, mặc dù không phải do thiếp sinh ra, nhưng từ nhỏ đã được nuôi dưỡng dưới danh nghĩa của thiếp, chẳng khác gì con ruột của thiếp, cho nên thiếp một lòng muốn chọn cho nàng một người thật tốt. Lúc trước có kẻ lòng bông xem thường người khác muốn kết làm thân gia, trước khi kết thân có nghe nói cô nương là thứ xuất, vừa nghe như thế lập tức tìm cơ từ chối, lại không biết Chi nha đầu nhà chúng ta so với con vợ cả như hán mạnh gấp trăm lần!”

Một bộ dạng tức giận bất bình: “Bọn họ ghét bỏ chúng ta, còn không biết rằng ta ghét bỏ bọn họ, đáng giận đáng giận, cũng không thể chỉ cho phép bọn họ mới có quyền chọn chúng ta! Cũng may lần này đến đại thọ sáu mươi của Thái phu nhân, thiếp quyết định mang theo Chi nha đầu bên cạnh mình một tác cũng không rời, để cho cái kẻ lòng bông kia mở to mắt mà nhìn một chút, đến cuối cùng bọn họ đã bỏ lỡ cái gì, tiếp tục chọn lựa một mối nhân duyên tốt cho Chi nha đầu, để cho nàng thuận thuận lợi lợi vui vẻ mà xuất giá, cho bọn họ biết bọn họ tự mình và miệng mình!”

Đối với đám nữ nhi, thật ra từ trước đến giờ Tề Hanh không quá coi trọng, chỉ là thấy Ninh phu nhân tức giận như vậy, không thể không phụ họa thêm mấy câu an ủi: “Một kẻ lòng bông như vậy, nếu thật sự thành thân, nữ nhi của chúng ta trải qua muôn vàn khó khăn cũng không thể có được cuộc sống tốt, sớm thấy rõ bộ mặt thật của bọn họ, ngược lại cũng là chuyện tốt! Người cũng đừng tức giận, bằng vào tài mạo và nhân phẩm của nữ nhi của chúng ta, làm sao lại không thể tìm được một người tốt chứ? Sớm hay muộn gì người cũng phải làm nhạc mẫu, người an tâm đi!”

Nghe vậy Ninh phu nhân chuyển giận thành vui, nói: “Hầu Gia chỉ để ý cười nhạo thiếp, chẳng lẽ ngài cũng không muốn làm nhạc phụ hay sao?”

Tề Hanh cười ha ha, vuốt râu nói: “Đương nhiên ta cũng là muốn làm, ta chẳng những muốn làm nhạc phụ, mà còn muốn làm ngoại tổ phụ!”

Dừng một chút, lại nói: “Nói đến làm ngoại tổ phụ, ta đến nay cũng đã bốn mấy gần năm mươi rồi, nhưng đến nay ngay cả một tôn tử, tôn nữ cũng không, cũng chưa nếm được mùi vị ngậm kẹo đùa vui với cháu như thế nào, khó khăn lắm Tề Thiếu Du mới có, dĩ nhiên là quý trọng lại vô ý mất đi, trong lòng ta thật sự không lo lắng không được, sợ rằng hương khói của Tề gia sẽ đứt đoạn trong tay ta, sau này đi xuống dưới, không còn mặt mũi để nhìn liệt tổ liệt tông. Người nhớ đến sinh thân của Thái phu nhân trừ việc để Chi nha đầu gặp mặt người khác ra, cũng nên cho lão Tam tìm nương tử, đợi lão Nhị lão Tam đều thành thân, sau đó có tin vui, đời ta cũng không còn lo lắng gì rồi!”

Sau khi nghe xong, Ninh phu nhân giống như hiểu rõ, lúc này không nhịn được âm thầm cười lạnh.

Nàng đã nói con tiện nhân Phùng Tô Lan này tại sao ngày hôm nay lại tinh ngoan như vậy, vừa tự xưng là ‘tỳ thiếp’ vừa đối với việc nàng chi cây dâu măng cây hòe cũng giả vờ mắc điếc tai ngơ vừa chịu một nhọc hầu hạ, còn có cái tên Bạch Nhân Lang Tề Hanh này cũng thế, ngày hôm nay vừa không phải là mồng một cũng không phải mười lăm, lại trực tiếp tới viện của nàng, hóa ra ở chỗ này thăm dò nàng!

Trong lòng thì đang cười lạnh nhưng trên mặt nửa điểm cũng không biểu lộ ra, chỉ làm bộ uất ức, nhỏ giọng sâu xa nói: “Thiếp đang nghĩ hôm nay không phải là mồng một hay mười lăm, tại sao Hầu gia lại tới viện của thiếp? Hóa ra là vì hôn sự của lão Tam! Thật ra thì Hầu gia ngài cần gì phải lượn một vòng lớn như vậy, nói thẳng với thiếp có phải là tốt hơn không? Mặc dù thiếp không hợp ý của Hầu gia, nhưng tự hỏi thiếp có chỗ nào đối xử không công bằng với mấy đứa nhỏ trong nhà không, không nói cái khác, chỉ nói Đại Lang, người khác không biết hẳn không phải là con ruột của thiếp, nhưng Hầu gia lại biết quá rõ ràng, Hầu gia đã thấy thiếp bạc đãi hẳn chưa? Không phải thiếp khoe khoang, thiếp để tâm đến Đại Lang còn hơn cả Nhị Lang! Lại nói lão Tam, đúng, thiếp không muốn thấy Phùng di nương, nhưng cuối cùng lão Tam cũng là ruột thịt máu mủ của Hầu gia, cũng gọi thiếp một tiếng là ‘mẫu thân’, chẳng lẽ hẳn không tốt, thiếp đây là đích mẫu trên mặt rất vui vẻ hay sao?”

Đã bao lâu rồi Tề Hanh mới thấy một mặt điềm đạm đáng yêu của Ninh phu nhân? Một gương mặt được diễn & đàn le quy & don đường thỏa đáng giờ phút này đỏ hồng, ánh mắt gọn nước, ngực phập phồng kịch liệt, khác xa so với dáng vẻ cao cao tại thượng, đoan trang lạnh nhạt mấy năm nay của nàng ta, nhìn lại giống như là biến thành một người khác, đến nỗi hán bất tri bất giác để ý.

Mà Ninh phu nhân thấy Tề Hanh như vậy, trong lòng không khỏi đắc ý, thầm nghĩ đừng xem Vương Đại Quý Gia chỉ là một hạ nhân, đối với tâm lý của nam nhân hiểu rất rõ, một lần lại một lần khuyên nàng không nên chống đối với Tề Hanh mà phải mềm mỏng với hắn, nàng trước giờ không cho là đúng, nhưng hiện tại xem ra, nam nhân đều muốn nhìn thấy dáng vẻ này!

Vì vậy càng phát ra uất ức nói: “Không thể không nói với Hầu gia, thật ra thiếp đang vì lão Tam mà thăm hỏi người ta, chỉ là tạm thời còn chưa có tin chính xác, cho nên mới chưa hỏi thăm với Hầu gia thôi, nếu Hầu gia không tin thiếp, vậy thiếp không can dự vào chuyện của lão Tam nữa, để cho Hầu gia

làm chủ!”

Tề Hanh hoảng sợ vội vàng lôi kéo tay của nàng nói vô số lời dịu dàng dụ dỗ nàng, lại nói việc chung thân đại sự sau này của Tề Thiếu Hạo đều do Ninh phu nhân xử lý, sau khi nghe xong Ninh phu nhân tức giận chuyển sang vui vẻ, tự cho là kế hay, muốn thổi tắt đèn sớm một chút.

Lại không biết đèn mới được dập tắt, trên mặt Tề Hanh gọi lên nụ cười giễu cợt.

Bạn đang đọc truyện *Độc Thiếp Năm Quyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 27: Bại lộ bí mật

Edit: Nhận.

Không đề cập tới bên này Tề Hanh cùng Ninh phu nhân tiểu biệt thắng tân hôn cuối cùng đã ân ái đến mức nào, hôm nay lại nói đến Chu Quân Uyển rời khỏi Nghi Lan Viện, sau khi trở lại phòng của mình, không bao lâu sau, Tề Thiếu Du cũng trở lại.

Vì vậy Chu Quân Uyển sai người bày rượu, ngồi đối diện Tề Thiếu Du cùng nhau ăn cơm, lại sai người đi gọi Vân Cẩm, nhân cơ hội nói đến việc nàng ta đã chuyển đến trong viện cho Tề Thiếu Du biết, sau đó để nàng ta ngồi một bên chia rượu và thức ăn cho Tề Thiếu Du.

Mới sáng sớm Vân Cẩm đã bị Chu Quân Uyển trách nàng ta ăn mặc quá đậm nhạt, nhìn không được, vì vậy sớm đã đổi qua một thân áo bông nhiều lớp màu đỏ để lấy lòng Chu Quân Uyển, lại tính toán đeo bông tai cùng trâm mà nàng ta được ban thưởng, vẽ lại chân mày, dưới ánh đèn làm nổi bật khuôn mặt nhỏ nhắn, so với thường ngày còn tăng thêm vài phần xinh đẹp.

Hơn nữa so với gương mặt trắng trẻo, y phục và trâm sai cài tóc đều hết sức đơn giản của Chu Quân Uyển, nàng ta lại càng nổi bật với đôi môi hồng hào, hết sức phong lưu quyến rũ.

Sau bữa cơm tối, Chu Quân Uyển căn bản không cần phí tâm kiểm soát đẩy Tề Thiếu Du đến nghỉ ngơi trong phòng của Vân Cẩm, chính hắn đã bước ra khỏi phòng nói: “Thân thể của Uyển nhi chưa khỏe, ngày hôm nay ta sẽ không làm khó người, đi nghỉ ngơi một đêm ở phòng của Vân Cẩm, người nghỉ ngơi cho tốt, sáng mai còn đi thỉnh an phu nhân!”

Chu Quân Uyển cố ý gọi Vân Cẩm tới đây phục vụ, giữa ban ngày lại có ý ám chỉ nàng ta phải ăn mặc lẻo lét một chút Tề Thiếu Du mới thích, nàng muốn chính là kết quả này, đương nhiên khi nàng nghe vậy đã gãi đúng chỗ ngứa, nhưng trên mặt lại cố ý lộ ra mấy phần uất ức cùng dầm ghen, giống như không cam lòng ủy khuất cảm tạ Tề Thiếu Du đã quan tâm, sau đó tiễn hắn và Vân Cẩm ra khỏi phòng, sau khi nhìn thấy hai người bọn họ đi vào Tây Sương Phòng, lúc này mới trở lại phòng của mình.

Chỉ thấy Văn mụ mụ đang chỉ huy Kim Linh Ngân Linh đặt tấm đệm gần cửa sổ, thấy Chu Quân Uyển đi vào, lập tức quỳ xuống bẩm báo: “Trong khoảng thời gian này, đều là do Cẩm Tú trực đêm, lão nô nghĩ tới nàng ấy vẫn còn là một tiểu cô nương ham ngủ, không thể nhay bên bằng lão nô, vì vậy tối nay để nàng ấy về phòng nghỉ ngơi, lão nô tối đây trực đêm, Nhị phu nhân thấy có được không?”

Theo ý của Chu Quân Uyển thì không cần ai trực đêm là tốt nhất, cũng tránh cho ngày nào đó nàng không!dien~danleqyd0n cần thận mà nói mới làm lộ chân tướng, nhưng nghĩ tới trước đây nàng có nhắc tới chuyện này, Văn mụ mụ cùng Cẩm tú kịch liệt phản đối. . .Chỉ đành phải gật đầu cười nói: “Đương nhiên là được, chỉ là cực khổ cho mụ mụ rồi.”

Văn mụ mụ cười nói: “Lão nô không cực khổ. Nói đến cái này từ sau khi Nhị phu nhân lớn lên, lão nô cũng không ngủ dưới đệm trong phòng ngài nữa rồi, giờ vẫn còn nhớ! Để lão nô hầu hạ ngài tháo trang sức ra nhé?”

Nói xong lại dịu Chu Quân Uyển đi tới trước bàn trang điểm, hầu hạ nàng tháo trâm ngọc trên búi tóc.

Không lâu sau, Cẩm Tú cùng Bán Hạ bưng nước nóng đi vào, hầu hạ Chu Quân Uyển tắm rửa xong, Văn mụ mụ cũng rửa mặt một hồi, sau đó nằm xuống chỗ của mình, mặc cho Cẩm Tú thổi tắt đèn, rón rén lui ra ngoài.

Cũng giống như thường ngày, sau khi nằm xuống một lúc lâu sau Chu Quân Uyển cũng không thể ngủ. Nàng không dám lật người, chỉ sợ kinh động đến Văn mụ mụ, chỉ đành phải giữ vững một tư thế, cho đến một hồi lâu sau, dường như là Văn mụ mụ đã ngủ thiếp đi, nàng mới thử thay đổi tư thế, tiếp tục xuất thần.

Lúc ban ngày Cẩm Tú có nói, người chường quản và cung ứng cây cảnh trong Tây Trữ hầu, vẫn là hai vợ chồng Lục Bình mà lúc nàng còn là Thẩm Lương đã từng giao thiệp, chỉ là hai vợ chồng này trong phủ cũng không dám tỏ thái độ, nhưng lúc nói chuyện làm ăn, bọn họ luôn mang dáng vẻ cao cao tại thượng, vênh vác tự đắc, xem ra thật đúng với câu nói ‘Tề tướng trước cửa thất phẩm quan’ hay khó nghe hơn một chút đó là ‘chó cậy gần nhà’?

Nhưng mà trước mắt không phải là lúc nghĩ đến những thứ này, mấu chốt trước mắt là làm sao để thu mua bọn họ, trở thành người hữu dụng cho nàng!

“Người là ai?”

Đang lúc Chu Quân Uyển nghĩ đến xuất thần, trong bóng tối chợt có giọng nói sâu kín vang lên.

Nàng ngẩn ra, lúc này mới phản ứng được đây là giọng của Văn mụ mụ, trong lòng không khỏi lộp bộp, chẳng lẽ Văn mụ mụ đã nhìn ra điều gì khác thường rồi hả? Theo bản năng muốn dùng lời nói che giấu đi.

Không nghĩ rằng Văn mụ mụ mở miệng lần nữa nói: “Người không phải là tiểu thư nhà ta! Người không cần phải phủ nhận, ta biết rõ người không phải! Ta chỉ muốn người nói cho ta biết, người là ai? Tiểu thư nhà ta đang ở nơi nào?”

Hiện tại Chu Quân Uyển không nói nên lời, cuối cùng cũng hiểu rõ dụng ý vì sao hôm nay Văn mụ mụ muốn trực đêm thay cho Cẩm Tú, đương nhiên nàng ta đã sớm nhìn ra nàng có điểm khác thường, mặc dù nàng cho rằng mình che giấu rất tốt.

Nhưng mà nghĩ lại cũng đúng, Văn mụ mụ là nhũ mẫu của Chu Quân Uyển, nàng ta vừa ra đời đã đi theo Văn mụ mụ, mặc dù trên danh nghĩa là chủ tớ, nhưng kỳ thật tình như mẫu tử, mà quan trọng nhất là, thời gian chung đụng của bọn họ dài hơn bất kỳ kẻ nào, làm sao Văn mụ mụ lại không hiểu nàng ấy? Sợ rằng chỉ bằng một động tác hay một câu nói, thậm chí là một nụ cười, đã có thể nhìn ra điều khác thường rồi?

Vì vậy bất luận như thế nào cũng không thể dùng lời nói che giấu được, phải dùng tâm tư để qua cửa ải này, hít sâu một hơi khiến nhịp tim đang đập kịch liệt thoáng trở lại bình thường, dẫn dắt một hồi mới nói: “Mụ mụ nói không sai, ta thật sự không phải là tiểu thư của người, nhưng mà, từ cái ngày ta tỉnh lại, ta cũng đã xem mình như tiểu thư của người rồi!”

Lập tức nói ra thân phận cùng lai lịch của mình, bị hại như thế nào sau đó mướn xác hoàn hồn trên người Chu Quân Uyển mà tỉnh lại, vừa được nàng ấy nhờ vả như thế nào ở trong mộng, từ đó đã xem mình như Chu Quân Uyển, thề sẽ báo thù cho nàng ấy nhưng cũng là báo thù thay bản thân mình. .... Tất cả tất cả đều nói cho Văn mụ mụ nghe, cuối cùng cần răng nói: “Người Thẩm gia cùng Thôi Phóng không quan tâm đến máu mủ tình nghĩa vợ chồng mà độc sát ta, Ninh thị không niệm tình tô tôn độc sát tiểu thư nhà người cùng báo thai trong bụng nàng ấy, hại nàng một xác hai mạng, còn có Tề Thiệu Du cùng Thái phu dan quy nhân, bọn họ chưa bao giờ thật lòng yêu thương nàng ấy, một người lại một người chỉ lợi dụng nàng ấy, những người này ta sẽ không bỏ qua cho kẻ nào, ta chắc chắn sẽ nhớ rõ từng hành động, việc làm của bọn họ, bắt bọn họ trả giá gấp trăm nghìn lần!”

Chu Quân Uyển hận đến mức hàm răng nghiến chặt vang lên tiếng kéo kẹt, mà Văn mụ mụ đã sớm khóc không thành tiếng.

Văn mụ mụ vốn còn ôm một chút may mắn và hi vọng, cảm thấy tiểu thư nhà mình còn sống, tất cả chẳng qua chỉ là suy đoán của mình. Cho nên khi nhìn thấy Chu Quân Uyển không giống như bình thường dùng khuôn mặt vui vẻ khi gặp Tề Thiệu Du nữa mà ngược lại một lần lại một lần thoái thác hẳn, lại thấy nàng chủ động đi thỉnh an Ninh phu nhân, lại thấy mười ngón tay vốn không dính chút nước của nàng lại bỗng nhiên biết làm điểm tâm, lại nhìn thấy nàng vốn hận Văn Cẩm nay lại hòa hợp êm thấm, lại thấy nàng không hề yêu thích những món ăn trước kia nữa. .... Vẫn luôn âm thầm an ủi mình, chỉ là bởi vì tiểu thư không nhớ được những chuyện trước kia, cho nên tính tình mới thay đổi.

Cứ tự an ủi mình như vậy, nhưng Văn mụ mụ lại không có biện pháp tự lừa gạt mình, để cho mình tin tưởng Chu Quân Uyển hiện tại chính là người nàng ta chăm lo từ nhỏ cho đến bây giờ, là tiểu thư còn thân thương hơn cả máu mủ ruột thịt của mình, trừ khi còn có một khả năng khác. .... Mà nàng lại không có cách nào giả vờ như không biết chuyện gì xảy ra, chỉ muốn mau chóng tra ra manh mối, vì vậy mới có tình huống vừa rồi.

Bạn đang đọc truyện *Độc Thiếp Năm Quyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 28: Cùng chung mối thù

Edit: Nhận.

Nghe được Văn mụ mụ khóc không thành tiếng, trong lòng Chu Quân Uyển cũng thật không dễ chịu, hận ý khắc cốt ghi tâm kia, toàn bộ hóa thành áy náy cùng chột dạ.

Dù sao cũng là nàng chiếm đoạt thân thể của Chu Quân Uyển, coi như vừa bắt đầu không phải là nàng mong muốn, chính là trời cao an bài, nàng chiếm đoạt thân thể của Chu Quân Uyển cũng chính là sự thật, trong mắt Văn mụ mụ, nàng không khác gì kẻ xâm lăng. Nàng chiếm đoạt thân thể của Chu Quân Uyển, chiếm đoạt tất cả vốn là của nàng ấy, mà đây nàng ấy đến một góc nào không ai biết. Để cho Văn mụ mụ một lòng yêu thương Chu Quân Uyển, xem tính mạng của nàng ấy còn hơn của mình thì sao nàng lại không áy náy, làm sao có thể vô tâm được chứ?

“Mụ mụ, ta.....” Nàng mấp má đôi môi, muốn nói điều gì đó để giải vây cho mình, cũng muốn trấn an Văn mụ mụ, tuy nhiên nàng chỉ có thể mấp má môi, lời nói ra cũng không nói được, chỉ đành nhếch môi, không nói gì, yên lặng nghe Văn mụ mụ khóc nức nở.

Trong lòng quyết định, đợi cảm xúc trong lòng của Văn mụ mụ ổn định, mặc kệ quyết định của nàng ấy là gì, cũng giữ nàng ấy lại, mặc kệ nàng ấy muốn làm cái gì, nàng đều nghe theo vô điều kiện, -- không tính trước đây Văn mụ mụ còn chưa xác định được nàng có phải là Chu Quân Uyển chân chính hay không, nàng còn có thể tự chủ điều khiển thân thể, ý chí của Chu Quân Uyển, thậm chí là tất cả, nhưng hôm nay Văn mụ mụ đã biết, đương nhiên nàng không còn cái quyền lợi này nữa!

Văn mụ mụ khóc ước chừng hơn nửa canh giờ mới dần dần bình tĩnh.

Trong bóng tối Chu Quân Uyển nhận thấy Văn mụ mụ đã bình tĩnh mới nhẹ giọng mở miệng nói: “Văn mụ mụ, mặc dù ngay từ lúc bắt đầu trở thành tiểu thư của người không phải là điều ta mong muốn, bản thân ta còn không hiểu tại sao Thẩm Lương ta sẽ biến thành tiểu thư nhà người, nhưng ta chiếm đoạn thân thể này của Chu Quân Uyển là sự thật, người muốn mời pháp sư tới xua đuổi ta cũng được, tróc nã ta cũng được, ta cũng không một câu oán hận.”

Điều đáng tiếc duy nhất chính là chuyện nàng đã đồng ý báo thù cho Chu Quân Uyển chân chính vẫn còn chưa làm được, huyết hải thâm cừu của nàng vẫn còn chưa báo. Nhưng mà không sao, coi như nàng bị Văn mụ mụ mời pháp sư đuổi, hồn phách của nàng cũng có thể hóa thành lệ quý, cũng có thể làm cho người Thẩm gia và Thôi Phóng nợ máu phải trả bằng máu!

Chu Quân Uyển đợi một lúc lâu sau, cuối cùng Văn mụ mụ mới khàn giọng mở miệng: “Tại sao ta lại muốn mời pháp sư tới đuổi Thẩm cô nương? Ngay cả tiểu thư nhà ta cũng ở trong mộng nhờ Thẩm cô nương báo thù thay nàng ấy, đương nhiên nàng ấy sẽ không trở lại nữa, coi như ta đuổi Thẩm cô nương, thì như thế nào, chẳng lẽ tiểu thư nhà ta có thể sống lại hay sao?”

Giọng điệu mang theo vài phần ghen ngào xen lẫn bi phẫn cùng hận ý dày đặc: “Thẩm cô nương nói đúng, Ninh thị không niệm tình tổ tôn độc sát tiểu thư nhà ta và bào thai trong bụng nàng, hại nàng một xác hai mạng. Chu thị chỉ lợi dụng nàng, nửa phần thật lòng cũng che chở cho tiểu thư nhà ta Tề Thiệu Du cũng không có cho....Bọn họ là hung thủ hại chết tiểu thư nhà ta và tiểu chủ tử, ta tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho bọn họ, ta muốn bọn họ nợ máu phải trả bằng máu, để cho bọn họ phải trả giá gấp trăm ngàn lần vì những việc bọn họ làm ra!”

Nói xong chợt bước tới trước giường Chu Quân Uyển, ‘phù phù’ một tiếng quỳ gối trên mặt đất: “Thẩm cô nương, nếu tiểu thư nhà ta đã tin tưởng ngài như vậy, có thể thấy được ngài nhất định có biện pháp báo thù rửa hận cho nàng ấy, van ngài nhất định phải báo thù cho tiểu thư nhà ta, khiến những kẻ hại tiểu thư phải trả giá gấp trăm ngàn lần! Đương nhiên, lão nô cũng sẽ theo hỗ trợ ngài, ‘một người kẻ ngăn, hai người kẻ trườn’ (câu này là 1 ng có thể có ít kẻ hay k có kẻ, nhưng nhiều người sẽ có nhiều kẻ hoạch hay), lão nô chẳng những sẽ hỗ trợ ngài báo thù cho tiểu thư nhà ta, mà cũng hỗ trợ ngài báo thù của mình! Lão nô ở chỗ này đập đầu trước ngài!” Nói xong, Văn mụ mụ đập đầu như bằm tỏi.

Mặc dù Văn mụ mụ cũng giống như Chu Quân Uyển lúc ban đầu vậy, cảm thấy chuyện mượn xác hoàn hồn là chuyện quá mức không thể tưởng tượng nổi, nhưng dù sao Văn mụ mụ cũng dienddan(lê)quyđ0n là người sành sỏi đời, trải qua nhiều chuyện, lại thêm mấy ngày nay âm thầm quan sát Chu Quân Uyển, trong lòng đã nắm chắc, vì vậy khi nghe Chu Quân Uyển thừa nhận mình không phải là Chu Quân Uyển chân chính, nàng ta bi phẫn khốc lóc một trận, sau đó cũng nhanh chóng tiếp nhận sự thật này.

Và lại Văn mụ mụ cũng đang cân nhắc, rất nhanh đã quyết định, đó chính là chỉ dựa vào sức của một mình nàng ta, tuyệt đối không thể nào báo thù cho tiểu thư của mình, coi như nàng ta không cần tính mạng của mình, cũng không thể một lần giết sạch đám người Ninh phu nhân, Chu Thái phu nhân, Tề Thiệu Du. Tiểu thư nhà nàng chết thảm như vậy, mang theo oán hận thật lớn, ngay khi chết cũng không thể an tâm rồi đi, nếu không thể để cho những người hại nàng ấy nợ máu phải trả bằng máu, vậy thì kia phải làm sao đây?

Mà vị Thẩm cô nương này vừa nhìn đã biết là một người có chủ ý có tính toán, không giống như tiểu thư nhà mình, là một bộ dạng thông tuệ hoạt bát, kỳ thật rất đơn thuần. Quan trọng nhất là, vị Thẩm cô nương này không có tình cảm với kẻ bạc tình Tề Thiệu Du kia, bản thân lại gánh huyết hải thâm cừu, lòng dạ nguội lạnh, một lòng muốn báo thù, nếu có thể liên thủ cùng nàng, tương trợ cho nàng, không lo không báo được thù cho tiểu thư nhà mình!

Văn mụ mụ nghĩ thông suốt điểm này, mới có thể quyết định đến trước mặt Chu Quân Uyển, lên tiếng khẩn cầu nàng.

Chu Quân Uyển vốn tưởng rằng khi Văn mụ mụ biết được nàng không phải là tiểu thư nhà mình, sẽ rất tức giận, sẽ thay đổi sắc mặt với nàng, thậm chí nàng còn chuẩn bị cho tình huống xấu nhất.

Lại không nghĩ rằng, chẳng những Văn mụ mụ không có ý định mời pháp sư tới đuổi bắt nàng, mà ngược lại lại đến quỳ trước mặt nàng, cầu xin nàng báo thù cho tiểu thư của mình, còn nói muốn hỗ trợ cho mình báo thù....Trong lúc nhất thời, Chu Quân Uyển không khỏi thần thờ.

Mượn ánh sáng yếu ớt của đèn lồng đỏ lớn treo trên mái nhà cong cong kia, nhìn thấy ánh mắt kiên trì cùng hận ý thấu xương của Văn mụ mụ, Chu Quân Uyển mới hồi thần, vội d.d

Ngừng lại một chút: “Nhưng mà mụ mụ cũng biết, chỉ bằng vào thực lực hiện nay của chúng ta, muốn cho những người hại tiểu thư của ngài nợ máu phải trả bằng máu, rõ ràng là không thể nào, không chừng chúng ta không thể báo thù mà còn chết dưới tay bọn họ, không phải là mất nhiều hơn được hay sao? Các cụ hay nói ‘quân tử báo thù, mười năm không muộn’, cho nên ý của ta là muốn suy tính kỹ hơn, từng bước từng bước khiến những kẻ hại tiểu thư của ngài, nhất là Ninh thị, phải trả gấp trăm nghìn lần, để cho bọn họ trơ mắt nhìn những người và đồ vật mình quan tâm nhất, từng cái từng cái bị hủy diệt, để cho khi bọn họ quay đầu lại là hai bàn tay trắng, sống không bằng chết!”

Nghe được cách nghĩ của Chu Quân Uyển và chính mình không mưu mà hợp, đại đồng tiểu dị (ý nghĩ na ná, tương tự như nhau, vì thấy hay nên mình để nguyên văn nhé), đương nhiên Văn mụ mụ lập tức đồng ý, vội thấp giọng hỏi: “Có phải Thẩm cô nương đã có kế hoạch rồi hay không? Có cần lão nô làm việc gì không, xin Thẩm cô nương phân phó, dù cho lão nô có lên núi đao xuống biển lửa, có chết cũng không chối từ!”

Chu Quân Uyển xác thực đã có kế hoạch chu đáo, và lại những ngày gần đây cũng đang rầu rĩ vì không có người nào mình có thể dùng, có một số việc khó tránh khỏi tiến triển không thuận lợi, hôm nay thấy Văn mụ mụ nguyện ý dốc sức tương trợ, làm sao trong lòng không khỏi vui mừng? Lập tức kể tai nói hết tất cả kế hoạch của mình cho Văn mụ mụ biết, cho đến khi qua canh ba Thiên Đò, chủ tớ hai người mới trở lại trên giường, nằm ngủ không đề cập tới nữa.

Bạn đang đọc truyện *Độc Thiếp Năm Quyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 29: Tranh giành tình nhân

Edit: Nhận.

Vì biết ngày hôm qua Tề Hanh nghỉ lại trong viện của Ninh phu nhân, cho nên sáng sớm ngày hôm sau khi đi thỉnh an Ninh phu nhân, Chu Quân Uyển cố ý đi trễ hơn một chút.

Trên đường lại gặp ba tỷ muội Tề Hàm Chi, rõ ràng ý nghĩ của ba người bọn họ giống với nàng.

Hai nhóm người vội chào hỏi lẫn nhau, sau đó cùng nhau đi đến Nghi Lan Viện, không nghĩ rằng ngay tại cửa đã nhìn thấy Phùng di nương đã tới từ sớm, đây là điều xưa nay chưa từng thấy cho nên ít nhiều gì cũng giật mình, đương nhiên chỉ để trong lòng, ngay cả người không không xem ai ra gì như Tề Hàm Bình cũng không biểu lộ sự ngạc nhiên của mình ra ngoài.

Chỉ là mọi người bên ngoài không ai thay đổi sắc mặt, nhưng Ninh phu nhân ở bên trong không thể bình tĩnh nữa rồi.

Vốn là Ninh phu nhân mang tâm tình vui vẻ tự tay thay y phục cho Tề Hanh, không nghĩ đến có nha hoàn đi vào quỳ gối bẩm báo: “Hồi Hâu gia, phu nhân, Phùng di nương tới thỉnh an.”

Lúc này không khỏi nổi giận, âm thầm hừ lạnh, hàng đêm Hâu gia luôn nghỉ ngơi tại viện của người, khó có được lúc hẳn coi trọng nơi này của ta mà đến một lần, người lại không biết điều chạy tới cướp người, phi, người là cái thứ gì, lại thật sự cho rằng nam nhân này chính là người của người rồi há? Đứng là trời sanh tính dễ tiện, mới cách xa nam nhân một đêm đã không ngủ được?

Vì vậy muốn nhấn mặt đuổi Tề Hanh đi, chỉ vì Ninh phu nhân thấy, sợ dĩ Phùng di nương dám hung hãn như vậy, đều là do hẳn chiều chuộng!

Lại thấy Vương Đại Quý Gia đứng bên cạnh Tề Hanh, nhân lúc hẳn không để ý nháy mắt với Ninh phu nhân, ý bảo nàng đừng giận đối với Tề Hanh, lại để cho Phùng di nương chiếm tiện nghi. Lại nghĩ tới tối hôm qua Ninh phu nhân nghe lời Vương Đại Quý Gia, dụ dỗ được Tề Hanh, sự thật chứng minh hiệu quả không tệ... Cho nên nàng ta chỉ đành phải cố đè nén lửa giận vào trong bụng, như hờn như vui nhìn Tề Hanh, chưa xốt nói: “Khó trách Hâu Gia xem Phùng di nương như người mình yêu thương nhất mà đối đãi, thân hình mảnh mai như vậy, chỉ sợ khi có hai người lại uất ức khóc lóc với Hâu gia, khiến cho người đau lòng!”

Nói tới nói lui, động tác trên tay lại không ngừng, vẫn không nhanh không chậm cài nút áo lại cho Tề Hanh.

Tề Hanh không nhận được mà xấu hổ, sờ mũi một cái rồi nhìn Bích Loa, Hồng Tiêu cười ha hả, nói: “Trong mấy người các người, mới sáng sớm tay chân vụng về, không cẩn thận đổ vại dấm lớn hay sao?”

Bích Loa thấy hỏi, vội nín cười khom người nói: “Hồi Hâu Gia, tụi nô tỳ cũng không có đổ vại dấm, ngược lại Phùng di nương vẫn còn chờ ở bên ngoài, để nàng đi vào hay vẫn để nàng tiếp tục chờ?”

Tề Hanh vẫn chưa quên ân ái với Ninh phu nhân vào tối qua, mà trong phòng này đều là người của nàng ta, làm sao lại không giữ thể diện cho nàng ta được? Vì vậy vung tay lên: “Không thấy phu nhân mới dậy, còn chưa rửa mặt hay sao? Để nàng ấy chờ đi!”

Đứng một bên, Ninh phu nhân nghe vậy, gương mặt ửng hồng, càng phát ra ý cười dịu dàng hầu hạ Tề Hanh.

Lại nói Bích Loa vốn là người biết xử lý mọi chuyện, lại bởi vì quan hệ chủ tớ của mình, nàng ta không vừa mắt Phùng di nương đã không phải ngày một ngày hai rồi, hôm nay thật khó khăn mới có cơ hội làm xấu mặt Phùng di nương, làm sao lại buông tha được? Lúc này lập tức đi ra ngoài, ngay trước mặt của tất cả mọi người đang chờ đợi ở bên ngoài, truyền đạt lại lời nói của Tề Hanh.

Cho đến khi Phùng di nương tức giận, nếu không bận tâm hôm sự của Tề Thiếu Hạo, lúc này đã phẩy tay áo bỏ đi rồi.

Chúc di nương cùng Ôn di nương đã đến từ lâu, từ trước tới nay Chúc di nương là người thành thật phúc hậu, thấy Phùng di nương kinh ngạc cũng không nói gì. Nhưng mà Ôn di nương từ trước đến giờ đều căm ghét Phùng di nương thường ngày không coi ai ra gì, càng hận hơn là nàng ta chiếm Tề Hanh không thả, liên lụy nàng đến nay còn chưa có một mụn con, thật khó khăn mới có cơ hội quang minh chính đại chế nhạo chèn ép nàng ta, đương nhiên muốn nắm chặt không buông, vì vậy làm như giật mình nói: “Chẳng lẽ Bích Loa cô nương nghe lầm? Người nào lại không biết Phùng tỷ tỷ của chúng ta là người Hâu gia sủng ái nhất, ngày thường ngày cả một chữ ‘không’ cũng không nỡ nói, tại sao hôm nay lại nói những lời vô tình như vậy? Chắc chắn là cô nương nghe lầm.”

Gương mặt tươi cười nhìn Phùng di nương: “Phùng tỷ tỷ xinh đẹp như vậy, người khác vừa thấy đã thương, muội muội ta cũng là nữ nhân, thấy nàng cũng yêu, huống chi là Hâu gia? Đứng rồi, ngày hôm nay Phùng tỷ tỷ đeo châu sai này là đồ Hâu gia tặng, xác thực là tỷ tỷ đeo vào càng tăng thêm sức quyến rũ, nhưng mà hình như khí sắc của tỷ tỷ không tốt, chắc là vì tối qua ngủ không ngon giấc?”

Ngày hôm nay Phùng di nương mặc y phục lụa hoa màu hồng trầm điệp bay lượn cùng màu với giày, bên dưới mặc váy nguyệt hoa thêu mười hai đoá hoa xinh đẹp, búi tóc tự nhiên như chim yến bay lượn cắm thêm cây trâm vàng khảm mã não, cây trâm này được chế tạo rất đặc biệt, ăn mặc rất xinh đẹp, chỉ tiếc đúng như Ôn di nương đã nói, khí sắc hôm nay không tốt, dưới mí mắt còn có quầng thâm, rõ ràng cho thấy đêm qua ngủ không ngon.

Vốn là Tề Hanh chỉ đến viện của Ninh phu nhân vào ngày mùng một và mười lăm hàng tháng cũng đủ để (truyện đăng nhanh nhất tại *dien^dan.lequy^don) Phùng di nương ghen ghét dữ dội rồi, nhưng nghĩ đến hôn sự của Tề Thiếu Hạo, cho nên cật lực nhịn xuống, lại không nghĩ rằng sáng tinh mơ tới đây thỉnh an lại bị mất mặt trước mặt mọi người, lúc này lửa giận không kiềm chế được, làm sao có thể bỏ qua cho Ôn di nương, cái người tự mình dâng đến cửa cho mình trút giận đây?

Lúc này Phùng di nương cười lạnh nói: “Làm phiền Ôn muội muội quan tâm, đúng là đêm qua ta không ngủ được. Nhưng mà, trong một tháng thỉnh thoảng có vài ngày ta ngủ không ngon, không giống như muội muội, trong một tháng đã có ba mươi ngày ngủ không ngon, mà dưới gối muội muội lại không có đũa nhỏ nào để gửi gắm tình cảm, ngày tháng còn dài, không chừng mang bệnh gì cũng không biết, muội muội phải chú ý giữ gìn sức khỏe mới được!”

Ngụ ý, trong một tháng hơn phân nửa thời gian Hầu gia đều nghỉ ngơi trong viện của ta, không giống người, dường như hàng đêm đều một mình mình trông phòng, là giả mạo không biết đẻ trứng, cũng dám đến cậy mạnh với ta?

“Người.....” Nghe xong, mặt Ôn di nương đỏ lên, thẹn quá thành giận, há mồm muốn mắng lại.

Không nghĩ đến có nha hoàn bước ra khom người nói: “Hầu gia cùng phu nhân mời các vị vào!” Nghe vậy, Ôn di nương chỉ có thể nuốt lại những lời độc ác vào, mặt đen lại nhìn mọi người đang xem diễn trò từng người từng người đi vào.

Thừa dịp mọi người hành lễ vấn an, Ninh phu nhân từ trên cao nhìn xuống Phùng di nương cùng Ôn di nương mặt đen thu hết vào mắt, vừa rồi không có mặt tại nơi đó, nhưng cũng đoán được phần nào chuyện đã xảy ra, tâm tình càng tốt, hết lòng hầu hạ Tề Hanh dùng điểm tâm, sau khi hân xuất môn, lập tức trở lại, cho cả đám tiêu bồi ngồi xuống, mọi người tự do trò chuyện.

Đương nhiên, trong trường hợp này đám di nương không được ngồi, điều khiến mọi người ngoài ý muốn là, d(d)lequy^don Ninh phu nhân lại để Chu Quân Uyên ngồi, phải biết thân phận của Chu Quân Uyên cao hơn di nương, nhưng xưa nay lại không được Ninh phu nhân chào đón, trước mặt nàng ta cũng chưa bao giờ được ngồi.

Để cho nàng ngồi thì cũng thôi đi, lại dùng vẻ mặt ôn hòa nói: “Hôm qua Hầu gia ăn Bách Hợp Cao của người, khen ngon, sáng mai người có thời gian thì làm nhiều hơn một chút, không chừng sau khi Thái phu nhân về phủ cũng thích ăn đấy.”

Chu Quân Uyên vội vàng đứng dậy lên tiếng: “Chỉ là một món điểm tâm tầm thường, lại có thể lọt vào mắt Hầu gia và phu nhân, sau khi trở về Quân Uyên sẽ làm nhiều thêm một chút để hiếu kính với Hầu gia và phu nhân, để báo đáp hai vị đã yêu mến Quân Uyên.”

Thấy Ninh phu nhân vui vẻ, lại nhân cơ hội nghĩ trở về tự mình chăm sóc hoa, dự định cho gọi vợ chồng Lục Bình vào Ý Tùng viện hỏi vài chuyện, chẳng mấy chốc ở Nghi Lan Viện đến giờ cơm trưa, uống chút trà, Ninh phu nhân cũng muốn ngủ trưa rồi, mọi người đồng loạt cáo lui.

Bạn đang đọc truyện *Độc Thiếp Năm Quyền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Bắt đầu ra tay

Chu Quân Uyên trở lại Ý Tùng viện đã thấy Văn ma ma và Văn Cẩm đang ngồi ngoài hiên nói chuyện, trên mặt khó có được xuất hiện một nụ cười nhân nhật, thái độ hòa hoãn hơn so với thường ngày đến nỗi Văn Cẩm cũng cảm thấy thụ sủng nhược kinh*.

*Thụ sủng nhược kinh: được sủng ái quá mà lo sợ.

Nhìn thấy Chu Quân Uyên trở lại, hai người vội vàng tiến lên hành lễ: “Nhị phu nhân đã trở lại.”

Chu Quân Uyên gật đầu một cái: “Các người đang nói cái gì mà vui mừng vậy?”

Văn ma ma cười nói: “Lão nô trong lúc rảnh rỗi liền mang đồ ra may vá ở dưới hiên, không nghĩ Văn Cẩm cũng mang đồ ra để làm, châm pháp của nàng không tinh thông lắm nên nhờ lão nô chỉ giáo một số điểm.”

Văn Cẩm cũng cười lạnh nói: “Nô tỳ muốn làm cho Nhị phu nhân một đôi giày để đáp lại sự yêu mến của Nhị phu nhân dành cho nô tỳ, nô tỳ kỹ xảo không tinh thông, khó có được Văn ma ma là người không chê nô tỳ đần, nô tỳ đang tính làm xong giày cho Nhị phu nhân liền làm một đôi tặng Văn ma ma.”

“Phần tâm này của người ta nhận nhưng công việc của người là phục vụ tốt cho Nhị gia. Chỗ này của ta không cần người hầu hạ, nên trở về nghỉ ngơi đi thôi.” Chu Quân Uyên vừa nói vừa nhắc chân đi vào nhà, Văn ma ma thấy vậy vội vàng đuổi theo.

Văn Cẩm đứng nhìn bóng lưng chủ tớ hai người, lòng thấp thỏm không yên.

Rốt cuộc ý tứ của Nhị phu nhân là gì, thường ngày không phải nàng tuyệt không chào đón mình tiếp cận Nhị gia sao? Sau Nhị gia thu mình vào phòng, nàng nửa cái liếc mắt cũng không dành cho mình sao? Thế nào sau một hồi bệnh đến thập tử nhất sinh, thái độ lại chuyển biến đến nghiêng trời lệch đất

như vậy, chẳng những hòa khí với nàng, lại ra sức khuyên bảo nàng phải hết lòng phục vụ Nhị gia?

Còn cả Văn ma ma nữa, trước đây mỗi lần nhìn thấy nàng đều hận không thể xông lên một phát cắn chết nàng, ngày hôm nay lại vô cùng dịu dàng với nàng, cũng không biết rốt cuộc có dụng ý gì? Chẳng lẽ muốn phùng sát* nàng? Trước đêm nàng nâng lên thật cao, tương lai nàng treo càng cao lại ngã càng đau.

*phùng sát: nâng niu, trân trọng rồi giết sau.

Nghĩ đến đây trong lòng Văn Cẩm lại càng sợ hãi nhưng lại không dám đi hỏi Chu Quân Uyển, cũng không dám nán lại đây lâu chỉ đành tay chân lạnh như băng mà quay về.

Trong lòng Chu Quân Uyển thấp thỏm Chu Quân Uyển và Văn ma ma không thể nào biết được, lúc đó hai người đang nhỏ giọng thương lượng khi nào nên triệu kiến thê tử Lục Bình.

“Ta vừa mới đến Nghi Lan viện phu nhân đã muốn ta làm vườn, ta tính toán trong hai ngày tới muốn gọi thê tử Lục Bình đến để nói chuyện, ma ma xem hôm nào thì thích hợp?”

Văn ma ma suy nghĩ một lúc: “Dù sao lúc này cũng đang nhàn rỗi, hôm khác không bằng hôm nay, liền hôm đi được không? Lão nô cho người đi truyền gọi nàng ta.”

Chu Quân Uyển hiểu Văn ma ma gấp gáp, trên thực tế nàng cũng mong có thể hoàn thành sớm cho xong mọi việc liền gật đầu: “Cũng tốt, xử lý sớm một chút ta mới yên tâm, tránh việc đêm dài lắm mộng, ma ma đi truyền lời đi.”

Văn ma ma gật đầu một cái, đi ra phong ngoài phân phó Kim Linh đi gọi người, rồi gọi Cẩm Tú vào nhà hầu hạ Chu Quân Uyển thay y phục.

Ước chừng nửa canh giờ đi qua, Kim Linh dẫn một phụ nhân khoảng bốn mươi tuổi mặc áo khoác lụa, trên đầu cài trâm bạc đi tới, đây chính là thê tử Lục Bình trong trí nhớ của Chu Quân Uyển.

Thê tử Lục Bình vừa vào nhà liền vội vã dập đầu: “Lão nô thỉnh an Nhị phu nhân.” Đầu bà ta vẫn cúi, không dám nâng lên nhìn thẳng Chu Quân Uyển, một bộ dạng hết mực cung kính.

Chu Quân Uyển nhìn bộ dạng bà ta ở trong mắt, không nhận được liên âm thâm cảm khái. Nhớ ngày đó Thôi Chi trở về chỉ là tú tài, nàng cùng phu thê Lục Bình thương lượng cung ứng hoa cỏ bốn mùa cho Tây Trữ Hầu phủ thì hai người có bậc nào vênh váo, xem thường nàng ra mặt. Chờ đến lúc Thôi Chi trúng cử nhân, thái độ của bọn họ xem chừng cũng hòa hoãn hơn một chút nhưng vẫn là cái bộ dạng nhìn người qua khe cửa như cũ, khi đó bọn họ có từng nghĩ đến một ngày nào đó bọn họ sẽ quý gối dưới chân nàng, thờ mệnh cũng không dám? Đúng là ba mươi năm Hà Đông, ba mươi năm Hà Tây mà*

*Ý chỉ sự việc bất ngờ, không có ai ngờ tới.

Nghĩ đến Thôi Chi, tâm tình của Chu Quân Uyển càng ngày càng kém, trong lúc nhất thời lạnh mặt quên không gọi thê tử Lục Bình đứng dậy.

Thê tử Lục Bình chờ trong giây lát, không thấy Chu Quân Uyển gọi dậy, trong lòng không tránh khỏi khản trương. Bà lớn nhất thì cũng chỉ là phu nhân của quân sự, bởi vì làm bên công việc rất rêu ría nên cũng không được chủ tử trọng dụng, trong một tháng cũng không được vào nhà lớn quá hai lần, cùng vị Nhị phu nhân trước mặt này càng khó có thể lui tới, cũng biết vì sao nàng lại gọi bà ta tới hỏi chuyện hoa cỏ.

Truyền bà rồi lại chẳng nói lấy một câu, cũng không gọi dậy, bà ta có bao giờ đắc tội nàng? Chẳng lẽ nha đầu truyền lời truyền sai? Nếu là vậy thì quả thật bà bị xấu mặt, vị Nhị phu nhân này trước đây không được phu nhân coi trọng, không biết vì sao dạo gần đây lại được Ninh phu nhân hết lòng yêu mến, cả Hồng Bảo thạch, Lưu Ly cũng mang tặng nàng, và lại càng ngày càng được Nhị gia coi trọng, mấy ngày liên tiếp đều nghỉ trọng viện của nàng, coi như nàng không có chỗ dựa nhưng thân phận nàng vẫn là chủ tử, muốn xử lý một nô tài nho nhỏ như bà là chuyện dễ như trở bàn tay.

Vừa nghĩ như vậy thê tử Lục Bình không nhận được lại càng thêm lo lắng, đầu cúi xuống ngày càng thấp, vẫn chưa biết mình đã đắc tội nàng ở đâu, chưa biết chừng gọi tới để xử lý.

Cũng may Chu Quân Uyển chỉ không tập trung trong chốc lát liền giật mình hồi thần: “Người chính là người Lục Bình? Đứng lên đi!” Lại lệnh Ngân Linh bưng ghế con tới cho nàng ngồi, đợi nàng run rẩy cảm tạ rồi ngồi xuống, đợi bà ta nghiêng người ngồi ghé cái ghế, Văn ma ma liền nháy mắt.

Văn ma ma phân phó Cẩm Tú: “Nơi này có ta phục vụ là được rồi, người mang theo nha hoàn lui hết đi, chú ý cửa nẻo, tránh cho con chó con mèo đánh nhau anhe hưởng tới Nhị phu nhân.

Ý tại ngôn ngoại*, Cẩm Tú chăm chú nhìn cửa phòng, tránh cho người lạ đến gần.

*Ý tại ngôn ngoại: ý ở ngoài lời.

Cẩm Tú từ nhỏ đặc theo Văn ma ma học quy củ, như thế nào lại không nghe ra ý của Văn ma ma? Vội đáp một tiếng: “Vâng.” Nói rồi dẫn Kim Linh Ngân linh ra ngoài, trước khi đi còn đóng cửa phòng lại.

Chu Quân Uyển nói thẳng ngay vào điểm chính: “Lục tẩu từ khó đi được vào đây một chuyến, có lời gì ta liền nói thẳng. Đông Giao Thôi gia vẫn là nhà cung cấp, chăm sóc cây cỏ bốn mùa trong phủ chúng ta, ta giờ đang rảnh rỗi, muốn nuôi trồng hoa cỏ để giết thời gian, không biết Lục tẩu từ có thể

mang đến cho ta được không?”

Sau buổi nói chuyện, thê tử Lục Bình âm thầm thở phào nhẹ nhõm, thì ra là Nhị phu nhân muốn trồng hoa mới gọi bà đến... Vội vàng cười nói: “Hồi Nhị phu nhân, hoa cỏ trong phủ xác thực là Đông Giao Thôi gia cung ứng, không biết Nhị phu nhân muốn trồng loại hoa nào? Lão nô nhất định tìm được cho Nhị phu nhân.”

“Cái này không vôi...” Chu Quân Uyên nghe vậy, trầm mặc trong chốc lát mới gõ gõ móng tay, lại giống như vô tình nói: “Thôi gia này cam kết mỗi tháng cho nhà ngươi 50 ngân lượng, hôm nay có đủ để trả cho các ngươi không?”

Thê tử Lục Bình nghe vậy liền biến sắc.

Bạn đang đọc truyện *Độc Thiếp Năm Quyền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Uy hiếp (Thượng)

Edit: Nhận.

“..... Ngược lại Thôi gia cam kết mỗi tháng giao cho gia đình của ngươi năm mươi lượng bạc, nhưng hiện tại có còn giao đủ cho các ngươi không?”

Chu Quân Uyên nói xong, thê tử Lục Bình không kịp phản ứng, lúc này bối rối, gương mặt trắng bệch, trong đầu chỉ có một ý nghĩ, đó chính là tại sao Chu phu nhân lại biết Thôi gia cam kết mỗi tháng giao cho nhà bọn họ năm mươi lượng bạc, gọi bọn họ vào phủ không phải là để hỏi chuyện chăm sóc hoa cỏ sao, tại sao lại nói chuyện nhà người khác? Từ đầu đến cuối, chuyện này chỉ có vợ chồng bọn họ và đại phu nhân của Thôi gia vừa qua đời, còn có thủ hạ Tàn quân sự, tổng cộng chỉ có bốn người biết mà thôi, làm sao Chu phu nhân lại biết được?

Ngoài lo lắng sốt ruột, ngược lại trong cái khó ló cái khôn, lại để cho nàng ta nghĩ tới một chuyện khác. Lúc trước đại phu nhân đã qua đời của Thôi gia tìm tới người nhà nàng ta nói chuyện cũng chính là Lục Bình, bởi vì Lục Bình sợ tương lai sẽ xảy ra chuyện nên không cho người khác biết, lúc bắt đầu mặc dù động lòng, lại không muốn nhả ra, sau này đại phu nhân của Thôi gia nói chuyện này trong thiên hạ chỉ có bốn người biết, và lại mỗi lần nàng ấy đưa bạc tới, cũng không bắt Lục gia đưa chứng từ, sau khi mình trở về cũng không để lại bất kỳ chứng từ gì, nói Lục Bình cứ yên tâm, cho nên vợ chồng Lục Bình mới buông lỏng, sau đó, khoản giao dịch này bắt đầu từ năm trước vẫn kéo dài đến tận ngày nay!

Bỗng nhiên thê tử Lục Bình có mấy phần lo lắng, ba năm qua, cho tới bây giờ người nhà của nàng ta vẫn chưa đưa bất kỳ chứng từ nào cho Thôi gia, giao dịch với nhau, cho tới bây giờ đều là nói bằng miệng, lùi một bước mà nói, cứ cho rằng đại phu nhân của Thôi gia kia có để lại chứng từ, chỉ cần bọn họ không thừa nhận, Chu phu nhân có thể làm gì bọn họ? Chẳng lẽ lại kêu Tàn quân sự của Thôi gia đến đối chất với bọn họ hay sao? Như vậy cũng là chuyện tốt, nàng ta không tin Thôi gia sẽ ngu ngốc đứng về phía Chu phu nhân!

Nghĩ như vậy, mặc dù gương mặt của thê tử Lục Bình vẫn trắng bệch nhưng người đã bình tĩnh không ít, thậm chí có thể nặn ra nụ cười nhạt, nhìn Chu Quân Uyên nói: “Nô tỳ là kẻ ngu dốt, nghe không hiểu ý của Chu phu nhân là gì, kính xin Chu phu nhân giải thích rõ!”

“Nghe không hiểu?” Chu Quân Uyên cười nhạt, quay đầu nhìn Văn Mục Mục gật đầu một cái.

Văn Mục Mục lập tức nâng một cái hộp nhỏ đến trước mặt thê tử Lục Bình: “Ta biết rõ trong lòng Lục tẩu tử ngươi nghĩ gì, dù sao đại phu nhân của Thôi gia đã qua đời rồi, lại không lưu lại bất kỳ chứng từ nào, chỉ cần hai vợ chồng ngươi không thừa nhận, phu nhân của chúng ta cũng không làm gì được các ngươi đúng không? Nhưng ngươi lại không biết là, đại phu nhân Thôi gia giữ lại chứng từ, từ ba năm trước nàng ấy đã bắt đầu ghi lại chứng từ sau mỗi lần đưa bạc, hôm nay toàn bộ đều nằm trong hộp này, nếu ngươi không tin, có thể cầm vài tờ về tìm Lục quân sự xem một chút, xem thử có phải là nội dung ta nói hay không, cũng có thể cầm nó đến Thôi gia tìm người hỏi một chút, nhìn xem có phải là bút tích của đại phu nhân của Thôi gia vừa qua đời hay không?”

Trong lúc Văn Mục Mục nói chuyện, thê tử Lục Bình nóng lòng không kịp đợi mà mở cái hộp ra. Mặc dù nàng ta không biết chữ, nhưng bởi vì làm quân sự nhiều năm, cũng nhận biết được con số cùng ngày tháng năm. Nhìn thấy tờ đầu tiên viết ‘Năm Kỷ Hợi, tháng hai ngày mười bảy, xxx năm mươi lượng bạc’, đó chính là ngày đại phu nhân của Thôi gia trước khi qua đời sai Tàn quân sự đưa bạc cho bọn họ, trong lòng có hờn phẫn nửa đã tin lời của Văn Mục Mục, chỉ là bên ngoài tay chân lạnh lẽo, nhưng vẫn ôm vài phần hi vọng, không chừng chữ này căn bản không phải do đại phu nhân của Thôi gia viết, mà là do Chu phu nhân muốn ép nàng ta phải chịu sự điều khiển của mình, nên mới làm giả đây?

Không nghĩ rằng Văn Mục Mục lại nói: “Có phải ngươi đang nghĩ, không chừng những chữ này căn bản không phải do đại phu nhân của Thôi gia viết mà là Chu phu nhân tạo ra, vì muốn ép ngươi phải nghe theo sự sai bảo hay không? Ngươi cũng không nhầm lại, Chu phu nhân chỉ ở trong phủ này, cổng trước không bước cổng sau không ra, những thứ này lại ở đây trong một thời gian dài, cứ cho phu nhân nhà ta muốn làm giả, vậy có thể làm giả được hay sao? Nếu Chu phu nhân muốn thắng thắng với ngươi, đương nhiên đã nắm chắc mười phần, còn nữa, coi như không có những thứ này, chuyện ngươi đòi ngân phiếu ở tiệm Phúc Hưng, mua mấy trăm mẫu đất ở huyện Tường Phù của Tây Giao, cũng có thể làm giả hay sao?”

Chẳng những giữ chứng từ do đại phu nhân của Thôi gia lưu lại, còn biết chuyện người nhà mình đòi tiền ở Phúc Hưng và chuyện mình mua mấy trăm mẫu đất ở huyện Tường Phù....Cuối cùng phòng tuyến trong lòng thê tử Lục Bình cũng bị công phá, gương mặt trong thoáng chốc trở nên trắng bệch, cả người cũng chịu không nổi mất đi sự không chế ‘phù phù’ một tiếng quý trên mặt đất, thân thể run rẩy, trái tim dường như muốn nhảy ra khỏi lồng

ngực, trong lòng cũng không dám ôm lấy bất kỳ hi vọng nào nữa!

Sợ hãi cũng theo đó mà đến, khế ước bán thân của cả nhà bọn họ đều nằm trong tay của phu nhân, từ trước đến nay phu nhân hận nhất là người vong ân phụ nghĩa, một khi Chu phu nhân nói chuyện này cho phu nhân biết, không phải là đến lúc đó cả nhà bọn họ chỉ còn con đường chết thôi sao?

Ý nghĩ thoáng qua, thê tử Lục Bình càng run rẩy dữ dội hơn, nước mắt đan xen, câu được câu không, đều là khẩn cầu Chu Quân Uyên: “Chu phu nhân, nô tỳ biết lỗi rồi, sai lầm rồi, van *d>d%!!q)d ngài ngàn vạn lần đừng báo chuyện này cho phu nhân biết, trong nhà nô tỳ còn có già trẻ, van cầu ngài tạm tha một lần này thôi, sau khi nô tỳ trở về, chắc chắn sẽ lập bài vị của ngài, bắt già trẻ trong nhà một ngày ba lần dập đầu trước ngài, kiếp sau nguyện làm trâu làm ngựa báo đáp đại ân đại đức, van ngài tạm tha một lần này thôi, hu hu hu...”

Chu Quân Uyên mặc cho thê tử Lục Bình khóc, mặc cho nàng ta cầu khẩn, nửa ngày cũng không nói một câu, chỉ nhận tách trà Văn Mục Mục đưa tới, một bộ dạng dương dương tự đắc, giống như bản thân mình rất có sức quyền rừ.

Thê tử Lục Bình khóc lóc cầu xin một hồi lâu, có thể là thấy Chu Quân Uyên không có phản ứng gì, có thể là khóc mệt mỏi, giọng nói dần dần nhỏ lại.

Văn Mục Mục nhìn thấy vậy, lập tức nói: “Thật ra thì phu nhân của chúng ta muốn bỏ qua cho gia đình Lục tẩu tử một lần, cũng không phải là không thể, chỉ là, phải xem thử Lục tẩu tử có thể làm được chuyện Chu phu nhân giao phó hay không!”

“Chuyện gì?” Thê tử Lục Bình nghe vậy, trong lòng sinh ra mấy phần hi vọng, không chút nghĩ ngợi khàn giọng hỏi, chỉ là sau khi hỏi xong, mới nhớ tới ngộ nhờ Chu Quân Uyên bắt mình làm chuyện gì phạm pháp thì sao đây? Vì vậy vội vàng bổ sung: “Chỉ là năng lực của nô tỳ có hạn, cũng không biết có năng lực hoàn thành được chuyện Chu phu nhân giao cho hay không, kính xin Chu phu nhân thứ tội!”

Thê tử của Lục Bình, là một người cẩn thận. .... Chu Quân Uyên trao đổi ánh mắt với Văn Mục Mục, sau đó d,d/l1q0d Văn Mục Mục tiếp tục nói: “Đương nhiên nằm trong khả năng của người, Chu phu nhân là người lương thiện, sẽ không gây khó dễ cho người khác, người yên tâm đi!”

Thê tử Lục Bình nghe vậy, tâm trạng đang khẩn trương cũng thả lỏng một chút, nhưng nghĩ đến nhược điểm vẫn còn nằm trong tay Chu Quân Uyên, trong lòng lại cảm thấy loạn cào cào, chỉ đành phải thận trọng hỏi: “Không biết Chu phu nhân muốn giao cho nô tỳ đi làm chuyện gì?”

“Rất đơn giản.” Lần này Chu Quân Uyên không để Văn Mục Mục thay nàng nói chuyện nữa, mà là cười nhạt từ mình nói: “Ta muốn người nhắc đến sự tồn tại của ta, còn có chuyện trước đây không lâu ta bị tẩy thai, chuyện tình cảm từ nhỏ đến lớn của ta và Nhị gia, còn có chuyện tình cảm vợ chồng đầm ấm sau khi ta xuất giá, nghĩ cách truyền đến tai Hàn đại nhân và Hàn phu nhân!”

Bạn đang đọc truyện *Độc Thiếp Năm Quyền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 32: Uy hiếp

Edit: Nhận.

Mặc dù thê tử Lục Bình đã chuẩn bị tâm lý nhưng cũng không thể nào dễ dàng hoàn thành chuyện mà Chu Quân Uyên giao, nếu không thì nàng đã không tốn sức tìm điểm yếu của mình, hù dọa nàng ta đến mất hồn.

Người trong phủ không ai lại không biết phu nhân vừa ý nhị thiếu phu nhân tương lai, lúc trước vì để cho Thái phu nhân và Hầu gia đồng ý hôn sự này mà không dám xung khắc như nước với lửa với Thái phu nhân? Nếu để cho phu nhân biết nàng ta to gan lớn mật phá hư chuyện tốt của mình, cả nhà bọn họ chết còn khó coi hơn!

Nhưng lại không dám nói thẳng với Chu Quân Uyên rằng mình không muốn vả lại cũng không thể làm được chuyện này, chỉ sợ chọc giận Chu Quân Uyên, chỉ có thể cúi đầu thật thấp, để Chu Quân Uyên nhìn thấy nàng ta đáng thương như vậy, bỏ qua cho nàng ta lần này.

Làm sao Chu Quân Uyên lại nghĩ rằng thê tử Lục Bình lại dễ dàng đồng ý yêu cầu của mình như vậy được? Xét cho cùng, kiếm lời sau lưng chủ tử và phá hư đại sự của chủ tử, bên nào nặng bên nào nhẹ, không cần nói cũng biết, đôi lại là nàng, chỉ sợ cũng giống như thê tử Lục Bình bây giờ, yếu ớt phản kháng, không chịu nghe theo sự sai bảo, kiếm lời sau lưng chủ tử còn có con đường sống, phá hư đại sự của chủ tử, đụng chạm đến chủ tử, thật chỉ có một con đường chết!

Vì vậy Chu Quân Uyên cũng không nóng nảy, chỉ là cười nhạt nhẹ giọng hỏi: “Theo Lục tẩu thấy, Thái phu nhân đối với ta như thế nào? Nhị gia đối với ta như thế nào? Hiện tại phu nhân đối với ta như thế nào? Xét theo tình hình trước mắt, chẳng lẽ ta không có khả năng có một ngày trở thành nhị thiếu phu nhân hay sao?”

Hỏi mấy vấn đề liên tiếp, mặc dù thê tử Lục Bình vẫn cúi thấp đầu, lại nhìn không được mà suy nghĩ.

Đương nhiên Thái phu nhân đối xử rất tốt với Chu phu nhân, vừa là cháu gái nhà mẹ đẻ, hôm nay lại là cháu dâu, tuy chỉ là chi thứ hai, còn nặng hơn tôn nữ nhi ruột. Về phần Nhị gia, vậy càng không cần phải nói rồi, đều là thanh mai trúc mã có mấy năm tình cảm mà cùng nhau lớn lên, hôm nay lại cùng giường rồi, chính là nếu Nhị thiếu phu nhân thật sự vào cửa, cũng không thể vượt mặt nàng, mà hiện nay thái độ của phu nhân cũng thay đổi hoàn toàn,

mặt tươi cười thường đồ vật này nợ cho nàng, nghe nói hiện tại phòng của Chu phu nhân tại Ý Tùng viện đã náo nhiệt hơn nhiều so với trước đây..... Như vậy xem ra, hôn sự giữa Hàn gia với Nhị gia không thành, không chừng Chu phu nhân thật sự có thể chủ chánh (từ thấp lên làm vợ chính) làm Nhị thiếu phu nhân rồi, đến lúc đó, cả nhà bọn họ đều là công thần của Chu phu nhân rồi. Về sau, đợi Chu phu nhân chưởng quản mọi việc trong phủ, đây không phải là muốn gió có gió, muốn mưa có mưa hay sao?

Vấn đề là bất cứ chuyện cũng có mặt tốt và mặt xấu, ngộ nhờ Hàn gia biết đến sự tồn tại của Chu phu nhân, nhưng vẫn muốn kết hôn với Nhị gia,— dù sao chuyện từ hôn xưa nay đều tạo thành thương tổn lớn đối với nhà gái, mà nếu phu nhân phát hiện chuyện nàng ta làm, dù sao Chu phu nhân cũng là chủ tử, lại được Thái phu nhân cùng Nhị gia che chở, quay đầu lại người hy sinh bị đánh giết còn không phải là cả nhà bọn họ sao? Tuy tục ngữ có câu ‘Phú quý hiếm trung cầu’, vậy cũng phải còn mạng mới hưởng thụ được, không phải sao?

Thê tử Lục Bình cân nhắc một phen, đang định dù như thế nào cũng cầu khẩn Chu Quân Uyển, xem thử có thể đổi việc khác hay không, lại nghe nàng nói: “Có phải Lục tẩu đang nghĩ lỡ như chuyện này bị phát hiện, phu nhân sẽ không dễ dàng tha cho người cả nhà người hay không? Chuyện này chỉ có trời biết, ta biết, người biết, Văn Mục Mục biết, còn có thêm Lục quân sự biết, tổng cộng chỉ có bốn d%#q)đn người chúng ta biết, người sợ cái gì? Chẳng lẽ người còn sợ ta sẽ báo cho phu nhân biết? Chờ đến khi phu nhân biết thì không chừng lúc đó người chưởng quản mọi việc trong phủ này là ta rồi, phu nhân muốn khởi binh vắn tội, cũng không thể làm gì được chúng ta nữa! Hay người sợ Hàn gia sẽ không từ hôn? Theo ta biết, dưới gối Hàn phu nhân chỉ có một nữ nhi ruột là Hàn tiểu thư, Lục tẩu cũng là người làm mẹ, chẳng lẽ biết phía trước có hổ lửa, còn muốn đẩy máu mũi duy nhất của mình vào đấy? Ta chỉ muốn các người làm chuyện ta giao phó, đương nhiên phải hoàn thành thật tốt, sau đó các người có thể yên tâm!”

Văn Mục Mục lập tức nói: “Hiện tại Lục tẩu cũng được xem là nương tử của một quân sự, ta nói một câu không dễ nghe, ở nơi này trong phủ đúng là không có thể diện, chẳng lẽ Lục tẩu chưa từng nghĩ đến sẽ có một ngày có thể như Vương mục mục bên cạnh phu nhân hay sao, chẳng những bọn hạ nhân thấy cũng một mực cung kính, mà những chủ tử nhỏ tuổi cũng phải cho nàng ta mấy phần mặt mũi, gọi một tiếng ‘mụ mụ’?”

Hai chủ tử một xướng một họa, làm cho cán cân trong lòng thê tử Lục Bình bắt đầu nghiêng về một bên.

Nàng ta nghĩ tới Vương Đại Quý Gia trong ngày thường có thể nói là ngang tàng. Nghĩ tới nhi tử, nữ nhi của Vương gia từ nhỏ được xem như trứng phượng hoàng mà nuôi lớn. Còn có lần trước nàng ta từng thấy phu nhân thưởng một bộ kính mắt để xem sổ sách cho Vương Đại Quý Gia, nghe nói bộ kính kia được mang về từ Tây Dương, đôi mắt cả kính thành này cũng rất ít khi thấy, đến nỗi lúc ấy nàng ta cũng muốn có một bộ. Nếu có một ngày mình có thể giống như Vương Đại Quý Gia, đời này sống cũng không uổng phí rồi....Lại không nghĩ rằng, hôm nay, cơ hội tốt như vậy lại ở ngay trước mắt!

Dường như thê tử Lục Bình không nhận được mà bật thốt lên lời đồng ý với Chu Quân Uyển.

Chỉ là trước đó, bỗng nhiên nàng ta lại nghĩ tới một chuyện khác, coi như đúng như dự đoán của Chu phu nhân, Hàn gia từ hôn với Nhị gia, không có nghĩa Chu phu nhân sẽ được phù chánh, lấy thân phận của Nhị gia, coi như không thể lấy một tiểu thư có điều kiện như Hàn tiểu thư làm thê tử, chỉ cần hạ thấp yêu cầu một chút, vẫn có rất nhiều gia đình nguyện ý kết thân, mà những gia đình đó, không phải là điều kiện còn tốt hơn Chu phu nhân hay sao? Đến lúc đó cả nhà bọn họ không phải là công dã tràng, toi công rồi hay sao?

Ngay từ lúc quyết định gọi thê tử Lục Bình nhà đến hỏi, thu mua một nhà nàng ta để làm việc cho mình, Chu Quân Uyển đã đứng ở lập trường của nàng ta, đều suy nghĩ hết tất cả những d&lq*d bản khoản của nàng ta một lần, đồng thời cũng lựa lời bác bỏ cùng thuyết phục nàng ta, làm sao lại không đoán được bản khoản lúc này của nàng ta? Chỉ đơn giản mở miệng nói: “Người không cần lo lắng ta làm không được, ta đã dám có cái ý nghĩ này, đã nói lên ta có mười phần nắm chắc, người chỉ cần làm theo sự phân phó của ta là được, đợi sau khi chuyện này thành công, hôm nay Vương mục mục có cái gì, tương lai người sẽ có cái đó!”

Một bên Văn Mục Mục bổ sung: “Hôm qua Chu phu nhân còn nói với ta, không lâu trước đây Lục tẩu có thêm tiểu tôn tử, tiểu nhi tức (con dâu nhỏ) lại có thai, nữ nhi cũng đã hỏi cưới, chờ năm sau đủ tuổi là có thể làm lễ thành thân, vậy là song hỉ lâm môn rồi, còn nói Lục tẩu thật sự là người có phúc lớn. Hôm nay, phúc khí lớn hơn đang đặt trước mặt Lục tẩu, nên lựa chọn như thế nào, vậy phải xem Lục tẩu người rồi!”

Thê tử Lục Bình là một người thông minh, làm sao lại nghe không hiểu được ngoài mặt Văn Mục Mục đang khen nàng ta có phúc khí, kỳ thực là đang lấy tôn nhi, nữ nhi ra uy hiếp nàng ta? Mặc dù đặt cược trên người Chu Quân Uyển là một chuyện vô cùng nguy hiểm, nhưng cũng tốt hơn là bị nàng nói chuyện kia trước mặt Ninh phu nhân?

Thê tử Lục Bình không nói gì chỉ khầu đầu, sau đó trịnh trọng lên tiếng: “Được Chu phu nhân để ý, nô tỳ nhất định vì Chu phu nhân mà hoàn thành việc được giao, không phụ lòng tin tưởng của Chu phu nhân!”

Bạn đang đọc truyện *Độc Thiếp Năm Quyền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33: Mặt người da thú

Edit: Nhận.

Nghe như vậy, Chu Quân Uyển lập tức dẫn dò thê tử Lục Bình một ít vấn đề, cũng phân phó nàng ta ngày mai mang mấy cây hoa đào, hoa đồng tiền, cây nam mộc hương, sau đó thưởng cho nàng ta hai thỏi bạc rồi lệnh cho Văn Mục Mục tiễn nàng ta ra ngoài.

Rất nhanh Văn Mục đã quay trở lại, thấy trong phòng không có người nào, nhỏ giọng nói: “Thê tử Lục Bình trước mặt chúng ta thì đồng ý, có khi nào sau khi trở về liền đổi ý hay không? Sẽ chủ động đi bảo báo với phu nhân hành động vừa rồi của chúng ta, lấy công chuộc tội?” Giọng điệu không che giấu được sự khẩn trương cùng lo lắng, dù sao lần này Chu Quân Uyên đi nước cờ này, thật sự là quá nguy hiểm rồi!

Chu Quân Uyên lắc đầu một cái, dáng vẻ chắc chắn: “Sẽ không. Mặc dù nàng ta không biết chữ nhưng Lục Bình lại biết, trước đây chúng ta qua lại rất nhiều lần, chỉ cần hắn thấy biên lai này có chữ viết của ta, đương nhiên hắn sẽ không dám hành động thiếu suy nghĩ!”

Nàng vẫn có hiểu biết nhất định về Lục Bình, bởi vì từ nhỏ hắn có cuộc sống khổ cực, sau khi lớn lên, đối với tiền bạc có một loại cố chấp giống như một loại bệnh, đương nhiên, đây là cách nói dễ nghe, nói khó nghe một chút, chính là tham lam, nếu không ban đầu sẽ không dễ dàng bị nàng thu mua như vậy. Hôm nay, nàng đặt sự uy hiếp trước mặt hắn, nếu không nghe theo sự phân phó của nàng thì nàng sẽ làm cho hắn mất tất cả, và lại sẽ liên lụy già trẻ một nhà. Mà cảm dỗ cũng đặt ngay trước mắt, chỉ cần làm theo như những gì nàng sai bảo, vậy sẽ để Lục gia giống như Vương gia bây giờ, ở trong phủ đi ngang, cũng không tin hắn sẽ không hết lòng làm việc cho nàng!

Điều Chu Quân Uyên, là sau khi người Hàn gia biết được sự tồn tại của nàng, có thể không từ hôn hay không, ngược lại chìa mũi giáo về nàng, khiến Ninh phu nhân nghĩ cách trừ khử nàng, lót đường cho nữ nhi của mình?

Dù sao chuyện từ hôn đối với một cô nương mà nói, tuyệt đối tổn hại hơn so với nam tử, cứ coi như nhà trai đuối lý, thế nhưng từ nay về sau nhà gái cũng đừng nghĩ tìm được cửa hôn sự tốt hơn, dường như là không thể, nàng sợ đây chính là điểm cố kỵ của Hàn đại nhân và Hàn phu nhân, như vậy không chịu từ hôn, ngược lại tương kế tựu kế, nhân cơ hội này trừ khử nàng, cũng từ đó khiến cho Tề Thiệu Du và Ninh phu nhân thấy hổ thẹn với Hàn gia, khiến cho những ngày tháng sau khi vào cửa của Hàn tiểu thư thoải mái hơn!

Chỉ là chẳng mấy chốc chu Thái phu nhân sẽ trở lại, mặc kệ là xuất phát từ tình cảm hay từ mâu thuẫn giữa nàng ta và con dâu, chu Thái phu nhân sẽ không khoan tay đứng nhìn Ninh phu nhân âm toán Chu Quân Uyên mới đúng, vì vậy nàng cũng không cần lo lắng quá.

Thật ra thì hiện tại Chu Quân Uyên đang đánh cuộc, dưới gối của Hàn phu nhân chỉ có mỗi Hàn tiểu thư là máu mủ duy nhất, cho nên nàng đánh cuộc tâm lòng người mẹ của Hàn phu nhân dành cho Hàn tiểu thư, sẽ muốn làm mọi điều tốt đẹp nhất cho đứa con của mình. Nếu cược thắng, con đường sau này của nàng sẽ dễ dàng hơn rất nhiều, đương nhiên đại kế báo thù của nàng cũng tiến hành thuận lợi. Nếu cược thua, không thể nghi ngờ là con đường sau này của nàng sẽ có nhiều chông gai hơn, nhưng như cũ, nàng vẫn sẽ báo thù, vẫn sẽ dốc hết sức có thể, khiến cho những người đã từng hại nàng và Chu Quân Uyên, nợ máu phải trả bằng máu!

Thấy Chu Quân Uyên chắc chắn như vậy, trong lòng Văn Mục cũng yên tâm một chút, nói: “May mắn cô nương nhớ được rõ ràng các khoản mục, nếu không thì từ Lục Bình sẽ không dễ dàng bị uy hiếp như vậy. Nàng ta vẫn nghĩ bút tích trên tờ giấy đó là của đại phu nhân Thôi gia..... Là những ghi chép trước đây của cô nương, không ngờ cô nương có thể còn nhớ những điều đó mà viết ra!”

Chu Quân Uyên cười khổ nói: “Đúng vậy, làm sao nàng ta có thể nghĩ đến ta vốn là người đã chết, lại có thể sống trên cõi đời này?” Nói xong, giọng điệu từ từ trở nên lạnh lẽo: “Chẳng những nàng ta không ngờ tới, mà Thôi Phóng cùng Thẩm Thiêm Tài, chắc chắn cũng vạn vạn không thể ngờ!”

Sở dĩ ngày đó nàng tìm đến hai vợ chồng Lục Bình, cũng chỉ là muốn kiếm thêm chút bạc, để Thôi gia có thể sống thoải mái hơn, để Thôi Phóng không còn lo lắng về gia đình nữa, thậm chí nàng còn không tiếc lấy hơn hai phần lợi nhuận cho bọn hắn. Lại không nghĩ rằng vô tâm sắp xếp liễu liễu thành (ý chỉ ấy là chỉ vô tình làm mà nay lại có lợi ích như vậy), hành động ngày đó hiện tại lại mang đến công dụng lớn như vậy, có thể thấy mọi việc đều là sự sắp đặt của ông trời, mọi việc đều có sẵn mục đích. Bỗng nhiên nàng không thể chờ đợi được sau khi Thôi Phóng và Thẩm Thiêm Tài biết nàng còn sống, sẽ có sắc mặt như thế nào!

Buổi sáng ngày hôm sau, sau khi Chu Quân Uyên thỉnh an Ninh phu nhân trở về, đã nhìn thấy thê tử Lục Bình mang theo người, muốn đưa hoa tới Ý Tùng viện.

Nhìn thấy Chu Quân Uyên trở lại, thê tử Lục Bình vội quỳ gối hành lễ: “Thỉnh an Chu phu nhân!” Bất luận là động tác hay giọng nói, cũng cung kính hơn hôm qua rất nhiều, lại đi đon đả, don đả (don thừa dịp mọi người không chú ý nói nhỏ với Chu Quân Uyên: “Phu quân của ta nói từ nay về sau chỉ nghe theo mệnh lệnh của Chu phu nhân, nhất định sẽ dốc hết sức, hoàn thành những công việc Chu phu nhân giao phó, không phụ lòng Chu phu nhân đã cất nhắc cùng tin tưởng!”)

Chu Quân Uyên nghe vậy, thì biết rõ ít nhất một nhà Lục Bình tạm thời có thể tính là người của nàng, liếc mắt thấy mấy ma ma trông cửa đang bận rộn, vì vậy gọi Lục Bình vào phòng nói chuyện, đương nhiên, cũng không quên lệnh cho cấm Tú đứng canh giữ ngoài cửa phòng.

“..... Nghe nói đại phu nhân của Thôi gia là một người cực kỳ hiền lành, mặc dù ta có cơ duyên xảo hợp được nàng ấy lưu lại một ít đồ vật, đáng tiếc vô duyên không thấy mặt nàng, trước đây Lục tâu đã từng qua lại với nàng ấy, có thể nói cho ta biết nàng ấy là dạng người gì hay không?”

Chu Quân Uyên chỉ một lòng muốn biết tình hình của Thôi gia sau khi mình qua đời, vốn là nàng không ra cửa, cũng không hỏi thăm được nửa câu. Tuy biết rằng hôm nay mình nhắc đến Thôi gia, chắc chắn trong lòng thê tử Lục Bình sẽ không thoải mái, nhưng cũng đành chịu, đợi sau khi vào phòng, lập tức hỏi thẳng.

Thê tử Lục Bình nghe vậy, xác thực không thoải mái, thậm chí chính là đại phu nhân Thôi gia chết cũng không an phận, không biết vì sao những ghi chép này lại nằm trong tay Chu phu nhân, mới có thể hại cả nhà bọn họ rơi vào tình cảnh tiến thoái lưỡng nan, căn bản nàng ta cũng không muốn nhắc đến cái người chết kia!

Nhưng bình tĩnh mà xem xét, đại phu nhân Thôi gia đối với bọn họ cũng không tệ, không tính đến ước định mỗi tháng đúng hạn đưa năm mươi lượng bạc tới, một năm bốn mùa cũng sai Tần quân sự tặng lễ, ngày đó nhà nàng ta thiếu tiền mua đất, cũng là do đại phu nhân Thôi gia hào phóng mượn tiền giúp

bọn họ....Thôi, người cũng đã chết rồi, cũng không nên oán hận đại phu nhân Thôi gia nữa, trước tiên ứng phó với Chu phu nhân đã.

Thê tử Lục Bình ngẫm nghĩ một lát, hắng giọng một cái, trả lời vấn đề của Chu Quân Uyên: “Nói đến Thôi đại phu nhân, chính xác là một người hiền lành, nhưng mà là một cô nương yếu đuối tay trái gà không chắc, tuổi còn nhỏ, lại chỉ dựa vào sức mình, biến Thôi gia thành gia đình giàu có có tiếng ở Đông Giao. Phu quân ta thường hay nói với ta, nếu như ta có thể bằng một hai phần của Thôi đại phu nhân, đời này của hân thật sự là có phúc, vì thế rất hâm mộ Thôi cử nhân, không phải hâm mộ hân trướng cử nhân, mà hâm mộ hân cưới được một thê tử tốt!”

“Thật sao?” giọng điệu Chu Quân Uyên thật bình tĩnh, móng tay ở dưới ống tay áo cũng đã bấm sâu vào trong da thịt: “Nói như vậy, Thôi đại phu nhân là một người rất có năng lực!”

Thê tử Lục Bình nói: “Chẳng lẽ lại không phải? Chẳng những có năng lực, ánh mắt cũng rất tốt, có thể gả cho một cử nhân làm nương tử, phu thê hai người người kính ta ái, có tiếng là phu thê ân ái. Chỉ tiếc là bạc mệnh, qua đời vì bệnh nặng, khiến cho Thôi cử nhân đau lòng hận không thể đi theo. Nghe nói trong lúc đưa tang, d(d)l\$Q^d Thôi cử nhân ngất đi vài lần vì khóc quá nhiều, sau này nhớ đến Thôi đại phu nhân vẫn còn có phụ mẫu, đệ muội tuổi còn nhỏ, không đành lòng để bọn họ không có nơi nương tựa, cho nên mới gắng gượng chống đỡ. Còn nói là sau khi để tang một năm, sẽ đón muội muội của Thôi đại phu nhân vào cửa, đợi tương lai sinh vài đứa nhỏ, ghi tên trên danh nghĩa của Thôi đại phu nhân, còn lập chí từ nay về sau sẽ cố gắng học tập, vì Thôi đại phu nhân tranh một cái Cáo Mệnh, không có phụ tình nghĩa vợ chồng của Thôi đại phu nhân, thật sự là một người có tình có nghĩa.....”

Ngất vài lần vì khóc quá nhiều, lại nhớ đến phụ mẫu và đệ muội của nàng mà cố gắng chống đỡ, tương lai sẽ để đứa bé của Thẩm Băng ghi tạc danh nghĩa của nàng, vẫn còn vì nàng mà tranh một cái Cáo Mệnh?

Chu Quân Uyên giận đến cả người run lên, chỉ hận không thể lập tức vọt đến Thôi gia uống máu ăn thịt bọn họ. Hân phản bội nàng, hại chết nàng thì cũng thôi, lại ở trước mặt người qua đường giả vờ là một lang quân si tình, thế gian này còn có người vô si hơn hân, buồn nôn hơn hân, lòng lang dạ thú hơn hân hay sao? Nếu nàng không vạch trần bộ mặt thật của hân, không để cho hân chết không có chỗ chôn, thế không làm người!

Bạn đang đọc truyện *Độc Thiệp Năm Quyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 34: Thái phu nhân

Edit: Nhận.

Qua mấy ngày, đã đến ngày mười tám, là ngày Thái phu nhân trở về phủ.

Từ trước đến nay Tề Hanh rất hiếu thuận, lần này mẫu thân đi lễ Phật chính là ba tháng, làm sao có thể không hoan nghênh nàng ta quay trở về? Chính mình không những xin nghỉ sớm, mà cũng bảo Tề Thiếu Du và Tề Thiếu Hạo xin nghỉ, sáng sớm ngày mười tám, đã dẫn hai đứa con trai đứng đợi ở cửa chính trong đại sảnh rồi.

Đến buổi trưa, nhóm người Thái phu nhân chậm rãi đến phủ, đầu tiên là phụ tử Tề Hanh hành lễ ở cửa chính, lập tức có một nhóm ma ma lực lưỡng mang kiệu nhỏ bên trong phủ ra đón, Thái phu nhân xuống xe lên kiệu, được đám người Tề Hanh vây quanh, thuận thuận lợi lợi vào cửa vào cửa thềm hoa. Ninh phu nhân dẫn một đám nữ quyến đứng đợi bên trong phủ từ lâu.

“Độc đường đi mẫu thân đã cực khổ rồi!”

Mắt thấy má ma ma vén màn kiệu lên, Ninh phu nhân vội vàng tiến lên tươi cười chào đón, sau khi quỳ gối hành lễ, lập tức đứng lên đưa tay đỡ cánh tay phải của Thái phu nhân.

Mặc dù Thái phu nhân đã sáu mươi tuổi, nhưng bởi vì được bảo dưỡng thỏa đáng, nhìn chỉ chừng năm mươi, một thân xiêm y màu xanh ngọc thêu Bạch Hạc cười thoi vàng, đai buộc đầu cùng màu, bên trên khảm hạt ngọc đồng châu mượt mà bóng loáng. Hạt châu kia vừa nhìn đã biết chắc chắn không phải là vật tầm thường, tản ra ánh sáng bảy màu dưới ánh mặt trời, nổi bật lên tinh thần khỏe mạnh, khí độ ung dung của Thái phu nhân.

Nàng ta nhìn Ninh phu nhân nhàn nhạt gật đầu một cái coi như đã nhìn thấy Ninh phu nhân hành lễ, sau đó không dấu vết mà rút tay mình ra khỏi bàn tay của Ninh phu nhân, vỗ vỗ mu bàn tay một cái, nói một câu: “Thời gian này người cai quản mọi việc trong phủ cũng vất vả rồi!” Sau đó bị đám người vây quanh trở về Huyền Thụy viện của mình.

Đến chính phòng Huyền Thụy viện, cả đám tiểu bồi dập đầu thỉnh an Thái phu nhân, đương nhiên Thái phu nhân có ban thưởng riêng, tiếp theo đó Tề Hanh và Ninh phu nhân cũng dập đầu thỉnh an Thái phu nhân. Mọi người theo thứ tự mà ngồi xuống, vừa uống trà vừa nói chút chuyện vui vẻ, chủ yếu là hai mẫu tử Thái phu nhân và Tề Hanh nói chuyện, những người khác chỉ mỉm cười lắng nghe là đã đủ.

Tình huống như vậy ở lúc trước, đương nhiên Chu Quân Uyên không có chỗ, Thái phu nhân lại xem trọng nàng, cũng vì thế nên nàng và Ninh phu nhân mới xung đột. Tuy Ninh phu nhân là tiêu bồi, lời nói cũng rất khách sáo, mở miệng lúc nào cũng nói ‘quy củ’, ‘lễ nghi’, Thái phu nhân lại vượt xa đối thủ, mấy lần chỉ dành ngậm bồ hòn làm ngọt, chỉ vì muốn bên tai được yên tĩnh, chỉ có thể tránh mũi nhọn, không dám dễ dàng xúc động nữa.

Chỉ là mấy ngày liên tiếp ở trước mặt Ninh phu nhân, Chu Quân Uyển nhiều lần hạ mình, không cần biết trong lòng Ninh phu nhân nghĩ như thế nào, nhưng ít nhất cũng tốt hơn trước đây rất nhiều, trong mắt những người trong phủ, đây là dấu hiệu nàng đã lấy được lòng của Ninh phu nhân. Lại thêm việc nàng mới bị sẩy thai, cuối cùng Ninh phu nhân vẫn thấy thẹn với nàng, lại sợ nàng nói bậy trước mặt Thái phu nhân, cho nên có ý trấn an nàng, vì vậy nhân lúc mọi người ngồi xuống, nàng cũng ngồi ở ghế cuối cùng trong phòng.

Cũng may là Chu Quân Uyển ngồi chỗ xa nhất, mọi người trong phòng cũng không chú ý đến nàng, nhân cơ hội này mà len lén quan sát cử chỉ, vẻ mặt của mọi người.

Gương mặt Ninh phu nhân tươi cười, thỉnh thoảng chen vài câu vào cuộc trò chuyện của Thái phu nhân và Tề Hanh, chỉ là ngoài miệng nói những lời thân thiết nhưng vẻ mặt cũng không quá mức thân thiện, rõ ràng nàng ta không thích Thái phu nhân cái lão bà bà này, trình độ che giấu cảm xúc của nàng ta rất tốt. Bốn tí muội Tề Hàm Chi cũng tươi cười, cũng là đáng về chuyên tâm lắng nghe phụ thân và tổ mẫu nói chuyện, chỉ là đến cuối cùng cũng vẫn không biết hai người đang nói chuyện gì, chỉ có hai người bọn họ mới biết.

Tề Thiếu Du cũng giống Ninh phu nhân, cũng thỉnh thoảng chen một hai câu vào cuộc trò chuyện của hai người Thái phu nhân, trên mặt vẫn treo nụ cười dịu dàng, lời nói cũng có chừng mực, đến nỗi ánh mắt của Thái phu nhân khi nhìn hắn cũng nhu hòa hơn rất nhiều so với người khác.

Cuối cùng ánh mắt Chu Quân Uyển chuyển đến trên người Tề Thiếu Hạo ngồi bên trái Tề Thiếu Du, đây là lần đầu tiên nàng thấy người được khen là tuần tú thông minh không kém gì Tề Thiếu Du của Tây Trữ Hầu, Tam thiếu gia Tề Thiếu Hạo.

Nhưng thấy hắn mặc một thân bạch y đậm mực, đai ngọc buộc tóc, mi dài mắt sáng, màu da như ngọc, khoe miệng hơi nhếch lên, làm cho người ta thấy vô cùng thoải mái, giống như một viên minh châu. Cũng khó trách Tề Hanh sẽ yêu thương hắn như vậy, hẳn là những thứ đồ con trai trường như Tề Thiếu Du có, chắc chắn hắn cũng có. Khó trách Phùng di nương kiêu ngạo như vậy, lại dám tranh đấu gay gắt với chính thê là Ninh phu nhân!

“..... Uyển nha đầu, hình như ta thấy ngươi gầy hơn trước đây, hay do mắt của ta kém? Tối đây ta xem một chút!”

Chu Quân Uyển đang xuất thần, LequyDn chợt nghe Thái phu nhân chỉ đích danh mình, vội vàng hồi phục tinh thần, đi tới trước mặt Thái phu nhân, vén áo khom người thi lễ, cười nói: “Mắt của Thái phu nhân vẫn rất tốt, Uyển nhi vẫn khỏe, cũng bởi vì gần đây trời nóng, mặc ít y phục, cho nên nhìn có vẻ gầy hơn một chút so với trước khi ngài rời đi thôi.”

Vừa nói xong, tay đã bị Thái phu nhân nắm lấy, yêu thương vuốt ve, đau lòng nói: “Còn dám nói không gầy, nhìn bàn tay nhỏ bé này đã gầy thành cái dạng gì rồi, lần này ngươi có thai, chính là lúc cần phải bồi bổ, tại sao lại không béo lên, ngược lại gầy đi thấy rõ, chắc là ốm nghén ghê gớm lắm? Hay là do bọn hạ nhân phục vụ không được chu đáo, chuẩn bị thức ăn không hợp khẩu vị của ngươi. ....”

Chưa nói hết câu, dường như chú ý đến thái độ bình thản của Chu Quân Uyển giống như là chưa từng mang thai, câu nói kế tiếp cũng ngưng không nói nữa.

Nhưng sự yên tĩnh này cũng không kéo dài quá lâu, lập tức bị một tiếng hét phẫn nộ phá vỡ: “Làm sao mà Uyển nha đầu không mang thai? Tối cùng là xảy ra chuyện gì? Trước khi đi ta đã giao phó cho ngươi như thế nào. ....ngươi lại bảo đảm với ta như thế nào? Nói sẽ chiều cổ tốt cho hai mẹ con Uyển nha đầu, để ta yên tâm đi lễ Phật, nhưng hôm nay, trọng tôn tử (chất trai) của ta lại không có? Đó cũng là tôn tử ruột của ngươi, ngươi làm đương gia chủ mẫu của Tây Trữ Hầu phủ đến cuối cùng là làm như thế này hay sao?”

Không cần phải nói cái giọng nói này chính là của Thái phu nhân, mà đối tượng nàng ta làm khó dễ chính là Ninh phu nhân.

Ninh phu nhân đã đứng lên ngay từ lúc Thái phu nhân bắt đầu làm khó dễ nàng ta, cúi đầu xấu hổ lắng nghe, những người khác bên trong nhà trừ Tề Hanh ra, cũng lập tức đứng lên sau khi thấy Ninh phu nhân đứng lên, về phần đám người hạ nhân đã sớm mắt nhìn mũi mũi nhìn chân rồi, chỉ hận mình không có thuật ẩn thân.

Không khí trong phòng cũng vì vậy mà trở nên khẩn trương nặng nề.

Ninh phu nhân hiện lên vẻ mặt xấu hổ, một mực cung kính trả lời Thái phu nhân: “Mẫu thân trở về, lại xảy ra chuyện như vậy, trong lòng con dâu cũng cảm thấy khổ sở. Con dâu đã tra rõ là do Lục Vi trong phòng Nhị thiếu gia gây ra, cũng đã sai người đánh chết nàng ta, nhưng đến cuối cùng Lục Vi cũng là người từ trong phòng con đi ra, là do con dâu không quản giáo nghiêm, con dâu tự biết có lỗi, không dám xin mẫu thân tha lỗi, chỉ cầu mẫu thân bớt giận, đừng vì chuyện này mà hại thân thể!”

“Hừ!” Đối lại chỉ là cái hừ lạnh của Thái phu nhân, sau đó đưa mắt nhìn Chu Quân Uyển: “Uyển nha đầu, ngươi nói cho ta biết, từ đầu đến cuối là như thế nào? Ngươi yên tâm, mọi việc đã có lão bà ta làm chủ cho ngươi, ngươi không cần sợ!”

Theo ánh mắt của Thái phu nhân nhìn Chu Quân Uyển, ánh mắt của tất cả mọi người cũng đều tập trung trên người nàng.

Bạn đang đọc truyện *Độc Thiếp Năm Quyền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.